

*"Playtime, spiritual,
passional... perfect!"*
— ELISSA JAMES

Aleasa
inimii mele

CHRISTI
CALDWELL

CHRISTI CALDWELL
ALEASA INIMII MELE
SERIA LORZII PIERDUȚI AL LONDREI 2

In the Dark with the Duke by Christi Caldwell

Copyright text © 2020 Christi Caldwell Incorporated

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial
Litera

Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea
în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALDWELL, CHRISTI

Aleasa inimii mele / Christi Caldwell

trad. din limba engleză: Alexandra Cernat – București:
Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7204-9

I. Cernat, Alexandra (trad.)

821.111

CHRISTI CALDWELL

Traducere din limba engleză Alexandra Cernat

LITERA

București

Pentru Lindsey:

Am marele noroc de a avea parte de un editor care nu doar că are încredere în ceea ce fac, dar dă și o mână de ajutor pentru ca operele mele să strălucească. Sunt recunoscătoare pentru tot ce faci.

Apreciez că putem discuta despre personaje, despre intrigă și despre orice alt aspect. Lila și Hugh au luat naștere în cinstea ta!

*Un pumn în burtă.
Unul în ochi.
Un al treilea în gât.
Și ești mort.*

Societatea de Luptă

Prolog

*Covent Garden
Londra, Anglia
1810*

Regulile erau clare.

Erau simple.

Întotdeauna lovești cât de tare și cu cât mai multă putere poți. O astfel de lovitură, la momentul potrivit, ucide.

Și exact această cruzime era ceea ce-i aducea pe nobili aici. Până la urmă, plăteau pentru cele mai crude plăceri, iar acele plăceri crude erau cele care îl țineau în viață pe Hugh Savage.

Sau îl ținuseră. Până în seara aceasta.

Hugh lovi cu pumnul, care zbură rapid în aer. În oglinda crăpată, își văzu vizitatorul înainte ca acesta să spună ceva.

— Știi ce ai de făcut?

Singurul răspuns al lui Hugh fu o altă lovitură experimentată care şuieră prin aer.

Cei mai disperați voiau întotdeauna o nenorocită de întâlnire. De parcă ar fi avut de spus ceva important. În ultimul timp, Hugh ajunsese la concluzia că acele lecții erau mai mult despre nobilii odioși care încercau să se convingă că au vreun control asupra meciurilor, când, de fapt, cei doi oameni din ring erau singurii care contau.

Încercând să își controleze furia care îi curgea prin vene, Hugh își lansă pumnul, iar articulațiile degetelor atinseră oglinda.

Jap-jap-jap.

Da, ultimul lucru de care avea nevoie Hugh, un luptător cu mâinile goale, era o lecție. Și cu siguranță nu de la bărbatul care venise aici ca antrenor. Poate că făcea parte din cele mai înalte cercuri ale societății londoneze, dar, pe străzile astea, Hugh era regele ringului.

Se uită la lord. Cu aproape patruzeci de ani mai mare decât Hugh, care avea 15 ani, bărbatul era mai slab cu douăzeci de kilograme, mai scund cu treizeci de centimetri și mult mai prost. Hugh își scoase cămașa și o aruncă deoparte, iar culoarea dispăru din obrajii cărnoși ai nobilului.

O zarvă de încurajări și țipete se auzea de cealaltă parte a ușii, din încăperea unde se desfășura cel mai recent meci. În ciuda gălăgiei, Hugh putu să audă sunete clare: cum nobilul mascat înghiți în sec atunci când văzu pieptul plin de urme și cicatrici al lui Hugh, cum gâtul lui se contracta cu putere. Și foșnetul materialului când acesta își încleșta și își descleșta degetele în jurul hainei.

— Știu să lupt, spuse Hugh, primele lui cuvinte de când agentul lui îl trimisese să se pregătească pentru luptă. Și, chiar dacă nu aș ști, ai fi ultima persoană de la care aș accepta sfaturi.

Surprins, bărbatul ridică din sprâncene până când acestea apărură deasupra materialului care îi acoperea fața.

Hugh zâmbi cu răceală. Tonul lui aspru îi speria întotdeauna, îi neliniștea, de parcă ar fi dat peste o anomalie, o persoană care vorbea educat și care nu aparținea acestor locuri.

Dar, în ciuda faptului că vorbea o engleză impecabilă, nimeni nu ar fi îndrăznit să conteste că acesta era singurul loc de care aparținea.

Lordul reuși să-și găsească iarăși cuvintele.

— Îl vreau mort. Am pariat o sumă considerabilă pe tine.

Deci acesta era planul. Societatea de Luptă, care începuse ca un ring clandestin pentru copiii care luptau cu mâinile goale, evoluase pe măsură ce luptătorii crescuseră, iar spectatorii deveniseră din ce în ce mai însetați de sânge. De violență. De pericol. De orice, mai puțin milă față de vagabonzii care se băteau pentru plăcerea lor.

Luptele cu mâinile goale se transformaseră în meciuri până la moarte – băieții care nu fuseseră niciodată băieți cu

adevărat erau obligați să se încaiere ca niște câini vagabonzi, fără să li se arunce nici măcar de mâncare, până deveneau atât de nemiloși încât atingeau triumful.

„Trebuie să plec... trebuie să scap de asta...”

— M-ai auzit, băiete? Îl vreau mort.

— Milord, ne scuzați pentru o clipă...

Hugh și nobilul cu mască se uitară în același timp la persoana care vorbea – Dooley, detestatul agent.

Nobilul se duse către agent cu pași grei.

— Băiatul nu este de acord, spuse, împungând cu degetul spre podea, subliniind fiecare cuvânt. Este încăpățânat, nerușinat și...

— Și unul dintre cei mai buni. Dooley îi aruncă o privire severă lui Hugh, care încă nu spunea nimic.

Masca se strânse în jurul buzelor cărnoase ale bărbatului.

În timp ce cei doi continuă să vorbească în șoapte furioase, Hugh mai exersă câteva upercuturi rapide.

Voiau să controleze fiecare conversație. Fiecare duel. Fiecare rezultat. Să-i ia naiba pe toți!

Și să ia naiba viața asta care nu era viață!

— Mă scuzați, milord, zise Dooley.

Nobilul îi mai aruncă o privire lui Hugh. Voia să spună mai multe, dar se părea că nu era atât de prost pe cât crezuse Hugh inițial.

În momentul în care plecă, Dooley închise ușa în urma lui și o încuie.

— Nu ești de acord.

Nu era o întrebare, dar, chiar dacă ar fi fost, Hugh nu i-ar fi răspuns lui Dooley.

— Ești prea bun la ceea ce faci ca să urăști viața asta, spuse șeful operațiunii clandestine pe un ton conversațional. Oricare dintre luptătorii de afară ar da orice să aibă talentul tău, Savage¹.

Savage. Era singurul nume de familie pe care îl știa. Nu-și amintea când îl primise, deci ar fi putut foarte bine să se fi născut cu el. În orice caz, era un nume care i se

¹ În limba engleză, în original, *savage* înseamnă „sălbatic”, (n.tr.)

potrivea.

— Oricum, ei nu fac altceva decât să omoare, remarcă el pe un ton batjocoritor.

Fiecare mușchi din corpul lui se încordă, se întinse și începu să pulseze când își dădu seama.

Noi. Nu „ei”... noi.

În seara aceasta, se așteptau ca Hugh să facă parte din același barbarism. Asta dacă voia să trăiască.

Transpirația îi făcea pielea să lucească.

Era inevitabil.

Acest moment.

Acest troc.

Știuse că noaptea aceasta avea să vină. Doar că reușise să se convingă că Dooley credea că valoarea lui de luptător era mai importantă. Că avea să îl salveze și nu avea să fie azvârlit într-un meci până la moarte.

— Uite! Bărbatul îi aruncă ceva. Ai cerut astea?

Hugh prinse bucățile subțiri de material alb. În mahalale nu exista onoare. Oamenii profitau de orice. De aceea, fără nicio remușcare, începu să-și învelească degetul mare și dosul mâinii.

— Asta chiar funcționează?

— A funcționat pentru greci și romani, mormăi el. Protecțiile din cârpă protejau oasele și pielea boxerului. Era o strategie pe care ceilalți luptători din stradă nu o cunoșteau.

— Interesant.

Relaxarea conversației lor părea absurdă, în contrast total cu faptul că, în câteva clipe, Hugh avea să iasă din încăpere și să-și înfrunte moartea sau să devină un criminal.

Dooley îl cercetă cu privirea.

— Ce știi tu despre greci și romani?

„Multe.” Era un alt detaliu despre trecutul lui pe care nu-l putea explica; însă, atât timp cât era obligat să lupte, nu avea de gând să-i dezvăluie mai multe acestui bărbat. Nimănui. Hugh verifică dacă încordarea mâinilor lui era potrivită. Trase de material și strânse pumnul, asigurându-

se că mișcările lui nu erau prea limitate.

— Despre asta ai venit să vorbim? Civilizații străvechi? Își trecu materialul peste încheietură, apoi, înainte de a termina a treia buclă, se uită la Dooley. Dacă da, atunci, poate ai vrea să vorbim despre Cronos, muritorul de rând care și-a castrat tatăl, pe Uranus, și i-a scos creierul?

Agentul păli. Înțelese însemnătatea cuvintelor lui Hugh. Dooley își reveni rapid.

— Sau poate ar trebui să ne concentrăm mai degrabă asupra modului în care Zeus l-a ciopârțit pe nesăbuit pentru că a îndrăznit să se răzbune pe un zeu?

„Un zeu.”

Hugh rânji. Asta credea bărbatul despre el? Dar, într-un fel, în lumea asta, oare nu era? Dooley și lorzii care conduceau ringul conduceau totul.

Singura diferență? Nimeni nu ar fi îndrăznit să considere iadul acesta mai mult decât paradisul diavolului.

— În orice caz, Savage, nu am venit să mă cert cu tine. Dooley se apropie încet. Nu în seara luptei. Nu când trebuie să-ți păstrezi capul limpede.

Hugh nu ar fi îndrăznit să creadă vreodată că vorbele lui Dooley izvorau din grija față de el. Nu, el și ceilalți care se aflau aici erau doar bunuri, bunuri care puteau fi aruncate la fel de ușor cum vânzătorii ambulanți scăpau de coșurile cu ouă sau pâine.

Hugh își acoperi mâinile sale mai mari decât ale celorlalți cu un al doilea strat de material, având grijă să întindă cutele și încrețiturile.

— Lucrurile... s-au schimbat. Știu că s-ar putea să ți se pară surprinzător, dar nu sunt neapărat de acord... cu noua întorsătură.

Hugh nu încercă să-și ascundă disprețul.

— Pentru că îți faci atât de multe *griji* pentru noi, băieții?

Și acum, și pentru fetele care fuseseră aduse să participe.

Dooley râse batjocoritor.

— Singura mea grijă este profitul. Se apropie și se opri la o distanță suficient de mare încât să nu fie nevoie să-și lungească prea mult gâtul pentru a se uita în ochii lui Hugh. Antrenamentul luptătorilor e costisitor. Dar cel mai important e faptul că ocupă timp. Dacă pierdem chiar și doi băieți într-o noapte, e prea mult. Asta înseamnă alți doi pe care trebuie să-i găsim și să-i antrenez, și, chiar și așa, nu vor avea niciodată aceleași abilități ca voi, cei care luptați de-o viață.

Lui Hugh i se puse un nod în stomac. Da, exact asta făceau.

Dooley oftă din greu.

— Așa că încearcă să le spui asta lorzilor care conduc locul ăsta. Iar eu? Ridică din umeri. Eu doar răspund în fața lor. Pot să le sugerez cele mai bune metode prin care pot face bani în locul asta, dar nu-i pot obliga să facă nimic.

Hugh rânji și continuă să-și învelească mâinile.

— Bineînțeles, mereu vei face ce vor ei.

Cei cinci mascați care conduceau ringul. Aristocrații ai căror bani și a căror sete perversă pentru lupte de gladiatori duseseră la crearea Societății de Luptă. Ei erau responsabili pentru copiii care furau din buzunare și orfanii luați de pe stradă sau din orice spital pe care îl numeau „acasă” pentru a deveni parte din iadul ăsta. Dar Dooley? Deși lipsit de putere în comparație cu liderii ringului, încă era responsabil de tot ce se întâmpla aici.

Hugh simți privirea dezaprobatoare a lui Dooley, dar nu se obosi să-l privească.

— Hei, hei! Nu sunt complet nemilos.

„Nu complet” ar fi putut la fel de bine să fie sinonim cu „în totalitate”.

— Am investit mult în tine. Tu? Tu ești special, Savage.

Deși era hotărât să nu-i arunce persecutorului său nici măcar o privire, Hugh nu se putu abține să nu ridice privirea când auzi acele cuvinte.

Ochii lui Dooley păreau goi în timp ce se uita dincolo, spre sala de antrenament.

— Nu am mai văzut pe nimeni care să lupte ca tine. Nu vorbești ca un vagabond, dar te lupți ca unul. Ești unic, iar asta merită protecție.

Asta.

Nu el.

Nu Hugh.

Ca de obicei, era doar un obiect pentru toți oamenii aștia. Un obiect folosit pentru a-și satisface capriciile și plăcerile. Erau doar piese pe o tablă de șah, mutate și aruncate de colo-colo, bărbații aceștia controlând ultima mutare și fiecare rezultat.

Exact așa cum o făcuseră în seara aceasta cu Hugh, pe care îl trimiseseră într-un meci de gladiatori.

„O să mi se facă rău...”

Țipetele și uralele din arenă se auzeau din ce în ce mai tare.

Aproape venise timpul.

„Totul se sfârșește...”

Sătul să ocolească subiectul care îl adusesese pe Dooley aici, întrebă:

— Ce vrei?

— Vezi. Agentul mișcă dintr-un deget. Despre asta vorbeam. Ai intuiție... și în ring, dar și în fiecare interacțiune. Își lăasă brațul jos. Dar și eu am intuiție. Adversarul tău din seara asta este nou. Asasinul. Vreau să-și găsească sfârșitul azi.

— Nu astea erau oricum așteptările?

Dooley continuă să se uite în ochii lui.

— Îți spun că asta trebuie să faci.

Hugh își îndreaptă umerii și se concentrează asupra dublei semnificații a cuvintelor lui.

— Nu mă îndoiesc că o să câștigi, Savage, spuse Dooley și îl analizează gânditor.

Da, pentru că Hugh nu pierde. De asta nobilii care conduceau ringul, precum și spectatorii care pariau pe luptători aveau aceste așteptări.

— Dacă... începu bărbatul, și Hugh se concentrează iar la discuție, vrei.

Hugh înțepeni, șocat.

Dooley știa.

— Știu, confirmă bărbatul.

Și Hugh se luptă cu drama interioară că nici măcar secretul legat de lupta din seara aceasta nu era al lui. Că agentul își dăduse seama de intențiile lui. Și acest lucru îi fusese furat. Nu putu să oprească valul de amărăciune.

— Nu poți face nimic în privința asta, reuși Hugh să spună într-un final.

Era decizia lui, și asta era de ajuns. Trebuia să fie.

— Ar fi... păcat să nu mai lupti niciodată. Până la urmă - Dooley pocni dezaprobat din degete -, asta e ceea ce faci. Dar să te pierd în seara asta fără să obțin nimic?

Clătină din cap.

Și acesta ar fi triumful lui Hugh.

— Zâmbești. Crezi că ai câștigat pentru că ai hotărât ce o să faci în seara asta, murmură Dooley și începu să meargă în cerc în jurul lui Hugh. Dar nu ai luat în calcul faptul că aș putea face ceva pentru tine... Cuvintele agentului plutiră în jurul lor. În primul rând, singurul care îl poate învinge pe Asasin ești tu. Ceilalți băieți - *și fete* - nu au nicio șansă. Dacă nu faci asta, nu o s-o faci nimeni, și toată echipa mea va fi omorâtă.

Echipa lui.

— Înțelegi ce vreau să spun?

— Vrei ca eu să-l omor pentru ca el să nu-i omoare pe toți ceilalți - băieți și fete. Pe Bragger. Maynard... și pe restul. Viața lor era în joc dacă Hugh nu făcea ce trebuia. Toți copiii care îți aduc bani?

Dooley încuviință ușor din cap.

— Da, exact.

— Ce iese?

— Pentru tine, vrei să spui? Dooley îi zâmbi, arătându-și dinții perlați, perfecți. Termină întrebarea, Savage... Ce-ți iese ție? Accentuă fiecare silabă. Întotdeauna să faci asta pentru tine.

Da, în cuvinte simple, așa stăteau treburile în zona de est a Londrei.

Frivolitatea dispăru de pe chipul lui Dooley.

— Doboară-l pe asasin... omoară-l... și voi avea grijă să primești un premiu *semnificativ*.

— Da?

— Un săculeț cu douăzeci de lire.

Era o adevărată avere.

Hugh reîncepu să-și aranjeze materialul de pe mâini.

— Banii tăi? Nu-mi sunt de folos. Își depărtă degetele, testând mișcările pe care avea să le folosească peste un sfert de oră. Închis ca un animal, nu am ce face cu banii tăi.

Pentru Hugh și cei ca el... banii nu ajutau la nimic.

— Dar dacă aș deschide cușca... Dacă ai avea șansa să... scapi...

Dooley lăsa ultimul cuvânt să plutească în aer.

Să scape...

Era un vis la care Hugh renunțase de mult, de atât de mult timp, încât crezuse că nu era capabil să simtă nimic auzind pomenindu-se despre el.

Însă toate speranțele lui se treziră la viață, la fel de vii și de copleșitoare ca atunci când ușa fusese lăsată descuiată din greșeală, iar el pășise afară.

Numai ca să fie prins cu un picior de cealaltă parte a pragului.

Bătaia sângeroasă pe care o primise îl făcuse să renunțe la orice altă încercare.

— Văd în ochii tăi, Savage. Nu știi ce să spui. Vrei ceea ce-ți ofer, dar te temi că particip la... vreun fel de joc cu tine.

Hugh încercă să rămână nemișcat în fața privirii cunoscătoare care îi citea orice gând îi trecea prin minte.

Dooley se dovedi de neclintit, se apropie și îl tentă mai mult.

— Gândește-te! Nu va trebui să mai dormi într-o cameră încuiată. Uitându-te la cer. „Savage” poate dispărea, iar tu poți redeveni... „Hugh”.

„Hugh.”

Gâtul i se strânse.

— Nu voi mai fi niciodată Hugh.

Vocea lui păru un mârâit aspru. „Savage” avea să fie singurul lui nume. Singurul care i se potrivea. Cu atât mai mult acum.

— Da, poate că asta e adevărat, dar, dacă vei câștiga lupta asta, va fi ultima.

Dooley se opri.

Iar apoi Hugh... ar fi liber.

Încercă să respire, dar își simți pieptul greu, plămânii lui parcă uitând singura lor funcție, în timp ce el se agăța de un sentiment pe care îl crezuse mort de mult: speranța.

Cerul. Să umble liber fără să dea socoteală nimănui. Să nu mai trebuiască să-și folosească pumnii niciodată.

Dar speranța lui se năștea din moarte.

Hugh se uită la materialul alb care îi acoperea mâinile.

Ca să fie liber trebuia să omoare în seara aceea.

După spusele lui Dooley, Hugh nu ar fi fost singurul care să beneficieze de moartea Asasinului. Maynard, Bragger și ceilalți băieți încuiați acolo ar fi scutiți de o luptă cu monstrul descris de Dooley.

„Mincinosule! Asta nu e despre ei. E despre tine...”

Da. Fu de acord cu vocea batjocoritoare din mintea lui. Era despre el.

— O s-o fac, spuse încet.

— Înțeleaptă decizie. Dooley zâmbi aproape imperceptibil; lumina caldă a lumânării îi făcea dinții să strălucească, iar agentul lui părea să fie diavolul care tocmai încheiase o înțelegere. Într-adevăr, o decizie înțeleaptă. Nu vei regreta. Dooley continuă cu instrucțiunile: După luptă, când toți se vor fi dus în camerele lor... - „Celule. Sunt niște închisori la fel ca Newgate!” -, o să bat o singură dată. Săculețul va fi acolo. Îl iei, și totul s-a terminat. Dooley plecă, dar, când ajunsese la ușă, se opri și se uită înapoi. Și, Savage?

Hugh îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu vor accepta cu ușurință dispariția ta. Te vor căuta. Îți sugerez să pleci departe de aici. Departe.

Cu acea avertizare amenințătoare, Dooley ieși.

Rămas singur, Hugh se uită către încăperea goală.

Asta urma să fie ultima lui noapte. Nu avea să mai fie nevoit să lovească sau să lase pe cineva inconștient. Sau să rupă vreun os.

Dar ușurarea copleșitoare pe care o aștepta... nu veni.

Hugh nu putea să ignore senzația că făcuse un pact cu diavolul în seara aceea.

Iar după o înțelegere cu Prințul întunericului... nu aveai cum să mai dai înapoi.

Niciodată.

Capitolul 1

The Londoner

Încă un Lord Pierdut a fost descoperit. Un alt copil răpit. Încă o viață și un viitor schimbate pentru totdeauna. De prea mult timp, nobilii au crezut că sunt imuni la astfel de pericole sau amenințări. Numai ca să descopere că nimeni nu e cu adevărat în siguranță...

V. Lovelace

*Londra, Anglia
1828*

Lumea era în flăcări.

Dar se pare că Lady Lila March era singura care înțelesese acest lucru – de vreo nouă ani.

Chiar și așa, nu toată lumea era cu adevărat conștientă de pericol.

În acest moment, Sylvia, sora ei văduvă, era cea care părea complet lipsită de îngrijorare față de pericolele vieții.

Deși, ca să fie sinceră, cu câțiva ani în urmă, Lila, naivă și inocentă, nu fusese foarte diferită de sora ei.

— A f... fost în... îngrozitor, se văită mama lor, văduva

contesă de Waterson. A... absolut în... îngrozitor.

Lila, care învățase de mult arta de a se ascunde în umbră, stătea în colțul cel mai îndepărtat al salonului fratelui ei. Se ascunsese după draperiile trase, devenind invizibilă pentru mama, sora ei și ofițerul Lockwood, cele trei persoane din mijlocul camerei.

Nu era prima dată când Lila o vedea plângând pe mama ei. Contesa nu se sfiise să facă asta de-a lungul anilor. De obicei, se folosea de lacrimi pentru a încerca să-și convingă fiicele să participe la sezonul londonez. Dar, în ciuda tuturor greutăților și a agitației pe care familia March le avusese de înfruntat, era pentru prima dată când picăturile cristaline erau adevărate.

— Faci ca lucrurile să pară mai grave decât au fost în realitate, spuse singura ei soră, cu doi ani mai mare, pe un ton calm, care nu o ajută pe mama lor, singurul părinte pe care îl mai aveau, să se liniștească.

— Fac... fac... Văduva nu reuși să rostească altceva. În schimb, izbucni într-un nou hohot de plâns. Femeia a... aceea încerca să... să-l ia. A... am văzut cum s... se uita.

Și la fel de repede cum apărură, lacrimile fură înlocuite de furie. Mama lor îi aruncă o privire tăioasă ofițerului care fusese chemat. Cum puteți permite să se întâmple așa ceva?

Așa ceva... adică răpirea unor bebeluși și copii nevinovați. Încă de când publicul aflate că primul, iar acum, conform ziarelor, al doilea moștenitor nobil fusese vândut liderului unei bande, poveștile se împânziseră în ziare și în înalta societate.

— Nu fiecare femeie sau bărbat care admiră un copil vrea să-l răpească. Vă rog, spuneți-i asta, îl rugă Sylvia pe ofițer.

Din păcate, concentrat la ceea ce avea de făcut și fără să piardă timpul de când venise, chipeșul bărbat nu ridicase ochii din carnețelul în care își lua notițe. Aceleași notițe pe care le mângălea de când intrase în salon și dăduse ochii cu contesa extrem de agitată și cu fiica ei calmă.

Complet disperată, Sylvia se întoarce spre Lila.

— Te rog, Lila! Spune-i tu cât este de irațională!

Asta îl făcu pe ofițer să-și ridice privirea... iar Lila rămase înțepenită, simțindu-se expusă. Domnul Lockwood se uită la ea, iar ea se chinui să rămână nemișcată până când privirea lui atentă reveni la ceea ce făcea.

Sora ei o implora din priviri.

Dar Lila nu-i putea oferi Sylviei ceea ce dorea. Nimic din lumea în care trăiau nu era sigur, iar ea nu ar fi făcut altceva decât să-și expună singura soră pericolului dacă îi oferea asigurări false.

Într-un final, mama ei fu cea care răspunse pentru Lila:

— Sora ta nu va face asta, pentru că știe că am dreptate. Nimic din ce li s-a întâmplat acestor copii nu e normal... și n-aș vrea să-l v... văd pe fiul tău înfruntând a... aceeași s... soartă.

Și, brusc, contesa izbucni într-un alt hohot de plâns.

— Și pentru cât timp v-a urmărit această femeie? o întrebă domnul Lockwood.

Chiar și din cealaltă parte a camerei, Lila auzi oftatul zgomotos și exasperat al surorii sale.

— Nu a...

— Cel puțin o oră, o întrerupse mama lor. Continuă să-și frece mâinile. Eu nu cred că era normal. Nimic nu e normal la ce s-a întâmplat. Cum se uita... Cum se uita la copil.

— Este un copilaș adorabil, mamă, spuse Sylvia exasperată. De ce nu ar trebui să-l admire lumea?

Da, sora ei avea dreptate în privința asta. La aproape doi ani, Vallen avea aceleași gropițe și același farmec pe care îl avusese și tatăl lui, acum mort.

Ofițerul își puse în sfârșit carnețelul deoparte.

— Și nu ați mai văzut-o pe femeia aceasta înainte?

— Sunt aici, izbucni Sylvia când ofițerul îi adresă întrebarea contesei. Ați putea să mă întrebați pe mine.

În cele din urmă, el se uită la sora Lilei.

— Voi pune întrebarea oricui îmi poate răspunde,

spuse el sec. Și, după propriile dumneavoastră cuvinte, nu ați văzut niciun motiv de îngrijorare. Contesa, însă, a văzut.

Nepăsător, se întoarse către matroana familiei.

Iar mama lor începu să povestească în detaliu, de-a dreptul impresionant, cum era femeia despre care credea că le urmărise pe ea, Sylvia și Vallen.

Lila își întoarse atenția către despărțitura draperiilor prin care putea vedea lumea de afară. Zbuciumul oamenilor care își vedeau de activitățile lor zilnice. Caii treceau pe lângă. De trăsurile care huruiau. Lila nu mai fusese de mult parte din lumea aceea.

Iar acum, din cauza nenorocirilor care apăreau în ziare, poveștile despre copii răpiți și familii ucise, nici nu-și mai dorea să fie.

Chiar atunci, o trăsură lăcuită cu roz se opri direct în fața casei familiei sale. Chiar dacă nu ar fi văzut blazonul, culoarea țipătoare ar fi fost suficientă pentru ca ea să-și dea seama cine era.

Un servitor bătu la ușă și intră.

— Mă scuzați, spuse servitoarea Lilei și făcu o plecăciune. A sosit Lady Analee...

— Nu primim oaspeți acum, țipă contesa. Și mai ales nu pe creatura aceea scandaloasă. Spune-i să plece, zise pe un ton care nu lăsa loc de discuții.

Apoi se întoarse și, gesticulând agitată, continuă să vorbească cu ofițerul.

Dar servitoarea Lilei, loială stăpânei ei, se uită la ea.

Lady Annalee, fosta ei prietenă, devenise insistentă cu vizita sa, lucru pe care Lila nu-l înțelegea... și nu-l merita.

— Nu primim oaspeți, spuse Lila încet.

Adelle mai făcu o plecăciune, apoi ieși din cameră și închise ușile.

Lila se întoarse și privi iar către silueta îmbrăcată scandalos. Plină de viață, energică și zâmbind cu gura până la urechi, femeia nu putea fi mai diferită de Lila. Dar lucrurile nu fuseseră întotdeauna așa... Cândva, fuseseră foarte asemănătoare.

Chiar atunci, Annalee ridică privirea. Se uită la Lila pe sub pălăria de mătase, cu bor larg, pe care o purta.

— Asta e tot? Întrebă contesa, iar Lila se concentrează la amenințarea existentă. Nu mai puteți face nimic? Îl întrebă pe domnul Lockwood.

— Nu e nimic de făcut, milady. Informația pe care ne-ați oferit-o... Ofițerul își închise carnețelul. O femeie blondă, cu o rochie zdrențuită, care nu purta mănuși? Își puse carnețelul de piele în buzunarul de la pieptul hainei. Ar putea fi o descriere a oricărei englezoaice. Dar, dacă vreți, o să cercetez...

— Nu doresc, spuse Sylvia cu încăpățănare.

Ofițerul făcu o plecăciune.

— Mai e ceva...?

— Nu, izbucni sora ei. Puteți pleca. Acum.

În momentul în care plecă, mama lor izbucni într-o criză frenetică, gesticulând încontinuu.

— Cât tupeu are! Dar, oricum, nu trebuie să ne facem griji pentru că tu și Lila veți sta cu mine, Clara și Henry.

Lila simți un nod în stomac. Nu se mai ducea la țară. Nu mai părăsea casa din oraș.

— Nu.

— Sub nicio formă, spuse sora ei în același timp. Lila e bine-venită să vină în casa mea de la oraș când pleci la Clara, dar eu *nu* merg în Kent.

Contesa încetă să se mai plimbe de colo-colo și se apropie. Cu fiecare pas grațios în direcția ei, sentimentul de panică păru să o lase fără aer pe Lila.

— Nu ești mai în siguranță aici decât la țară, spuse mama ei.

Lila tresări.

— Mamă, o certă Sylvia. Sora Lilei, protectoarea ei din copilărie, o cercetă cu privirea și aproape se puse între Lila și contesă. Asta nu e un mod de a oferi siguranță.

— Mama are dreptate, spuse Lila pe un ton răgușit. Nu suntem în siguranță aici. Își umezi buzele. Nu suntem în siguranță nicăieri.

Sylvia le privi cu milă.

— Ce s-a întâmplat azi? Nu a fost o amenințare. Și prin asta dovedi cât de diferite erau ea și Lila... cât de diferite ajunseseră să fie după tragedie.

— Poate nu a fost, acceptă Lila cu îngăduință. Dar poate a fost.

Sylvia își ridică mâinile.

— Nimeni nu e cu adevărat alarmat de situația asta, spuse contesa. Nimeni în afară de mine și de Lila.

— Cum adică nimeni nu e alarmat? Merse apăsător către grămada de hârtii de pe masa cu blat din marmură a salonului. Sylvia le ridică și le flutură cu ambele mâini. Singura informație din ziare este *despre* Lorzii Pierduți.

Le aruncă pe podea, unde căzură cu zgomot.

— Da, da. Bineînțeles, spuse contesa, fluturând la rândul ei furioasă din mână. Dar asta pentru că se tem de întoarcerea copiilor aceluia și de faptul că aceștia și-ar putea recăpăta statutul. Ochii ei se întunecară, iar, când vorbi, șoptele ei erau atât de pline de groază, încât Lilei i se ridică părul pe mâini. Dar nu de adevăratul pericol.

Sylvia se uită la Lila. Pentru ajutor? Lila nu putea să fie vocea pe care o căuta sora ei. Nu acum – acum, pentru prima dată, era de acord cu mama lor cea strictă. Lila își coborî privirea spre podea, iar Sylvia oftă, frustrată.

— Ținând cont de ceea ce simți în legătură cu viața la țară, ești bine-venită să rămâi cu mine, în casa din oraș, îi spuse Sylvia. Dar eu nu plec, adăugă pentru mama lor.

— Nu ai niciun motiv pentru care să rămâi în Londra, se plânse contesa. De la moartea lui Norman, nici măcar nu mai participi la evenimentele din înalta societate.

Apoi își duse mâna la gură, încercând în zadar să-și înăbușe strigătul care îi scăpă.

Sylvia tresări.

— Sylvia, spuse mama lor speriată.

— E în regulă, răspunse fiica cea mare, încuviințând ușor din cap, apoi traversă camera. Brusc, se opri în pragul ușii și se uită înapoi. Ai dreptate, spuse sec. Nu m-am dus la niciun eveniment. Nu mă duc la baluri sau serate. Încă era în doliu, dar dorința ei de a ieși pe timpul zilei și de a-și

duce fiul în parc sau la magazine o făcea să fie mai plină de viață decât Lila. Dar, dacă fug să mă ascund la țară din cauza unor frici fără fundament, nu o să merg niciodată. Atunci aș fi...

Sylvia se opri. Dar nu ar fi trebuit. Era clar ceea ce voia să spună.

Ar fi la fel ca Lila.

— Mamă, Lila, spuse.

Iar când sora ei plecă în grabă, cu mama lor pe urmele ei, Lila nu se putu simți rănită.

Lila se ascunsese de lume... Iar acum, după revelația surorii ei, Sylvia intenționa să reînceapă să trăiască. Și, ceea ce era mai grav, avea de gând să facă asta fără să țină cont de pericolele cu care se confruntau.

Neliniștită, Lila se aplecă și începu să aranjeze ziarele.

Pe măsură ce făcea asta, cuvintele se amestecau în fața ochilor, cu fiecare ziar pe care îl puneă peste celălalt.

Fapte întunecate...

Copii furați...

Rău...

Pericol...

Când îngenunche pe podea, cuvintele de pe ziarul de deasupra o făcură să rămână ținută.

Lila nu știa dacă mama și sora ei aveau dreptate. Știa că exista o amenințare, iar când... dacă... pericolul avea să apară, fie că era vorba despre cel din ziare sau despre altul necunoscut, sora ei avea să fie pierdută. Și, din cauza asta, și nepotul Lilei.

Lila puse ultimul ziar, *The London Inquisitor*, deasupra teancului... și se opri.

Sora ei nu avusese dreptate. Se părea că mai existau și alte povești în afară de cele legate de Lorzii Pierduți care merituau atenția publicului.

DOMNUL SAVAGE

„Domnul Savage”, murmură în sinea ei. Aceste cuvinte erau o contradicție. Se ridică, și, fără să-și dea

seama, privirea ei se îndreptă iarăși către ziar.

Abundă zvonurile cum că Hugh Savage, cel mai priceput luptător cu mâinile goale al Societății de Luptă, se va întoarce în ring pentru unul dintre cele mai neobișnuite lupte ale sale. Nefiind doborât de niciun adversar, rămâne o legendă.

Deși există speculații că întoarcerea domnului Savage e doar o tactică pentru a aduce profit și noi membri, încă există speranța că va păși în curând în arenă.

M. Fairpoint

Gânditoare, Lila reciti articolul de câteva ori. Cu siguranță, domnul Savage nu cunoscuse niciodată teroarea care o sufoca pe Lila. Oare cum era să ai abilități care să-ți permită să trăiești fără să te temi de nimic? Care să-ți permită să ai grijă de tine și să nu trebuiască să te temi de pericolul iminent.

Rămase nemișcată preț de câteva clipe.

Oare ea de ce nu putea să aibă aceleași abilități? De ce nu putea să preia controlul și puterea asupra vieții sale, să rămână în Londra cu Sylvia și cu Vallen, să se asigure că putea avea grijă de ei?

Inima începu să-i bată mai tare... deoarece, în acel moment, începu să facă un plan.

Și, odată cu el, se născu speranța...

Capitolul 2

Ura lui Hugh Savage față de violență făcea ca rolul de proprietar al Societății de Luptă Savage să fie unul ciudat.

Bărbații aceia născuți pe stradă însă nu se nășteau având de ales.

Principiile și onoarea nu țineau de foame. Nu ofereau adăpost într-o țară în care soarele și pomana erau atât de

rare. Ca orfan care copilărise pe stradă, Hugh nu avusese niciodată de ales. Nu cu adevărat.

Prin urmare, făcuse ce făcuseră fiecare bărbat, femeie și copil din acel loc sărăcăcios: supraviețuise.

Încă de când era un copil care se încăiera cu alți băieți, cu fete și cu oricine altcineva îi era adus în ring, până când devenise un tânăr care traversa continentul pentru a înfrunta trupele lui Boney nu știuse decât să se lupte.

Și doar asta știa.

Un val de urlete se auzi în Societatea de Luptă Savage când bărbații se ridicară și se înghesuiră în momentul în care lupta se apropie de punctul culminant.

— Pe el! *Pe el!*

Când Hugh începuse să lupte în arenă, strigătele acelea îl devastaseră.

Dar, în timp, reușise să le ignore, dacă nu chiar să le blocheze. La început, când amintirile fuseseră proaspete, se chinuise să separe sunetele feroce de aici de cele de pe alte câmpuri de luptă.

Învățase de timpuriu că atât în estul Londrei, cât și pe câmpul Războiului Peninsular, apoi pe cel de la Waterloo, că războiul nu aduce nimic bun.

Pământurile erau arse. Viețile – pierdute. Iar la sfârșit, cei rămași purtau urmele bătăliei cu cicatrici pe pielea lor și cu boli nevăzute ce nu puteau fi citite în mințile lor distruse.

În mijlocul haosului care se desfășura în ring, mai degrabă un depozit decât o arenă, Hugh văzu o sclipire de material maro care flutură afară, dincolo de fereastra din spate, înainte să dispară.

Miji ochii.

În urma bătăliilor, soldații se alegeau cu simțuri mai ascuțite. Auzi trosnetul lemnului sub pașii care nu erau suficient de silențioși. Lipăitul noroiului. O șoaptă ușoară.

Și cu un simț dezvoltat al vederii: abilitatea de a privi înainte, dar și cu coada ochiului, în același timp.

O umbră maronie, o culoare atât de apropiată de cea a noroiului care se zărea prin fereastră, încât cineva i-ar fi

putut confunda.

Își îndreptă privirea spre licărirea de material și se uită fără să clipească... până când o briză ușoară readuse la viață acel material ce flutură în noapte.

Materialul era ca o carte de vizită care anunța persoana care nu se pricepea deloc să se ascundă.

— Rupe-i capul!

Țipătul ascuțit se auzi mai tare decât vacarmul.

Hugh așteptă, fără să se miște. Rămase cu ochii ațintiți la fereastră și la prada sa, analizând zona din jurul lui. Fie că era vorba despre câmpurile de luptă din Europa sau despre străzile din Covent Garden, un om care nu era cu cinci pași înaintea dușmanilor săi, într-un final, murea.

Cei doi proprietari, Griffin Maynard și Samuel Bragger, prinși într-o discuție, nu dădură niciun semn că erau atenți la altceva în afară de afacerile pe care le discutau. Băieții de pe străzi pe care îi angajaseră se plimbau în jurul depozitului și colectau pariurile făcute pe cei doi luptători.

Exact atunci, Maynard ieși din arenă, iar Bragger se îndreptă spre Hugh.

Luptători de mici, Maynard și Bragger fuseseră cei care îi dăduseră lui Hugh de muncă aici. Le datora lucruri pe care nimeni nu și-ar fi dorit să le datoreze. Dar, așa cum învățau soldații pe câmpul de luptă, supraviețuirea era pe primul loc, iar mândria – abia pe locul al doilea.

Dacă nu ar fi fost cei doi, Hugh ar fi fost la fel ca oricare soldat al regelui, care se întorcea acasă primind laude de scurtă durată și fiind apoi nevoit să facă foamea. Așa cum paradele nu ofereau adăpost, nici laudele nu țineau de foame. Cei doi îi oferiseră adăpost, mâncare și – cel mai important – de muncă.

Hugh se mai uită o dată.

Dispăruse.

Era posibil să-și fi imaginat licărirea de material de la fereastra din spate, dar nu era atât de naiv încât să nu se încreadă în ceea ce văzuse.

Bragger se puse între Hugh și fereastră.

— Cred că avem companie, spuse Hugh când

partenerul lui se apropie.

— Ai dreptate, ți-pă Bragger ca să acopere zgomotul mulțimii.

Simțurile lui Hugh intrară în alertă.

Bragger zâmbi larg.

— L-am prins.

Uitând de spion, Hugh nu reuși să se concentreze la altceva în afară de cuvintele acelea: „L-am prins”.

Bragger ar fi putut vorbi despre oricine. Dar Hugh știa. Trecutul urma să fie readus la viață, iar Hugh – aruncat în lumea pe care încerca s-o uite.

— L-am prins, repetă Bragger, ca și cum Hugh nu l-ar fi auzit de prima dată. Pentru că nici Bragger, nici Maynard, nimeni de pe stradă nu se aștepta ca Hugh să simtă altceva decât o sete disperată de răzbunare. Angus a descoperit unde e.

— Cum?

— A aflat de la oamenii lui din stradă că cineva înființează un alt club de luptă. Nenorocitul deja începuse să recruteze luptători.

— Dooley.

— Da, Dooley.

În timp ce partenerul lui vorbea, Hugh simți un nod în stomac.

Cu mult timp înainte ca Hugh să se întoarcă în mahala, bărbații care deveniseră partenerii săi, Maynard și Bragger, începuseră să-i vâneze pe cei responsabili pentru iadul pe care îl înduraseră și să se asigure că aceștia plăteau cu propria viață... sau că aveau o soartă mult mai rea. Erau probabil cel mai profitabil club din Londra, de orice fel, dar toate fondurile lor fuseseră folosite pentru a obține răspunsuri și informații necesare pentru a-i distruge pe liderii Societății de Luptă. Patru dintre ei pieriseră deja.

Și când aveau nevoie de mai mulți bani pentru cercetările lor? Îl scoteau în față pe Hugh și profitau de atracția principală pe care o reprezenta. Era un rol pe care el îl detesta, dar o sarcină pe care o îndeplinea în numele a tot ce făcuseră partenerii lui pentru el.

Dar acum? Era rândul lui Dooley să plătească pentru crimele sale.

Doar pentru că se întorsese ca să pună în practică aceleași acțiuni malefice pe care le făcuse și cu ei. Pentru că niciodată nu era suficient. Lumea era însetată după o luptă bună și, din cauza asta, întotdeauna se puteau câștiga bani și existau oameni dispuși să-și vândă sufletul pentru violență.

„Iar eu nu sunt cu nimic diferit...”

Odată ce obțineau informațiile de care aveau nevoie de la Dooley, Bragger și Maynard aveau să-l omoare, iar ei aveau să pornească în căutarea ultimului lider al Societății de Luptă, care avea să plătească de asemenea cu viața. Era o răzbunare la care Hugh, un nenorocit sălbatic, ar fi trebuit să ia parte cu bucurie, dar, din păcate, nu putea.

Simți că-i vine să vomite și înghiți cu greu.

Bragger îi aruncă o privire ciudată.

— Mă ascuți? E aici.

Hugh se uită spre fereastră și mai încercă o dată să evite răzbunarea care urma să fie pusă în aplicare.

— Mi s-a părut că văd pe cineva care pândește...

— E un nenorocit de client, spuse Bragger cu nerăbdare. Hai să mergem!

Să mergem!

Asta era.

Un ordin.

Și decizia fu luată pentru el.

Hugh și Bragger începură să meargă către arenă.

Niciunul din ei nu se opri până nu ajunseră în capătul scărilor abrupte, în camerele private de deasupra ringului.

Biroul era una dintre sălile de antrenament. Decorată cu frânghii și bare de metal, părea mai mult o cameră de tortură. Dar, până la urmă, tortura și luptele erau sinonime.

— Savage? întrebă Bragger cu nerăbdare, încurajându-l să meargă în continuare.

Deschise ușa și intră.

Brusc, trecutul lui Hugh se uita în ochii lui.

Bărbatul, îmbrăcat la fel de elegant ca un lord, era

întins pe burtă pe podea, cu fața acoperită de sânge – un șiroi îi curgea din nara dreaptă pe fălcile cărnoase. Obrajii grași erau acoperiți de vânătăi. Dar, chiar și așa însemnat de Maynard, Hugh îl recunoscuse..

Îl recunoscuse după atâția ani.

După ce ieșise din celulă și luase săculețul cu bani, Hugh fugise din mahala, crezând că nu avea să îl mai vadă vreodată pe Dooley – sau pe cei implicați în Societatea de Luptă.

Asta sperase. Asta îi oferise suficientă putere să comită acel act atroce într-un ring plin de spectatori turbați.

Iar stomacul lui începuse să freacă, la fel cum se întâmplase în ziua aceea atât de îndepărtată.

— Savage...? *Savage*...?

Hugh reveni la realitate și descoperi că Bragger îl privea ciudat.

— Ești bine? Întrebă din colțul gurii.

„Nu.” Hugh reuși să încuviințeze din cap.

— Da.

Exact atunci Maynard îl lovi în coaste pe fostul lor agent.

Dooley eliberă un strigăt animalic, unul care aducea aminte de zilele în care ei erau în mijlocul luptei, iar Dooley privea de pe margine.

Și cu siguranță era o dovadă de slăbiciune de caracter că Hugh fu nevoit să se lupte cu dorința de a-și întoarce privirea de la scena nemiloasă, în timp ce Bragger zâmbi. Lipsa de bucurie îl făcu să înțeleagă că și acum era un trădător, la fel cum fusese și atunci.

Trecutul și poveștile lor erau dovada că Hugh ar fi trebuit să-și dorească acest moment la fel de mult ca Bragger și Maynard. Că ar trebui să fie încântat de sângele dușmanilor curgându-le pe mâini.

— Te rog, se vaită gentlemanul, uitându-se în sus. Nasul lui, cândva drept și puternic, era acum rupt și strâmb, iar sângele îi curgea pe haina purpurie.

Ce ciudat i se părea lui Hugh că, atunci când fusese un copil care se luptase precum un cocoș sau un câine

vagabond, Dooley i se păruse mult mai mare și mai bătrân.

Vânătaile aprinse care îi brăzdau obrajii bătrânului ieșiră și mai mult în evidență, ca niște pete întunecate, când acesta păli. Numai că nu era bătrân. Nu chiar. Cu doar zece ani mai în vârstă decât Hugh, bărbatul i se păruse întotdeauna mai bătrân. Mai fragil. Pe vremea când se folosea de băieții de pe stradă ca de niște luptători nemiloși pentru plăcerile perverse ale nobililor și ale negustorilor bogați. Dooley și bărbatul încă neidentificat îi întorceau unul împotriva celuilalt. Îi transformau în criminali, totul pentru amuzamentul clienților bolnavi cu preferințe anormale.

Încet, Hugh închise ușa în urma lor și încercă să spună ceva.

— Dooley. Nu reuși decât să-i spună numele.

În ochii vineți, plini de durere, ai bărbatului se citi speranța.

— S... Savage.

— Ah, cauți ajutor, nu? Bragger țâțâi. Aș spune că ți-ai pus speranțele în cine nu trebuie. Nu-i așa?

Celălalt partener al lor, Maynard, mare ca un urs, de două ori mai masiv decât Hugh sau Bragger, răspunse pentru ei:

— Ba da.

— Dumnezeule, șopti bătrânul, arătând de parcă își înfrunta propria moarte.

Nimeni nu îndrăznea să spună că cei cruzi nu sunt inteligenți, iar Dooley știa că exact asta erau cei trei din fața lui: moartea. Îl vâneau din tinerețe, iar acum prada era în fața lor.

— Nu am crezut niciodată că ești credincios, Dooley, spuse Hugh încet.

— Îmi pare rău! Buza inferioară îi tremură. Îmi pare a... atât de rău!

— Nu, spuse Hugh și se apropie de cei trei bărbați din mijlocul camerei. Nu îți pare rău. Adică, nu pentru ce ai făcut. Se opri deasupra agentului și, deși nu ar fi trebuit, nu se putu abține să nu simtă milă față de modul în care arăta.

Și față de soarta care îl aștepta.

— Și nu suficient de rău încât să renunți la obiceiurile tale, spuse sec Bragger.

Surd de-o ureche de la prea multe lovituri la cap, Griffin Maynard spuse mult prea tare:

— Iertați-mă că am început fără voi.

Bragger se sprijini cu un umăr de ușă.

— Nicio grijă, prietene. E destul Dooley pentru toată lumea. Își trosni degetele. Destulă carne.

Bărbatul încărunțit scânci și își coborî capul în palme, iar degetele tremurânde fură imediat acoperite de sânge.

Maynard rânji larg, arătându-și dinții inegali, și continuă să-l bată pe Dooley.

Stomacul lui Hugh fremătă.

Asta... nu avea să se termine. Niciodată nu avea să se sfârșească. După ce terminau cu Dooley, mai era o singură persoană pe care trebuiau să o găsească pentru a-și finaliza răzbunarea. Iar apoi, cei care aveau legături cu Dooley și acoliții lui aveau să vină după ei. Lucrurile aveau să continue la nesfârșit.

Mimând o relaxare pe care nu o simțea, Hugh trase unul dintre scaunele de stejar și se așeză aproape de prada de pe podea.

Maynard se opri și își șterse broboanele de transpirație de pe sprâncene.

— Te-am căutat, spuse el conversațional, de parcă sângele bărbatului din fața lui nu îi acoperea degetele.

— Nu doar pe el, sublinie Bragger.

Maynard își frecă bărbia, lăsând în urmă o dâră de sânge, prefăcându-se gânditor.

— Nu, ai dreptate.

Dooley își lipi fața de podea și scânci, sunetele ascuțite părând ale unei sălbăticiuni rănite.

Sau ale unui copil obligat să se lupte cu alt copil... un copil bătut și frânt de prea multe lovituri la cap.

Hugh strânse din dinți.

— Te-ai ascuns extraordinar de bine. Deci, de ce ieșise acum la suprafață? „De ce?” se întrebă. Averea pe

care ai făcut-o de pe urma noastră... *și a sufletelor noastre...* nu a fost de ajuns?

Bragger i se alătură lui Maynard, iar cei trei formară un cerc în jurul celui care fusese cândva persecutorul lor.

— Șobolanii ies întotdeauna din ascunzătoare, spuse Maynard de la capul lui Dooley.

Agentul ridică privirea spre bărbatul imens de deasupra lui și își închise ochii strâns.

— Vreau să vă a... ajut, bolborosi Dooley.

Bragger începu să râdă, un sunet rece, lipsit de sentimente, care nu ar fi putut fi confundat cu amuzament real.

— Să ne ajuți? Să ne ajuți?

Cuvintele lui aveau un ton disperat.

Dooley se ridică în fund și încercă să se îndepărteze de cercul format în jurul lui.

— Cerșeați resturi. Vă rugați pentru bani.

Da, așa e. Ca parte din banda lui Mac Diggory, furaseră și cerșiseră pentru cei mai nemiloși oameni ai lui Dials. În final, fuseseră vânduți lui Dooley și duși în altă parte a Londrei, unde le fuseseră luate mai mult decât banii și mâncarea. Le fusese luat sufletul. De aceea, atunci când avusese ocazia, Hugh profitase de singura șansă pentru băieții ca el: aceea de a servi regelui și Coroanei.

În numele respectului, al onoarei și al unui nou început...

Privirea lui rămase ațintită într-un punct, deasupra capului lui Dooley.

Ce naiv fusese! Când se presupunea, în mod eronat, că un om al străzii nu știe ce sunt naivitatea și inocența.

— Ne-ai cumpărat. Ne-ai transformat în sclavi, continuă Bragger. În ochii lui se citeau furia și patima. Nu ne-ai dat nici măcar un ban. Ne-ai ținut încuiați. Băieți. Celălalt bărbat înghiți în sec. Fete.

Dintre ei trei, Bragger părea cel căruia îi era cel mai greu să se desprindă de trecut și era hotărât să se răzbune. Dar era și cel a cărui familie avusese de suferit: sora lui, care fusese luptătoare, dispăruse. Poate că, dacă ar fi avut

familie, și Hugh ar fi simțit același lucru.

— Erau și orfani, se văită Dooley, ridicând mâinile într-un gest de implorare.

De parcă ar fi fost un privilegiu... Iar Hugh înțelegese că partea sălbatică a sufletului lui era parte din cine era, din a simți o nevoie primară de a-l face bucăți...

— O să plătești pentru tot, mârâi Maynard și se aruncă spre el.

Dooley ridică o mână.

— N... nu a f... fost totul rău. Trebuie să recunoașteți. V-ați făcut o viață, ți-pă el și se uită la încheietura pe care Bragger o rupse cu o simplă mișcare.

Zvârcolindu-se și tăvălindu-se, Dooley se suci pe burtă și începu să plângă și să țipe incoerent. Uralele mulțimii din ring se amestecau cu țipetele sale de agonie.

Hugh se chinui să se uite la mormanul patetic ce se tăvălea pe podea. Să recunoască suferința. Pentru că faptele lui Dooley meritau să fie pedepsite - răul atrage mai mult rău. Până când ajungeai să te îneci în violență.

Parcă înțelegând cine era ținta sa, veriga cea mai slabă a grupului care îl înconjura, Dooley întinse mâna sănătoasă.

— Te rog, a... ajută-mă, Savage... *Ajută-măăă...*

Hugh simți alt nod în stomac.

„Domnule, vă rog, nu-l omorâți... Ajutați-mă... Nu vreți să... aaah...?”

Detunătura unei muschete în apropiere alungă amintirea acelei rugăminți.

— Savage? Savage? Îi luă câteva momente să audă vocea lui Maynard prin ecoul sunetului focului de armă.

Hugh ignoră sunetele unei alte bătălii și se concentrează la scena din fața lui.

— Ești bine? îl întrebă partenerul lui.

Era vreunul dintre ei bine?

— Da, spuse el încordat.

Când țipetele lui Dooley se transformă în plânsete tăcute, Hugh își încheștă pumnii. Voia să termine asta. Avea nevoie să termine.

— Vrem numele șefului.

Ca să se poată răzbuna. Dar partenerii lui nu conștientizau ceva ce Hugh înțelesese de mult timp: nu aveau să fie liberi niciodată. Și, după ce Dooley și ultima persoană, cea din spatele organizației, își primeau pedeapsa, avea să vină și mai multă vărsare de sânge.

Dooley închise ochii, și mărul lui Adam i se mișcă.

— Nu pot.

Hugh se uită la partenerii lui.

— Nu poți? insistă Bragger. Sau nu vrei?

— A... amândouă. Nu vă pot da numele pentru că nu-l ș... știu. Chiar credeți că un domn din înalta societate s-ar încurca cu unul de teapa mea?

Bragger se aplecă și îl ridică de guler până când nasurile li se atinseră.

— Și... Val??

— Val? repetă Dooley?

— Valerie, repetă Bragger.

Amintirea surorii lui Bragger, a patra persoană din grupul lor, se amestecă acum cu imaginea străinului de la intrarea din spate a clubului.

O altă persoană pe care o trădase și o dezamăgise. Când fusese închis alături de ceilalți copii, Hugh avusese grijă de ei. Dar când plecase? Val dispăruse. Sentimentul familiar de vină îl cuprinse din nou, o altă datorie pe care trebuia să le-o plătească celor din fața lui.

Cum Dooley nu spuse nimic, Bragger îl trânti la podea.

Faptul că Hugh se săturase de violență și de moarte devenise clar o slăbiciune.

Hugh se aplecă și ridică trupul învinatețit și plin de sânge al lui Dooley, până când acesta era față în față cu el.

— Nu te juca cu mine, îl avertiză Hugh pe un ton periculos, care îl făcu pe Dooley să tremure și mai tare. Oare Dooley nu înțelegea că nu făcea altceva decât să înrăutățească situația? Nu o să te mai întrebăm o dată: spune-ne nenorocitul de nume!

Bărbatul, care acum nu mai era așa încrezător și

puternic, țiță:

— Nu știu unde e. Dooley încercă să scape din strânsoare și să se sprijine pe genunchi. Își întinse mâinile, încheietura stângă atârând într-un unghi ciudat. Dar apoi, se gândi mai bine și își coborî brațele. A dispărut de câțiva ani, spuse în grabă. Dooley se uită la ei. Trebuie să mă credeți. Nu știu... *aaah*, țiță iar când Maynard îl lovi peste tâmplă.

— Asta e o altă greșală, spuse Bragger, demonstrând cât de mult se bucura de suferința lui. Nu trebuie să facem nimic. Se aplecă și se apropie de Dooley. Nu *mai* trebuie.

Dooley zări privirea lui Hugh și probabil văzu lupta din interiorul lui, căci întinse mâinile rugător.

— Te rog. Spun adevărul. Nu știu cine era responsabil pentru Societatea de Luptă și nu știu unde este Valerie Bragger.

Maynard și Bragger se apropiară.

— Ce crezi? Întrebă Bragger în șoaptă, iar Hugh a fi trebuit să fie extrem de prost să nu-și dea seama că acesta era un test pentru loialitatea sa... față de grup. Față de dreptate. Nu, nu doar față de dreptate – față de răzbunare. Deși acele cuvinte ar fi trebuit să însemne lucruri diferite, erau totuna. Unul era termenul blând pentru a-l justifica pe celălalt.

Hugh vorbi cu grijă:

— Sunt sigur că Dooley nu era nici creierul și nici finanțatorul operațiunii. Se asigură că nenorocitul despre care vorbeau nu putea auzi discuția lor. E omul de legătură pentru oricine se afla în spate.

Bragger ridică din sprâncene.

— Adică, vrei să spui că e nevinovat?

Lui Hugh i se făcu pielea de găină când cei doi parteneri se întoarseră spre el. Cum fusese plecat mai bine de zece ani servind în armata regelui, nu exista nicio îndoială că era un intrus în grupul lor. Iar loialitatea sa era mereu pusă la îndoială.

Ținta discuției lor își întinse gâtul, încercând să asculte.

Hugh își ridică umărul ca să nu-i poată citi pe buze și zise:

— Nu am spus asta. Orice sugestie în afară de moartea acestuia ar fi fost considerată un act de trădare din partea sa. Absolut deloc.

— Atunci, ce vrei să spui? întrebă Maynard nerăbdător.

Hugh își alese cu grijă cuvintele.

— Vreau doar să spun că ne este mult mai de folos în viață. Pentru că era evident după ura din privirea partenerilor săi că tot ce voiau era să-l omoare pe Dooley o dată pentru totdeauna. Acum. Aici. Dar Hugh? Trimisese pe lumea cealaltă destui bărbați, și vinovați, și nevinovați. Dar nu au fost doar bărbați, nu-i așa? Vocea aceea batjocoritoare îi răvășea conștiința pe care nu o omorâseră nici viața din mahala și nici lupta cu trupele lui Boney. Hugh vorbi încet, încât mormanul patetic de pe podea să nu-l poată auzi: Angus nu s-a descurcat prea bine când l-a adus aici. Angajați pe cineva care se ocupă cu asta. Cineva care știe cum să găsească oameni.

— Un afurisit de ofițer, pufni Maynard. Crezi că legea va fi de partea unui vagabond în defavoarea lorzilor pe care îi protejează ăsta? zise și îl arătă cu degetul pe Dooley.

Nu, Hugh nu era atât de prost încât să creadă că ar fi vreodată de partea dreptății.

— Spun doar să angajați pe cineva care ne este dator, spuse calm, pragmatic, cu o atitudine care le lipsea partenerilor săi. Cineva care se pricepe să găsească informațiile pe care le căutăm și la care nu am avea niciodată acces pentru că suntem cine suntem.

— Un detectiv, spuse Bragger sec.

— Da. Connor Steele. Toată lumea din zonă știa numele lui. E cel mai bun... și e de aici.

Bragger se încruntă.

— Ce spuneți acolo? imploră Dooley, iar Hugh îl înjură în gând, pentru că nu știa când să-și țină gura.

Dar disperarea făcea oamenii să recurgă la gesturi stupide.

Hugh știa asta... Și le văzuse cu ochii lui, amintiri care aveau să-l urmărească pentru totdeauna.

— Nu știi nimic despre niciun detectiv, spuse Maynard, dar Hugh citi hotărârea din vocea lui, care indica decizia pe care o luase în privința destinului lui Dooley. Poate că, dacă petrece mai mult timp cu mine și Bragger, își va aduce aminte detaliile.

Bragger zâmbi sinistru.

— Permite-mi onoarea!

Hugh strânse din buze.

— Mă duc să mă ocup de arenă.

Se îndreaptă spre ușă, iar țipetele lui Dooley îl urmăriră.

— Te rog, Savage! Spune-le să mă cruțe!

„Vă rog, domnule, cruțați-mă...”

— Nu. Nu. *Nuuu!* Strigătele lui Dooley se auziră peste zgomotul de carne strivită. Vă rog! Vă *rooog nuuu!*

Un țipăt inuman ajunsese la urechile sale când Hugh închise ușa și îl lăasă pe Dooley pradă sorții sale.

Capitolul 3

The London Inquisitor

Societatea de Luptă Savage rămâne o minune și un mister. Luptele care au loc în spatele acelor pereți sunt prea vulgare, prea sălbatice pentru a putea scrie despre ele. Dar toată societatea își dorește să ajungă înăuntru și să vadă cu ochii ei... Deși numai câțiva primesc permisiunea de a intra... pentru a-l cunoaște pe legendarul luptător, Gentlemanul Savage...

M. Fairpoint

Erau nouăsprezece pași și jumătate.

Un număr ciudat, inexact. Incomplet. Doar nouăsprezece pași și jumătate care duceau spre clădirea

Savage și spre clădirea de peste stradă - o brutărie, închisă acum.

Dar totul era ciudat la clădire și la împrejurimile ei. Fațada, aflată la stradă, dădea impresia că arena Savage avea doar un etaj. Dar, dacă te duceai în spatele clădirii, pe aleea care cobora, se puteau vedea cele două etaje de la Savage.

Nu erau niște detalii pe care să le observi în mod normal, în timp ce te ascunzi prin mahala în toiul nopții, dar Lilei îi era mai ușor să se concentreze asupra lor decât asupra faptului că se afla la cincisprezece pași de arena condusă de cel mai nemilos luptător din Londra, Hugh Savage.

Frigul nopții o făcu să tremure, și se înfofoli mai tare cu mantia pe care o purta. De când trăsura pe care o închiriasse o lăsase aici, mai devreme, nu reușise să-și adune curajul de a-l înfrunta pe Savage, așa că rămase să analizeze clădirea.

Clădirea Savage nu era genul de loc care să atragă atenția. Dar nici nu era în paragină. Fațada inegală din cărămidă era acoperită de iederă. Pe ușa îngustă din față se afla un semn simplu din lemn inscripționat cu un singur cuvânt: SAVAGE. Literale groase fuseseră scrise cu o vopsea roșie care se scursese. De parcă pe proprietar nu l-ar fi interesat să fie considerată o afacere onorabilă.

Undeva în depărtare, un câine lătră. Lătratul se opri și fu înlocuit de un mârâit violent, urmat de altul, mai profund, de parcă, undeva în noapte, două animale duceau o luptă proprie.

Pot să fac asta...

Nu era prima dată când pornea în căutarea a ceea ce voia. Cu doi ani în urmă, când încercase să-și reia viața, căutase să ia lecții de muzică de la cunoscuta fostă interpretă Clara Winters. Și nu dovedise numai că încă avea puterea să se aventureze afară - chiar dacă era noapte ci își redescoperise și dragostea față de muzică.

Iar acum? Ce câștiga vizitându-l pe Hugh Savage era ceva mult mai important - capacitatea de a avea grijă de

cei pe care-i iubea.

Fiecare gând îi oferea putere.

Da, putea să facă asta.

Pentru că Lila supraviețuise celor care încercaseră să o distrugă, încă avea urmele lăsate de mulțimea care o călcase în picioare de parcă ar fi fost un gândac fără importanță.

Acest ultim gând o făcu să se miște. Trecând pe lângă fereastra prin care se uitase mai devreme, se duse către scările abrupte ce duceau în spatele clădirii cu trei etaje. Își adună fustele maronii și începu să coboare.

„Unu.

Doi.

Trei, patru.”

Își îndreptă atenția spre număratul scărilor pentru a rămâne concentrată. Cu fiecare mișcare a cizmelor uzate pe care le purta, tensiunea se disipa și era înlocuită de calm. Cadența pașilor îi dădea impresia că plutea.

Apoi ajunse în capătul scărilor.

Cu mâinile în șolduri, se uită înapoi la scările pe care le coborâse.

Reușise! Plecase din sânul familiei ei protectoare, închinase o trăsură, mersese în mahala și își înfrunta demonii.

Ajunse în dreptul ferestrei care dădea spre arenă, șterse geamul murdar și, cu nasul lipit de fereastră, privi înăuntru.

Se încruntă. O mulțime de spectatori se înghesuiau înăuntru. Ridicau brațele, fluturau pumnii în timp ce ovaționau pentru cei doi bărbați care se apropiau de mijlocul camerei.

Se auzi un clopoțel, și cei doi bărbați... cei doi luptători începură să se lovească. Cel mai scund și mai îndesat lovi rapid cu pumnul, dar mulțimea îi blocă privirea.

Zâmbetul îi îngheță pe chip.

Erau atât de mulți oameni.

Atât... de *mulți*.

Pielea i se umezi.

Țipetele din trecut se amestecară cu cele de dincolo de fereastră într-un vacarm neinteligibil.

— Omoară-l, ți-pă cineva răsunător, iar geamurile murdare ale clădirii Savage începură să tremure.

— *Opriți-vă! Sau vă omor pe toți...*

Lila se întoarse atât de repede, încât se clătină și căzu. Își întinse mâinile, reușind să nu dea cu fața de pământ. Își recuperează echilibrul și se uită la mânușile care se rupseseră. Sub pielea moale, palmele îi transpiraseră. Broboanele de pe frunte începură să curgă, iar ea redeveni fata aceea din Manchester.

Un alt val de strigăte se auzi din clădirea aflată la cinci pași distanță, iar ea își mușcă obrazul ca să nu geamă. „Zgomotul.”

Transpirată, se concentrează asupra respirației.

Dar amintirile erau atât de vii, încât se simțea prizoniera trecutului, unde întunericul dansa în jurul ei, precum reculul unui glonț, își repetă încontinuu:

„Nu te gândi la asta!

Nu lăsa gândurile să-și facă loc!”

Pentru că, dacă se lăsa pradă acelor emoții și amintiri, nu avea de unde să știe cât urma să rămână captivă în iadul acela... și nu-și putea permite să-și piardă mințile, mai ales nu aici. Nu când vizita aceasta era calea de a deveni protectoarea de care sora și nepotul ei aveau nevoie.

Lila se concentrează asupra respirației până când amintirile începură să se șteargă.

Nu se așteptase la zgomot. Și nici nu se așteptase la o mulțime atât de mare la ora aceea.

Dacă ar fi știut, nu ar fi venit. Nici măcar pentru a-i proteja pe sora și pe nepotul ei.

Lila închise ochii și scuipă; saliva lăsă o pată întunecată pe piatra din fața ei, iar ea se uită la ea, încercând să ignore greața care o cuprindea.

— Omoară-l... Omoară-l!

Zgomotele din Manchester se amestecau cu cele din mahalaua Savage. Era un vacarm în care Lila nu putea să diferențieze vocile din trecut de cele din prezent.

Își acoperi urechile și își înfipse degetele în păr, încercând să le ignore. Nu avea nevoie de acea distragere. Niciodată, dar mai ales nu acum.

Timpul trecea încet, iar Lila se lupta cu ea însăși, pentru a-și găsi puterea și curajul.

Se înșelase. Nu putea face asta.

„E o greșeală.”

Capitolul 4

Străinul se întorsese.

Și *nu* era un client, așa cum crezuse.

Hugh înțepeni. Chipul palid al necunoscutului era în contrast cu geamurile murdare, care ar fi trebuit curățate. Se uită cu atenție la persoana de dincolo de geam.

Majoritatea celor care intrau la Savage erau deopotrivă fascinați și dezgustați de violența de care dădeau dovadă luptătorii.

Nu ar fi fost prima dată când cineva vomita.

Dar ar fi fost prima dată când o *femeie* era cea căreia i se făcea rău privind un meci.

În arenă izbucni un alt val de urlete care îi atrase atenția spre lupta aflată în desfășurare. Și, după cum luptătorul slab, Robert Tibbs, se clătina pe picioare, meciul era aproape de sfârșit. Apropierea finalului nu făcea decât să crească starea de neliniște din încăpere.

Un țipăt se auzi peste toate celelalte din arenă.

— Lovește-l, nenorocitul! Lasă-l lat!

Fără să-și ia ochii de la străină, Hugh începu să înainteze prin mulțime.

Prada lui dispăruse de la fereastră, dar materialul mantiei confirma că era încă acolo.

Își făcu loc cu umerii printre spectatori.

Clienții erau complet captivați de lupta din fața lor. Hugh zâmbi cu răceală. Așa funcționa lumea. Când se concentră asupra plăcerilor lor, nimic altceva nu mai

conta.

Ajunse în spatele arenei și ieși.

Valul de aer rece îl lovi din plin, contrastând cu căldura dinăuntru, bine-venit ca întotdeauna, căci semnifica evadarea lui din mijlocul vacarmului.

Unii oameni se desfătau cu violența care avea loc aici în fiecare noapte. Din momentul în care renunțase la serviciul său în slujba armatei regelui pentru o viață în arenă, Hugh fusese opusul celor care intrau acolo: detesta mulțimile acelea. Detesta totul la locul ăsta: țipetele și strigătele infernale care îl duceau în alt loc... într-o altă vreme...

Afară, departe de zgomot, găsea libertate...

Cel puțin, momentan.

O bună parte din el se aștepta ca vizitatoarea nocturnă să fi dispărut deja. Să fi fost doar o trecătoare, curioasă să vadă ce se întâmpla la Savage.

O găsi imediat.

Lumina lunii nu era în favoarea ei în seara aceasta. Cercul strălucitor îi scotea în evidență silueta.

Mantia ei era făcută din material rafinat, iar calitatea și croiala sugerau că femeia nu aparținea celor care umblau prin locurile acestea. Cizmele care se vedeau pe sub haine păreau mai degrabă ale unei servitoare. Cu spatele la el, statutul ei rămânea un mister. La fel și vârsta.

La fel și prezența ei aici.

Cu ochii închiși, se sprijinea de clădire de parcă ar fi avut nevoie de ajutor pentru a se ține pe picioare.

Nu. Nu era de aici. Nu era în stare să observe un bărbat care stătea la câțiva pași de ea. Era complet neatentă.

Apoi, ca și cum și-ar fi bătut joc de el și de toate lucrurile în care credea, deschise ochii și dădu jos gluga mantiei. Doar pentru o clipă, dar suficient încât Hugh să vadă o cicatrice pe mijlocul frunții. Arăta ca un fulger, de un alb șters, indicând că era veche de câțiva ani. Nu, nu avea pielea fină a unei lady.

— Bună, spuse ea încet, vorbind de parcă ar fi știut

tot timpul că el se afla acolo, dar așteptase momentul potrivit pentru a-l saluta.

Prin acele două silabe, rostite clar și răspicat, îi confirmă că nu era din mahala.

Sau... poate, cu engleza potrivită, era ca Hugh... o ciudățenie prin părțile astea.

O privi mai atent. Era o ghicitoare, un mister ascuns de întunericul nopții, și singurul lucru mai periculos decât o femeie a cărei obârșie era cunoscută era una de origine necunoscută.

— Bună seara!

Își băgă mâna în buzunar și scoase un chibrit. Se folosi de flacăra strălucitoare pentru a-și aprinde trabucul. Scutură chibritul și îl aruncă pe pavaj, unde îl călcă apoi cu bocancul.

— Ce sunt acelea?

Îi luă o clipă să înțeleagă că încerca să facă conversație.

— Chibrituri.

Iar Hugh, care devenise priceput în a citi oamenii, acceptă că nu putea să-și dea seama de nimic în legătura cu creatura stranie din fața lui.

Țipetele care se auziră din Savage o făcură pe femeie să-și întoarcă privirea spre lupta care se desfășura. Se depărtă repede de fereastră și se sprijini din nou de clădire. Rămase fără suflu și scoase un sunet care ar fi putut fi un suspin sau un sughit.

— O să ți se facă rău? întrebă el, trăgând din trabuc.

— Nu.

Vocea ei era slabă și complet lipsită de vlagă.

Încercă să-și dea seama dacă mințea, dar pielea ei palidă și modul în care își închidea ochii strâns arătau că era sinceră. Hugh trase iarăși din trabuc. Avusese parte de multe momente ca acela prin care trecea femeia din fața lui. Chiar în același loc. De aceea începuse să fumeze trabucuri. Când trecutul și prezentul se amestecau în mintea lui și când nu mai putea să respire, se folosisse de trabucuri pentru a-și controla respirația.

Se apropie de străina misterioasă și îi întinse trabucul.
— Poftim!

Tânăra ezită, dar apoi își dădu gluga jos.

Flutură din gene, parcă chinuindu-se să deschidă ochii, dar reuși.

Hugh rămase înțepenit, admirând detaliile pe care gluga le ascunsese până atunci. Prima dată îi observă ochii. Erau un amestec fermecător de auriu, arămiu și culoarea piersicii, un maroniu format din toate nuanțele posibile.

— Ce să fac cu asta?

Revenindu-și din reverie, mai trase un fum înainte de a i-l oferi.

— Îl fumezi.

Se aștepta ca o femeie mai rafinată decât cele cu care își petrecea el timpul de obicei să se strâmbe, dezgustată, dar... Ea era aici, nu?

Așa că, deloc surprinzător, femeia luă trabucul și îl duse la buze. Ezitând, se uită la Hugh.

— Trage, o îndemnă el.

Lila inhală, și culoarea îi reveni în obraji când începu să tușească. Simți că se îneacă și se uită în jurul ei. Văzu numai umbra clădirii. Venise aici... singură. Pentru ce? Să arunce o privire la lupta sălbatică dinăuntru? Nu ar fi fost prima. Cei din înalta societate aveau o curiozitate perversă legată de cum trăiau ceilalți. Hugh și cei ca el erau doar niște ciudățenii la care le făcea plăcere să se uite.

Când reuși să-și revină, mai trase un fum. De data asta, tuși mai puțin.

— Mulțumesc, spuse ea încet, de parcă i-ar fi mulțumit unui domn pentru o cană de ceai, nu celui mai nemilos luptător din zona de est a Londrei pentru un fum. Nu îi întinse trabucul înapoi, ci continuă să pufăie, de parcă făcuse asta toată viața.

Hugh o analiză din cap până în picioare. Nu putea vedea cum arăta, căci mantia greoaie îi ascundea silueta, dar părea să aibă vreo 25 de ani. Nu era un copil. Era o femeie în toată firea.

Din arenă se auziră urale când câștigătorul din acea

seară fu încoronat.

Nu exista pauză între meciuri. Cei trei – el, Bragger și Maynard – câștigau în funcție de numărul meciurilor, iar orice pauză însemna să piardă din profit.

Când se uită iarăși la vizitatoarea ciudată, văzu că avea ochii închiși și continua să pufăie trabucul.

— Ce te aduce aici?

Când era evident că nu voia să fie acolo.

Era un sentiment pe care îl înțelegea foarte bine. Poate tocmai de aceea încă stătea de vorbă cu ea.

Întrebarea lui o făcu să-și deschidă ochii din nou. Nu se uită la Hugh, ci la capătul aprins al trabucului.

— Caut pe cineva.

Ah! Străina tăcută își îndreptă atenția către fereastră. Își plimbă privirea peste mulțimea din arenă.

— Îi cunoști pe oamenii de aici?

Respirația ei se auzi în noapte.

Deci nu era aici doar din curiozitate. Îl căuta pe unul dintre clienți. Dacă nu fascinația morbidă pentru ce se întâmpla în lumea nemiloasă de dincolo de zidurile clădirii Savage era cea care îi atrăgea pe străini acolo, atunci era misiunea de a salva un membru *respectabil* al familiei din mahalaua plină de rău și depravare.

— Pe unii, răspunse el. Era o minciună. Hugh cunoștea pe toată lumea care ajungea la Savage. E vorba despre un frate? Încercă el să ghicească.

Urmără câteva clipe de liniște până ca femeia să audă întrebarea lui.

— Hmm?

Dar nu îi răspunse. Cu obrazii palizi, continuă să caute prin mulțime.

— Vrei să-ți duci fratele acasă? Se opri. Sau soțul? Părea să aibă vârsta la care să fi fost deja căsătorită, poate cu un negustor elegant.

— Eu...

Își abandona căutarea și se uită la Hugh. Ochii ei erau din nou goi. Privirea ei era bântuită. Hugh știa. Erau aceiași ochi pe care îi vedea în fiecare zi în oglindă.

— Nu.

Ea mai trase un fum din trabuc și îi întinse jumătatea rămasă. Hugh îl luă înapoi, își îndoi brațele și trase leneș, apoi eliberă fumul. Se uită la ea.

— Nu am familie aici.

Dar era clar că venise cu un scop. Răbdător cu ea, cu prezența ei aici și cu discuția lor, se apropie de ea.

— Cum te numești?

Îl privi sceptică.

— Numele meu este Lila.

Lila. Atât. Fin și delicat, se potrivea persoanei palide care băntuia pe lângă clădirea lui.

— Lila și mai *cum*?

— Nu contează.

Femeia părea de-a dreptul neliniștită. Poate de aceea nu fusese încă ucisă în aventura ei prin mahala. Nu era o lașă. Lila se uită iarăși spre ring.

Ba da, conta.

— Pândești pe lângă un ring în mahala? Aș spune că, totuși, contează. Nu avea cum să-i invadeze teritoriul și să creadă că putea păstra secrete.

Dar trebuia să admită că orice altă persoană în locul ei ar fi fugit îngrozită.

Ea ezită, dar rămase locului.

— Du-te acasă! Strivi trabucul cu călcâiul bocancului și îl cufundă printre pietre. Nu ai ce căuta aici.

— Poate că nu, dar nici nu pot să plec.

Declarația ei îl ținui locului. Se uită la ea. Femeia își încleștă degetele în materialul mantiei maronii.

— Vreau să discut cu cineva. Umerii îi tremurară ușor când aruncă o privire către ring. E acolo. Așa cum am spus. Nu suntem rude. Vorbi repede și își îndepărtă privirea, de parcă nu ar fi suportat violența din fața ei. Nici nu ar fi trebuit. Numai oamenii cu suflete întunecate știau cum să se bucure de sălbăticia de acolo. E o persoană cu care am treabă.

Interesant! Colțurile buzelor i se ridicară ușor, mușchii feței protestând în fața mișcării necunoscute. Un zâmbet.

Cine ar fi crezut că mai era capabil să zâmbească?

— Crede-mă, Șoricel-cu-Aripi, nu ai treabă cu nimeni dinăuntru. Fie că era vorba despre luptătorii care își perfecționau abilitățile pe ceilalți luptători, fie despre lorzii care aruncau bani pentru a se bucura de spectacolele sângeroase, ea nu ar fi trebuit să aibă de-a face cu nici unii. Pleacă de aici înainte să fii rănită, spuse pe un ton blând, care ar fi făcut orice bărbat dinăuntru să râdă.

Nu știa dacă era posibil, dar obrajii ei deveniră și mai palizi, și ea făcu ochii mari, îngrozită.

— Nu pot, șopti, cu voce chinuită.

Nu era treaba lui. *Ea* nu era treaba lui. Nu putea ieși nimic bun din faptul că fiica, soția sau sora unui domn important apăruse în pragul ușii lui. Dar era înțelept să afle de ce era aici și pe cine căuta.

— Pe cine cauți?

— Pe unul dintre proprietari.

Hugh își îndreptă umerii. Ce treabă avea cu Maynard sau cu Bragger?

— Pe care dintre ei?

Lila își umezi buzele.

— Pe Hugh Savage.

Lucrurile se dovedeau și *mai* interesante. Hugh își plecă privirea și avu grijă să nu trădeze nimic. Nu ar fi fost prima persoană care să presupună că Hugh era unul dintre proprietari. Numele inițial, „arena Bragger”, fusese schimbat în „arena Savage” ca un semn de apreciere pentru luptătorul principal, cel care aducea spectatori. Dar, în afară de nume, Hugh nu beneficia de nimic altceva.

— Crede-mă, nu vrei să ai de-a face cu el.

Putea spune asta cu certitudine.

— Nu, fu ea de acord. Nu încă. Dar... vreau să am. Trebuie să discut ceva cu el. Ochii ei inteligenți sclipiră, plini de speranță. Îl cunoști.

— Nu am spus asta, răspunse el repede, pe un ton neutru.

— Ești aici, sublinie ea. Arată spre clădirea din spatele lor. Înseamnă că îi cunoști pe oamenii de acolo. Mai ales pe

proprietari, nu? Sunt trei?

El alege să ignore întrebarea ei.

— Știu că Savage nu acceptă întâlniri de afaceri cu străini. Se uită la ea. Și sigur nu cu femeii, când e în mijlocul unei lupte. Deci – făcu semn din cap către scările care dădeau spre Whitechapel –, îți sugerez să nu-ți pierzi timpul cu el.

În loc să țină cont de sfatul lui, ea își mută privirea spre fereastră. Mișcând capul de la stânga la dreapta, se uită prin mulțimea din arenă.

— Înseamnă că e unul dintre luptătorii de acolo? întrebă, iar disperarea i se citi în voce.

— Nu vrea să aibă de-a face cu cei ca tine, răspunse el, ignorând întrebarea ei.

Apoi trecu pe lângă ea și se duse înapoi către club.

Cu o îndrăzneală complet diferită de teama pe care o afișase mai devreme, ea se puse în fața lui, blocându-i trecerea.

— Nu poți să vorbești în numele lui despre ce vrea sau ce nu vrea.

— Crede-mă, răspunse el, aș zice că pot. Hugh Savage este un nenorocit fără milă. Amintirile începură să i se amestece în minte. Fragmente. Momente. Dispersate. Diferite câmpuri. Toate pline de sânge. A omorât oameni, uneori de plăcere. Cu fiecare cuvânt, Lila devenea și mai palidă. Profitând de avantajul oferit de frica pe care ea o simțea, el continuă: Una dintre regulile lui e că nu face afaceri cu femeii. Cu atât mai puțin cu cele rafinate, care nu au ce căuta aici.

În loc să se sperie de tonul lui glacial, femeia se apropie. Îi analizează barba și apoi se uită în ochii lui.

— Tu ești, șopti ea. Tu ești e/.

Hugh înjură încet.

Mulțimea urlă din nou când se anunță câștigătorul. Ceea ce însemna că era momentul să înceapă următorul meci.

— Ce vrei?

Domnișoara își umezi buzele, iar limba ei rozalie trasă

conturul acestora; era un semn de neliniște, dar în același timp un gest erotic ce îi atrase atenția la buza mai cărnosă de sus și la cea mai subțire, de jos. Suficient de interesante încât să merite observate. La fel ca femeia din fața lui.

— Vreau să te angajez.

Îi luă câteva clipe să înțeleagă ce spusese.

— Vrei să...

— Te angajez, zise ea în grabă, apoi băgă mâna în buzunarul hainei, aruncă un săculeț greu la picioarele lui și făcu un pas înapoi.

Amintirea unei femei cu mască aflate la brațul unui client al Societății de Luptă apăru în mintea lui. Din spatele bucății de catifea neagră care îi ascundea identitatea, ochii ei străluceau. „Omoară-l, vagabond nenorocit!”

Vocea răgușită de demult avea să-l bântuie până la sfârșitul zilelor.

— Tocmai ai aruncat bani spre mine? Întrebă într-o șoaptă glacială.

Femeia își mușcă buza.

— Da... Da, am făcut-o.

El se uită la săculețul de catifea plin de bani. Îl cuprinse furia.

— În primul rând, să nu mai arunci niciodată cu bani spre mine, ai înțeles? spuse el, ducându-se spre ea, în vreme ce ea continuă să se îndepărteze. Niciodată.

Grăbită să scape de el, blestemata de femeie nu fu deloc atentă la ce se afla în jurul ei.

Hugh întinse mâna, iar ea țipă, acoperindu-și capul cu mâinile pentru a și-l proteja. Hugh înjură și o cuprinse de mijloc, ca să nu cadă.

Pe chipul ei palid se citea groaza.

Hugh își apropie chipul de al ei.

— În al doilea rând, nu lupt pentru bani. În ziua de azi, chiar și meciurile la care participa erau din loialitate, fiecare luptă pentru beneficiul partenerilor săi, cei doi care îl acceptaseră. În afară de asta, nu avea nici cel mai mic interes să omoare pe cineva. Se întoarse și o împinse spre stradă. Acum, pleacă!

Femeia se împiedică, dar reuși să-și găsească echilibrul.

Hugh se îndreptă spre ușă.

— Nu m-ai înțeles, strigă în urma lui. Nu vreau să te angajez ca luptător.

Urmă o pauză.

— Noapte bună, spuse el, fără să se oprească.

— Te rog! țipă ea cu glasul devenit strident din cauza panicii. Vreau să mă înveți să lupt.

Capitolul 5

The London Inquisitor,

Nimeni nu-l poate bate pe Hugh Savage. În istoria luptelor, nimeni nu a făcut asta. Prin urmare, nu a existat niciun meci demn de menționat de când a părăsit el ringul.

M. Fairpoint

Lila reușise ceea ce părea imposibil: să-l facă pe Hugh Savage să se oprească.

Dar, cu spatele la ea și aducându-și aminte de tonul său glacial, lucrurile deveniseră atât de neclare în mintea ei, încât nu-și dădea seama dacă *voia* ca Hugh Savage să rămână.

Inima îi bătea nebunește.

Îl înfuriase. Expresia de pe chipul lui, colțurile buzelor curbate în jos erau grăitoare. Toate instinctele îi spuneau să fugă.

Dar o făcuse. Nu numai că îl găsisese pe Hugh Savage, dar reușise să discute cu faimosul luptător și să-i spună ce *voia*. Măcar o parte.

Și era încă în picioare. Timp de nouă ani, se ascunsese de lume și evitase orice interacțiune cu bărbați, indiferent de categoria socială din care proveneau, iar

acum fusese capabilă să se ducă în mahala și să-i ceară o favoare unui bărbat renumit pentru cât era de letal.

Încă nu-l făcuse să accepte să o ajute. De fapt, de când îi spusese ce voia, acesta nu scosese niciun cuvânt, nici ca să accepte, nici ca să refuze. Dar faptul că ea reușise să i se adreseze pe un ton calm, fără să leșine sau să fugă, o făcu să se simtă triumfătoare.

— Ce-ai spus? Întrebă el când se întoarse.

Luna fu acoperită de un nor singuratic, iar trăsăturile lui Hugh Savage se cufundară în umbre. Nimic nu era mai îngrozitor decât să-l înfrunte pe întuneric. Cu puțină lumină, putea măcar să vadă amenințarea din fața ei și nu trebuia să ghicească ce simțea el.

Fremătându-și degetele, Lila rămase în locul în care Hugh aproape o aruncase cu câteva momente mai devreme.

— Am venit aici ca să învăț și eu ceea ce faci.

— Ceea ce... fac?

Lila încercă, fără succes, să înțeleagă întrebarea lui. Își dresе glasul și continuă:

— Acolo... înăuntru. Nu avu curaj să se uite în spatele ei și făcu doar un gest vag. Și aș vrea să te rog să mă înveți câteva lucruri de bază.

Hugh clătină din cap.

— Despre cum să mă lupt, vreau să spun. Chiar și domnii precum cumnatul său, care făcuseră antrenamente de box, puteau fi doborâți. Dar bărbatul acesta? Conform ziarelor, ești de neînvins. Să învețe de la cineva ca el însemna să capete abilitățile necesare pentru a-i proteja pe cei la care ținea, ceea ce nu reușise să facă – nici pentru ea și nici pentru prietena pe care o luase cu ea la Peterloo.

Oare i se păruse doar că vede acea curbare în sus a buzelor lui? Sau erau doar umbrele nopții? Pentru că, atunci când norul dispăru, iar chipul lui se întrezări în lumina lunii, el nu trăda nicio emoție.

— Asta chiar e ceva nou, murmură el.

Da, Lila nu se aștepta să fie ceva banal ca o lady să se ducă în mahala și să ceară un asemenea lucru de la un

luptător experimentat, înainte să-o vadă pe cumnata ei, Clara, devenind proprietara sălii de concerte Muses, Lila nu ar fi crezut niciodată că o femeie putea fi mai mult decât soție sau fată bătrână.

— Nu înțeleg de ce, spuse ea încet. Femeile cad de nenumărate ori pradă soților lor sau tâlharilor de pe stradă. De ce nu ar trebui să te caute?

— Pentru că, de obicei, femeile sunt suficient de inteligente încât să nu se încurce cu diavolul, șopti el.

Încerca s-o sperie.

„Și reușește...”

Lila refuză să cadă pradă fricii amenințătoare care îi spunea să fugă și îndrăzni să se uite în ochii monstrului din fața ei. Să se uite cu adevărat la el. La fel ca ea, purta urmele vieții pe care o trăise. Dar nu fusese niciodată înfrânt. Nu ca ea. Și reușise să devină regele lumii clandestine.

— Nu arăți ca un diavol, spuse ea. Arăți ca orice om normal, domnule Savage.

Trupul lui Hugh fu zdruncinat de un râset lipsit de umor.

— Tocmai de aceea ar fi bine să pleci, Șoricel-cu-Aripi. Nu ai recunoaște pericolul nici dacă te-ar lovi din plin peste fața ta drăguță.

Ambele afirmații erau false.

În primul rând, presupunea că ea nu cunoștea pericolul. Se înșela teribil.

În al doilea rând, spusese că era drăguță.

Poate că întinericul reușea să ascundă cicatricile. Sau poate nu o privise cu atenție. Nimeni nu ar fi spus că era drăguță, când fața și picioarele ei erau acoperite de cicatrici.

— Nu, nu ești așa înspăimântător, domnule Savage, murmură ea. Pentru cineva care trăise pe străzi, vorbea ca un gentilom cu care ea discutase cândva, în timpul ultimului sezon londonez.

Hugh miji ochii.

— De ce mi se pare că încerci să te convingi singură

de asta, Șoricel-cu-Aripi?

Poate pentru că asta făcea, iar Hugh Savage avea dreptate să creadă că ea căuta un semn de încurajare în tonul lui dur, care îi era familiar și care, dacă nu îi oferea neapărat siguranță, măcar nu era la fel de înspăimântător ca vocile aspre care încă o bântuiau. În orice caz, venise aici ca să-și construiască un altfel de viitor și nu avea de gând să renunțe.

— Sunt dispusă să-ți ofer o sumă considerabilă.

Nu ar fi trebuit să spună asta. Îi aminti de greșeala pe care o făcuse mai devreme. Hugh Savage privi la săculețul de pe jos, de care uitaseră. Când se uită în ochii ei, încă zâmbea necruțător.

— Eu nu antrenez. Roagă-l pe unul dintre bărbații din familia ta.

Lila ridică o mână.

— Nu am nicio rudă care ar putea să mă învețe. Fratele ei, Henry, își petrecuse viața având grijă să aibă atitudinea corespunzătoare și nu se implicase niciodată în ceva periculos sau scandalos. Cu excepția căsătoriei cu o curtezană, dusesse o viață normală și plictisitoare. Și, oricum, nu ar fi susținut niciodată acțiunile Lilei. Cei pe care-i cunosc au avut o viață lipsită de pericole, adăugă ea.

— Rămâi cu ei, spuse el sincer. Crede-mă, Șoricel-cu-Aripi, nu ai ce să cauți aici. Nu ai ști ce să faci cu altceva în afară de „a fi în siguranță”. Clătină din cap. Nu ai vrea să ai de-a face cu altceva.

— Ai dreptate. Fără să vrea, se strâmbă îndurerată. Numai că Hugh Savage făcea presupuneri despre viața ei. Presupunea că dusesse o viață lipsită de pericole. Însă ziua aceea din Manchester îi arătase cât de periculoasă era lumea din jurul ei. Și tocmai acesta cred că este scopul, domnule Savage. Copil fiind, fusese protejată de pericole. De asta am venit aici. Fusese nevoie de o singură zi ca să-și dea seama că nimeni nu putea fi ferit de pericole; nimeni nu scăpa de ele. Deci nu avea nevoie doar „să fie în siguranță”. Nu asta voia. Dar plănuia să facă asta pentru lumea din jurul ei. Domnule Savage? Se opri. Acesta este

numele tău real?

— Contează, Lila-fără-Nume-de-Familie?

Destul de corect.

— Nu cred că are vreo importanță, recunosc eu.

— Ești o femeie care vrea să învețe să se lupte. Ți recomand să te duci la clubul domnului Jackson.

Domnul Jackson fusese cel care îl antrenase pe cumnatul ei, iar lecțiile acelea nu-l ajutaseră pe Norman. Nu, trebuia să învețe de la domnul Savage, cel care nu fusese învins niciodată.

Ceea ce voia să învețe nu putea fi predat de un domn. Era hotărâtă să obțină abilitățile necesare pentru a-i proteja pe cei dragi, așa cum nu putuse s-o facă pentru prietena ei, în acea zi la Peterloo.

— Nu are cunoștințele de care am nevoie. Clătină din cap. Trebuie să fii tu.

— Eu.

Nu fu o întrebare, dar Lila încuviință din cap. Lila avea nevoie de cineva care învățase să supraviețuiască în cele mai grele condiții. Hugh Savage nu reușise numai să supraviețuiască, ci și să înflorească, să devină regele unui imperiu de la marginea civilizației... Deci era capabil să supraviețuiască la orice.

— Sunt trei patroni aici. De ce m-ai ales pe mine? O țintui cu privirea, iar ea se foi. Pentru că mi se spune „gentlemanul Savage”, nu-i așa?

Ea se rugă ca întunericul nopții să-i ascundă obraji roșii.

— Nu.

— Nu, repetă el sec.

Când venise aici, nu se gândise că nu avea să ajungă la o înțelegere cu el.

Fusese prea încrezătoare.

— Trebuie să fii tu, spuse ea încet.

Nu exista nici o altă opțiune. Trebuia să învețe de la cel mai bun. Cumnatul ei făcuse box... și fusese omorât. Fratele ei fusese bătut și aproape omorât pe străzi. Gentlemenii conduceau lumea. Dar nu știau nimic despre

ea. Nu cu adevărat.

Deși aveau tutori încă de la grădiniță și studiau la Oxford, membrii înaltei societăți cunoșteau legile și regulile lumii din care veneau, dar nu știau nimic despre ce se afla dincolo de bula lor confortabilă și protejată.

Nu, privilegiații sorții nu știau să trăiască - nu cu adevărat - și, mai important, nu știau cum să supraviețuiască. Ea recunoștea un supraviețuitor și voia să învețe de la el.

Hugh Savage rămase pe scări și o fixă cu o privire pătrunzătoare, atât de intensă, încât ar fi trebuit să fie îngrozită.

I se putea întâmpla orice aici. *Orice.*

Mai ales când se afla în fața unui bărbat despre care se zvonea că omorâse din plăcere. Lucru pe care Hugh Savage îl recunoscuse. Și atunci, de ce Lila nu era la fel de speriată ca restul?

De ce, în ciuda faptului că era cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea, plin de mușchi, de cicatrici și de tatuaje, se simțea... confortabil? Fără să vrea, se uită la gâtul lui, acolo unde ar fi trebuit să fie o lavalieră, dar se vedeau numai pielea bronzată, smocuri de păr și cerneală roșie și neagră.

— Nu sunt antrenor de lupte, spuse el.

— Nu vreau un antrenor în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă un luptător care să mă învețe ce știe.

Despre putere. Despre cum să nu fii trântit la podea și cum să-i ajuți pe cei care pătesc asta. Cum să dobori pe cineva care i-a rănit pe cei la care ții sau pe cei care au nevoie de protecție. Sau pe tine.

— Asta înseamnă un antrenor, răspunse el sec. Și, dacă aș fi, continuă el ca și cum Lila nu ar fi vorbit, nu aș oferi lecții în seara în care au loc meciuri, Șoricel-cu-Aripi.

Șoricel-cu-Aripi.

Cuvintele acelea din nou.

Lila hotărî că despre asta era vorba... Alintul acela era ceea ce-l făcea... uman... nu un monstru. Ceea ce îi dădea

ei puterea să-l înfrunte.

— Înțeleg. Începu să se joace cu fustele. Îmi pare rău că te-am ținut departe de meciul tău.

— Luptă. E o luptă.

Oare credea că acea explicație avea s-o facă să se teamă? Era o aluzie la cât de puțin știa el și lumea exterioară despre ea și despre iadul pe care oamenii puteau ajunge să-l îndure.

— Te asigur că nu îți voi mai întrerupe afacerile. Pe data viitoare!

— Nu va exista o dată viitoare.

Poate că asta credea. Lila își luă săculețul și se duse spre alee. Domnul Hugh Savage îi explicase clar că nu voia companie în seara în care aveau loc meciuri.

Iar asta era în regulă.

Era de acord cu asta, dar era hotărâtă să obțină ajutorul lui.

Treizeci de minute mai târziu, Lila ajunsese acasă la sora ei și, știind că nu avea să poată adormi, se duse în biblioteca Sylviei.

Își desfăcu mantia și o puse pe spătarul canapelei de piele. Podeaua scârțâi la fiecare pas pe care îl făcea în vreme ce se uita la rafturile înalte până în tavan. Murmură titlul fiecărei cărți, uitându-se la inventarul încă necunoscut.

— Șoricel-cu-Aripi, Șoricel-cu-Aripi, repetă încet.

De ce îi spusese așa? Analiză fiecare rând, apoi se opri.

Sistemul naturii, de Carl Linnaeus.

Lila scoase cartea din raft și citi titlul. O puse la subsuoară și își continuă căutarea.

Domnul Sav... nu, nu avea să se refere la el cu numele de familie. Hugh. Hugh era mult mai puțin intimidant. Și ar fi trebuit să-i dea mai multe detalii despre când aveau loc meciurile. Dar poate că și ea ar fi trebuit să întrebe când se terminau afacerile lui nocturne. În schimb, se dovedise la fel de tăcută ca întotdeauna, chinuindu-se să-și depășească frica paralizantă și să pună o întrebare.

— Lașo, murmură. Lila luă o altă carte a lui Linnaeus,

Animalici Paradoxa.

O puse deoparte și își continuă căutările. Cu brațele pline, se așeză pe canapeaua de lângă șemineul care se răcise. Își întinse picioarele și trecu rapid prin cărțile alese. Cărțile pe care le citise o ajutaseră să rețină cu ușurință informațiile. Trântește carte după carte pe masa dezordonată pe măsură ce le termina și se cufunda în următoarea.

Liliacul, cunoscut și drept...

Lila se ridică brusc.

Șoarece cu aripi. Șoarecele cu aripi este o bestie înfometată cu patru picioare. Seamănă cu un șoarece...

În timpul iernii, liliecii se acoperă cu aripile și dorm atârnați în peșteri uscate. Vara, se ascund în timpul zilei și zboară în timpul nopții...

Degetele i se încleștară fără să-și dea seama și unghiile ei scurte lăsară urme pe paginile cărții. Așa o vedea lumea... Familia ei. Înalta societate. Așa se văzuse și ea pentru mult timp. Știa ce devenise și de ce... acea conștientizare o făcuse să plănuiască un alt viitor și o adusesse la clădirea lui Hugh Savage.

Dar faptul că bărbatul de la care avea nevoie de ajutor își formase atât de ușor aceeași părere, după numai câteva momente de la cel mai curajos și stupid moment la care luase ea parte după Peterloo, i se părea ciudat.

— Șoarece cu aripi, murmură ea.

— Ești trează.

Lila țiță; cartea îi alunecă din mână și căzu zgomotos pe podea. Sylvia stătea în pragul ușii, îmbrăcată în hainele negre de doliu, la fel ca în ultimii doi ani de la moartea soțului ei.

— Pot să-ți țin companie? Întrebă când sora ei nu spuse nimic.

— Eu... Ar fi preferat ca Sylvia să nu facă asta. Și nu numai pentru că se simțea vinovată. Bineînțeles, zise.

Lila și Sylvia fuseseră cele mai bune prietene toată viața, dar, după Peterloo, Lila uitase cum să se comporte cu familia ei. Uitase cum să socializeze. Singurele situații în care se descurca erau cele pe care le controla. Pentru că pentru acelea se putea pregăti, și nu trebuia să înfrunte incertitudinea întâlnirilor spontane.

Sylvia se apropie de fotoliu și se aplecă să ridice cartea pe care Lila o scăpase.

Cu coada ochiului, Lila se uită la mantia care o dădea de gol. Fără să-și ia ochii de la Sylvia, o împinse jos, în spatele fotoliului, unde căzu foșnind.

— Ce e un șoarece cu aripi? întrebă Sylvia, ridicând privirea.

Confuză, Lila clătină din cap.

— Mi s-a părut că asta spuneai când am intrat.

— Ah, sunt lilieci. Nu mai auzisem acest termen până acum, spuse Lila, sperând ca sora ei să nu insiste.

Fu recunoscătoare că nu o făcu. Ușurată când Sylvia puse cartea deoparte.

Sylvia părea gânditoare și tristă.

— Am primit asta astăzi. Din buzunarul rochiei scoase un bilet. E o invitație, spuse când Lila luă pergamentul gros.

Balul Plăcerilor,

Cât trăim, lăsați-ne să trăim...!

Lady Sylvia

Sunteți invitată să participați la balul mascat de la conacul Barton, joi, 26 mai, la ora opt seara.

Cât trăim, lăsați-ne să trăim...!

Lila zâmbi cu tristețe. Erau cuvintele perfecte pentru o familie marcată de durere.

— Socrii tăi, spuse ea, împăturind invitația.

Gazde de rang înalt, marchizul și marchiza de Prendergast se retrăseseră în cei doi ani scurși de la moartea fiului lor mai mare.

— Am fost furioasă la început, recunosc Sylvia. Cum îndrăznesc să organizeze un bal atât de aproape de data la

care a murit, dar apoi mi-am dat seama... Sora ei se uită la invitație. Au trecut aproape doi ani.

Lila avu o revelație – de asta o căutase sora ei. Nu era vorba despre socrii Sylviei, ci despre ea însăși.

Pe Lila o încercară nenumărate emoții: bucurie pentru sora ei, care fusese atât de supărată de când rămăsese văduvă, iar acum își găsea cât de cât calea. Dar simți și... o tristețe dulce-amăruie. Avea senzația că era abandonată în timp ce lumea și sora ei își continuau viața, iar ea rămânea în umbră. Ascunzându-se de demonii care o bântuiau.

Își blestemă sufletul egoist, faptul că i se păruse alinător să nu fie singura care suferea.

Se uită la ea.

— Și ce părere ai despre balul organizat de marchiză?

Evenimentul extravagant și impresionant la care toată lumea voia să fie invitată. Lila participase la unul cu mult, mult timp în urmă. Pe vremea aceea, i se păruse încântător; ea și Annalee erau lipsite de griji și se bucuraseră de noaptea aceea. Acum, gândul de a sta în mijlocul unei mulțimi și în zgomotul asurzitor îi provoca greață.

Dar Annalee era chiar mai plină de viață decât fusese atunci.

— Știu la ce te gândești, spuse sora ei pe un ton defensiv, care o făcu pe Lila să revină la realitate. Crezi că nu ar trebui să faci ceva atât de extravagant. Sylvia se uită spre șemineul gol. Era evenimentul preferat al lui Norman.

— Vrei să... mergi? întrebă Lila și își ținu răsuflarea, temându-se de răspuns.

Ochii Sylviei se umplură de lacrimi, și ea se întoarse spre șemineu.

— Nu știu. Când se uită înapoi, lacrimile dispăruseră, iar în ochii ei albaștri strălucea aceeași tristețe obișnuită. Adică, nu ar trebui. Ar fi greșit... Se opri și se uită la Lila. Nu-i așa?

Stomacul îi fremătă. „Dumnezeule...” Sora ei voia să participe la acele festivități nebunești.

Cioc, cioc, cioc!

Se uitară spre ușă.

— Mi-ați spus să vă anunț când se trezește conașul, milady, spuse tânăra doică și se apropie de Sylvia, ținând în brațe copilul.

Sylvia deja se ridicase.

— Aici erai, iubirea mea, își întâmpină ea fiul. Întinse brațele și luă copilul bucălat din brațele fetei. Sora ei gânguri, iar băiețelul începu să chicotească.

— *Ma, ma, ma.*

Doica făcu o plecăciune și plecă, iar Lila continuă să se uite la mamă și la copil. Mintea ei se umplu cu amintirile cu o altă mamă și un alt copil.

— *Te rog, ia-o! Ia-o cu tine... Ia-mi copiluuul...*

— Lila? auzi întrebarea Sylviei printre amintirile îngrozitoare.

„Sunt aici. Sunt în Londra... Nu sunt în siguranță. Dar sunt aici.”

Cuvintele se repetară în mintea ei; bătaile inimii reveniră la normal.

— O s-o fac, bolborosi Lila înainte să rămână fără curaj.

Sylvia nici nu clipi.

— Voi veni cu tine la balul marchizei, confirmă Lila.

Sora ei își strânse un pumn la piept.

— Sunt... sunt... atât de fericită!

Măcar una din ele era.

În timp ce Lila se uita la Sylvia și la Vallen cum se jucau, fu sigură de un singur lucru... o dezamăgise pe Annalee pentru că nu fusese suficient de puternică încât să le protejeze. Dar nu avea să mai dezamăgească pe nimeni. Trebuia să fie puternică și pregătită, nu doar pentru ea, ci și pentru toți cei pe care îi iubea.

Hugh Savage insistase că nu avea să o ajute. Dar, ținând cont de planurile Sylviei, Lila nu avea de gând să accepte un refuz.

Capitolul 6

— Ai fost slab cu Dooley.

În dimineața aceea, în vreme ce făcea curat în arenă, Hugh nu se lăsă provocat de Maynard.

— Nu am văzut niciun motiv pentru care să-l bat și eu. Să-l omorâm înainte să obținem informația de care aveți nevoie nu vă va aduce nimic altceva decât un alt cadavru.

— Nouă.

Hugh ridică privirea de la băncile pe care le ștergea.

Maynard îl fixă cu o privire dură, cu ochii mijiți.

— Nu ai vrut să spui „nouă”?

— Mda. Nouă...

După ce se întorsese din război, înfometat și având nevoie de bani, îl salvaseră. Era o datorie pe care o putea plăti doar dacă îi ajuta să-și facă dreptate... și poate așa reușea să plătească și pentru dispariția lui Valerie.

— Ne temem că ți-ai ieșit din mână, spuse Maynard și își întinse brațul stâng peste piept.

— Că îți pierzi îndemânarea, adăugă Bragger din cealaltă parte a încăperii.

Cuvintele lor... faptul că spuneau același lucru, chiar dacă stăteau în colțuri diferite ale camerei, nu aveau cum să fie o coincidență.

Ceva era în neregulă.

— Mă antrenez în fiecare zi, spuse cu grijă.

Bragger și Maynard se uitară unul la altul.

Bragger își încrucișă brațele la piept și vorbi:

— Antrenamentul nu e același lucru cu luptele adevărate...

Ecoul cuvintelor sale răsună în sala goală. Partenerii lui se apropiară până ajunseră de-o parte și de alta a lui Hugh.

— Bragger are dreptate. *Nu* ai mai intrat în ring, Savage. De... când?

— De două săptămâni? spuse Maynard când Hugh nu răspunse.

— Trei, murmură Hugh. Trecuseră trei săptămâni de

când îi ceruseră să intre în ring și să bată pe cineva până la moarte. O pauză de 21 de zile. Pentru că doar asta era... o pauză. Fusesse mai lungă decât celelalte – și reușise să se convingă că poate se terminase. Că nu aveau să-l mai pună să intre în ring și că datoria lui era plătită.

— Hmm, spuse Bragger neutru. E cam mult timp departe de ring. Vino cu mine, Savage!

Cuvintele acelea nu puteau fi considerate altceva decât ceea ce erau, un ordin.

Pentru că el... răspundea în fața acestor bărbați.

Precum un ucenic, încercând să plătească o datorie ce nu putea fi plătită.

Hugh mai încercă o dată.

— Trebuie să termin curățenia, zise el. Îngrijirea arenei fusese o altă sarcină fără răsplată pe care o promisese când ajunsese, cu câțiva ani în urmă. În afară de rarele ocazii când plătea un băiat al străzii pentru asta, era o muncă de care se ocupa Hugh. Una pe care o prefera în locul luptelor.

Maynard scuipă pe podeaua pe care tocmai o curățase.

— Curățenia e o pierdere de timp când încă ai ani de lupte în fața ta.

Hugh îl ignoră. Șterse una din băncile mânjite de băutura pe care o vărsase unul dintre spectatori. Dar nu cumva Maynard avea dreptate? Luptele erau tot ce știa. Încercând să scape de stilul acesta de viață, ajunsese să facă parte dintr-unul și mai mortal, și plin de suferință.

Într-un final, Bragger trecu direct la esența problemei:

— Au scăzut profiturile. Dacă e să-l angajăm pe Steele, așa cum ai sugerat, va trebui să-l plătim.

— Nu e înțelept să fiu eu singurul care atrage mulțimea. Trebuie să mai fie și alții.

Un idiot visător care venera acest *sport*.

Maynard strânse din dinți.

— Nu acum, Savage. Nu există niciun luptător care să aducă spectatori.

Hugh simți un nod în stomac.

Nu avea cum să scape.

Nu aveau să se oprească până nu intra în ring și bătea un alt om disperat pentru plăcerea sângeroasă a mulțimii. Prefera să ștergă scuipatul și sângele de pe jos decât să treacă prin asta. Dar ce putea face?

Nu putea să plece. Făcuse asta cu ani în urmă și îi lăsase pe Maynard, Bragger, Valerie... și pe alții în voia sortii. Iar când se întorsese... cum reacționaseră cei doi la trădarea lui? Nu cu resentimente și ură. În schimb, îl acceptaseră. Fuseseră alături de el în cele mai grele momente.

— Hai să te bați cu mine în ring, repetă Bragger. De data aceasta, era un ordin clar, iar răul care sălășluia în Hugh îl luă în răs pentru că voia să se întoarcă și să dezlănțuie toate frustrările date de eșecuri și de legăturile care îl obligau să lupte.

Și ce era chiar mai rău? Dorința de a-l înfrunta pe bărbatul mai mare și mai solid decât el. Pentru puterea pe care o avea asupra lui Hugh. Pentru că mereu avea să-i fie dator. Până la urmă, așa era sufletul unui luptător – oricât de mult ar fi vrut sau oricât de mult ar fi urât luptele, în anumite momente instinctele primare preluau controlul.

Bragger rânji când Hugh își scoase haina și cămașa și le aruncă într-un cuier din apropiere.

Era greu de spus de câte ori și câtor oameni își vânduse sufletul, dar Hugh știa că Bragger era unul dintre ei. Fie că îi plăcea, fie că nu, le era dator pentru viitorul de care îl scăpaseră și pentru cel pe care i-l oferiseră.

Hugh i se alătură în mijlocul ringului.

Cu capul pe spate, o mână aproape de corp și cealaltă întinsă, Hugh se uită cu atenție la adversarul lui.

Indiferent de mărimea lui, trucul pentru a câștiga o luptă era unul singur: atenția.

„Concentrarea.”

Era un lucru pe care mulți luptători cu mâinile goale nu-l știau.

Totul.

Durerea.

„Lovitură, lovitură, upercut.”

Pierderea.

— Ai idee cum putem mări profiturile? Întrebă Bragger în timp ce se învârtteau.

Brațele ridicate și privirea concentrată nu se potriveau cu tonul lui conversațional.

Hugh nu-și luă ochii de la pumnii lui ridicați.

— Sunt sigur că te-ai gândit deja la asta. Îl lovi rapid în stomac.

Bragger mârâi, dar nu reacționează.

— Da, m-am gândit. Tu vei umple arena. Mereu faci asta.

Asta era. Deși știa, fu luat pe nepregătite.

Bragger atacă și îl lovi în mandibulă.

Forța loviturii îl făcu să se clatine, dar își recăpătă rapid echilibrul și începu să se îndepărteze de adversarul lui, oferindu-și o clipă să-și revină.

Când o făcu, se apropie iar de mijlocul ringului.

— Ringul nu este condus cum trebuie. Așa fusese de când se întorsese Hugh. Și slăbiciunea lui Bragger influența acest lucru. Locul acesta. Pentru că speranța lui Bragger de a-și găsi sora era legată de el.

Proprietarul principal mârâi și veni spre Hugh în forță, lovind rapid cu o serie de upercuturi.

Hugh se răsuci, evitând loviturile.

— Oferi bani oricărui vagabond care îți aduce informații despre Societatea de Luptă. Bărbații... și femeile acelea... te-au jecmănit de-a lungul timpului.

Bragger îl atacă din nou, de data asta reușind să-l lovească în abdomen.

Hugh șuieră, rămânând fără aer.

În privirea lui Bragger se citea victoria, și bărbatul se apropie iar.

Hugh se depărtă de el și se concentrează la luptă.

Pumnul îi zbură și îl lovi pe Bragger în nas. Sângele începu să curgă instantaneu, dar bărbatul nici nu se obosi să-l șteargă.

Lui Hugh sângele începu să-i vuiască în urechi, în

același ritm cu bătaile inimii și cu respirația accelerată. În depărtare auzi țipetele altcuiva.

Sau erau ale lui Bragger?

Totul era confuz în mintea lui.

„Atacați... atacați... vin spre noi...”

Broboanele de transpirație îi alunecau de pe frunte pe chip. Îl usturau ochii; imaginea adversarului său deveni neclară. Apoi îl lovi iar și iar.

Râsul aproape înspăimântător al lui Bragger se amesteca în mintea lui cu țipetele de pe câmpurile de luptă însângerate. Toți oamenii nevinovați, făcuți bucăți în jurul lui. Bărbații pe care îi omorâse în luptă până să ajungă să priceapă ce păcate comisese în acea zi.

Hugh își dezlănțui furia, respirând agitat, neregulat. Își revărsă toată furia și groaza asupra adversarului său.

Atât timp cât trăia, nu avea să fie altceva decât un monstru. *Pac, pac*. Nu după toate crimele pe care le comisese. *Pac, pac*.

Hugh pară un atac cu brațul și cotul. Îl lovi pe Bragger cu trei upercuturi rapide care ar fi doborât pe altcineva mai mic și mai slab, dar nu făcu altceva decât să-l amețească.

Bărbatul zâmbi și lansă patru lovituri repetate spre coastele lui Hugh.

— Nu ești om, mârâi Bragger și se depărtă de Hugh. De asta trebuie să lupți. Cine poate face ce faci tu?

„Nu arăți ca un diavol... Arăți ca orice om normal, domnule Savage...”

Oare ce ar crede vizitatoarea lui nocturnă dacă l-ar vedea acum? Știa un singur lucru: imaginea lui din ring ar fi pus-o pe fugă cum nu o făcuse niciunul dintre cuvintele dure pe care i le adresase. În ciuda poreclei pe care i-o dăduse, Șoricelul-cu-Aripi era mai mult o tigroaică. Iar Hugh încă era captivat...

Gemu când Bragger profită de neatenția lui și îl lovi cu putere în bărbie.

— Încă e în capul tău, nu-i așa? Întrebă Bragger, gâfâind ușor – primul semn că începuse să obosească.

Era clar despre cine vorbea: Dooley.

Asta era diferența dintre Hugh și partenerii lui: ei erau încă prinși în zilele lor de început ca luptători. Demonii lui Hugh se întindeau pe continente întregi.

Hugh fu rapid și îl lovi iar și iar pe Bragger, în abdomen, la rinichi. În obrazul stâng. În obrazul drept. Când mintea i se relaxă pentru o clipă, îl auzi pe Maynard încurajându-l.

— Lasă-l lat!

Vocea lui Maynard se transformă în cea a fostului său comandant.

„Putrezi-i-ar sufletul!”

Hugh făcu o greșeală, iar Bragger îl lovi succesiv în stomac.

Înăbușindu-și un geamăt, se împiedică, dar își reveni rapid și se îndepărtă de Bragger.

În tribune, Maynard începu să râdă.

Poc, poc, poc!

Focuri de armă ale unei muschete se auziră ritmic.

Își ridică brațele și începu să se miște odată cu Bragger, concentrându-și toată atenția și energia asupra adversarului său.

Cu răbdare, așteptă momentul potrivit... și îl găsi. Își întinse pumnul, îl răsuci și îl lovi cu dosul palmei pe Bragger, care se clătină. Înainte să-și retragă brațul, profită de ocazie și îl zgârie pe față.

Țipând, Bragger căzu în fund, apoi pe spate.

Hugh se opri deasupra lui. Gâfâind, se uită la bărbatul mânjit de sânge din fața lui.

— Ești nemilos. Bragger zâmbi și scuipe sânge pe podea. Tocmai de asta trebuie să lupti. Mai înverșunat decât adversarul său, se ridică, parcă din propria cenușă, și îl mai atacă o dată pe Hugh.

Hugh ridică un cot și îi prinse pumnul înainte să apuce să-l lovească. Dar Bragger nu cedă. Așteptă să o facă Hugh.

Pac, pac, pac, pac!

Hugh îl lovi cu patru upercuturi rapide în bărbie.

Partenerul lui spusese că era nemilos și avea dreptate. Violența era parte din el. Și îl detesta pentru că

avea dreptate. Dar nu avea cum să scape.

Cu coada ochiului se uită la celălalt partener.

Hugh nici nu clipi.

Maynard era în uşă şi vorbea – Hugh se încruntă – cu o femeie. O tânără, cu o mantie maronie pe care o cunoştea foarte bine, stătea lângă Maynard.

Nemişcată. Palidă.

În vreme ce urmărea lupta dintre Hugh şi Bragger, avea aceeaşi expresie din dimineaţa aceea când fusese pe cale să vomite în afara arenei.

„Ce naiba?”

Luptând murdar, ca de obicei, Bragger îl lovi cu braţul peste tâmplă, iar Hugh căzu în genunchi. Ignorând râsul triumfător şi ţiuitul din urechi, Hugh se ridică. Fusese lovit în cap de prea multe ori. Altfel, nu-şi putea explica ce vedea.

Lila îi privea îngrozită.

În arenă se auzea doar respiraţia accelerată a celor doi.

Fusese convinsă că Hugh nu era un monstru. Atât de convinsă, încât aproape îl făcuse şi pe Hugh să creadă asta.

Dar, în clipa asta, văzând-o nemişcată şi albă ca o stafie, Hugh era sigur de un singur lucru: reuşise să-i deschidă ochii în faţa oricărei false impresii care o adusesese aici – pentru a *doua* oară.

De ce îl făcea asta să mârâie şi să şuiere ca o bestie însetată de sânge?

Maynard rupse tăcerea:

— Ai companie, Savage.

— Ce vrei? Țipă el la ea.

Se aștepta să fugă.

Ar fi trebuit ca ea să priceapă până acum că nu avea de gând să facă ce-i cerea.

— Bună ziua, domnule Savage, spuse ea încet. Își mută privirea îngrozită spre bărbatul plin de sânge de lângă el, care o privea atent.

Hugh simțea nevoia să iasă de acolo.

Învățase de-a lungul anilor că partenerii săi analizau o

persoană pentru a-și da seama cum puteau profita de ea. Hugh era la fel. Și Lila avea să fie la fel.

— Ce avem noi aici? rosti Bragger mios.

— Nimic. Hugh începuse deja să traverseze încăperea pentru a se pune între partenerul său și femeia naivă. Tocmai pleca.

— Ba... ba nu. Se uită peste umărul lui Hugh. Numele meu este Lila.

Proprietarul principal își duse degetele către borul pălăriei imaginare.

— Sunteți prietenă cu Savage?

— Da.

— Nu, negă Hugh în același timp. Scrâșni din dinți. Tot ce mai lipsea acum era o plecăciune. Nu suntem prieteni.

Hugh nu avea prieteni. Asta era valabil și pentru cei doi bărbați care se uitau la Lila ca niște vulturi la pradă. Hugh o apucă strâns de braț și o trase deoparte.

— Mă doare.

— Știi cum să eviți asta? întrebă printre dinții încleștați. Nu vii aici.

Dar își relaxă strânsoarea.

La câțiva pași, Maynard privea atent la discuția dintre cei doi. Pe jumătate surd, nu auzea ce vorbeau, dar nici nu era nevoie.

— Îmi cer scuze că te-am distras, spuse ea în șoaptă, dar nu suficient de încet.

Cu coada ochiului, el văzu cum Bragger și Maynard se strâmbară unul la altul.

Toată lumea din mahala știa că distracțiile costă și că nu aveau ce căuta aici. Era pentru prima dată când Hugh era acuzat de asta, căci nu permisesese niciodată să-i fie distrasă atenția.

— Nu m-ai distras, spuse el printre dinții încleștați.

— Ești politicoasă, obiectă ea. Am văzut că te-ai uitat la mine, iar domnul acela... Cuvintele ei îi făcură să râdă pe partenerii lui. Lila se uită la cei doi. Îmi pare rău, nu știu cum vă numiți.

— Bragger, doamnă. Iar faimosul luptător nemilos

chiar zâmbea. Un zâmbet? Imposibil. Singurul lucru care îl bucura era brutalitatea absolută.

— Mulțumesc. Lila se uită la Hugh. Cum spuneam, când am intrat și m-ai văzut, domnul Bragger te-a doborât.

Hugh își mișcă de câteva ori falca îndurerată.

— Nu sunt politicoș.

Era pentru prima dată când auzea așa ceva.

— Da, păi, după cum țiți, așa spune că nu ești. Mă refeream la...

— Ce naiba cauți aici? izbucni el.

Lila - Șoricelul-cu-Aripi - tresări și răspunse în grabă:

— Mi-ai spus să mă întorc când nu ești ocupat cu afaceri ca să continuăm discuția noastră.

Să continue discuția? Ce naiba? Hugh o privi cu atenție. Dacă ar fi fost sănătoasă la cap, ar fi fugit deja.

— Nu m-am gândit că s-ar putea să lucrezi încă. Ar fi trebuit să stabilim o oră când ne-am întâlnit data trecută.

Peste ring se lăsă tăcerea.

Cel mai guraliv dintre cei trei deschise gura.

— Astea nu sunt afaceri, spuse Bragger, atrăgându-i atenția de la Hugh.

— Păi... părea să fie o luptă.

— Da, era. Bragger își șterse fața cu un prosop. Dar din plăcere, adăugă zâmbind glacial.

„Din plăcere...”

Pentru orice altă persoană care intra acolo, inclusiv pentru proprietari. Dar nu și pentru Hugh. Pentru el, acest imperiu al nimicului era atât o binecuvântare, cât și un blestem.

Lila tremură, iar mantia ei maronie foșni.

— Mulțumesc pentru lămurire.

Bragger chicoti.

— O adevărată lady.

— Nu vreau să am de-a face cu nobilimea, spuse Hugh Savage sec. Nu am încredere în ea.

Șoricelul-cu-Aripi își dresă glasul și își concentra atenția asupra lui Hugh.

— Cum spuneam, am venit ca să ne putem continua

discuția.

Bragger luă un prosop și i-l aruncă lui Hugh.

— Nu a fost o discuție, spuse Hugh și își șterse sângele și transpirația de pe față.

— Atunci, cum i-ai spune?

O ignoră.

— Asta ai înțeles după seara trecută, Șoricel-cu-Aripi? Că vreau să te mai văd?

Lila încuviință din cap.

— Doar că nu seara, în timpul meciurilor.

Se pare că nu fusese suficient de clar pentru ea.

Peste umăr văzu că Bragger îi urmărea atent.

— Pleacă!

Femeia își îndreptă spatele.

— Nu... nu cred că o să fac asta.

— Nu tu, spuse printre dinți. De fapt... *ba da, și tu.* Plecați toți.

Cei doi foști luptători ieșiră râzând. Lila își împreună mâinile, dar rămase pe loc.

Nu fugi.

Deși ar fi trebuit. Mai ales după ce văzuse violența de care Hugh o avertizase că era capabil.

I se păru ironic însă că reuși să-i izgonească pe doi dintre cei mai buni luptători de stradă din partea de est a Londrei... dar Șoricelul-cu-Aripi rămăsese.

— Nu mă pot hotărî dacă ești curajoasă sau... netoată, murmură el.

Femeia își dădu jos gluga.

— Prefer prima variantă.

Se uită la degetele lui însângerate, iar el le încleștă pe lângă corp.

— Singurul lucru care m-ar convinge că nu e a doua variantă ar fi să pleci. Când Lila nu făcu nicio mișcare cum că avea de gând să-l asculte și rămase pe loc, cu ochii la mâinile lui, el izbucni: Acum.

— Mă tem că nu pot... De data asta vorbi uitându-se la pieptul lui dezgolit, nu la mâinile cu care luptase nemilos... Face asta, chițăi ea, mutându-și privirea spre

tavan.

Hugh clătină din cap amuzat. Numai Șoricelul-cu-Aripi putea să fie mai afectată de pieptul lui gol decât de baia de sânge. Era obișnuit să-i sperie pe ceilalți. Femeile fie erau fascinate, fie fugeau mâncând pământul la vederea trupului său plin de cicatrici.

— Deloc surprinzător, șoarecele cu aripi chițăie, o provocă el.

Lila acceptă provocarea. Își coborî privirea și se uită în ochii lui. Nu se mai uită la pieptul lui, dar nici nu fugi, iar asta îi răspunse la întrebarea pe care și-o pusese de când se cunoscuseră: era curajoasă.

— Sunt lilieci.

El se încruntă fără să vrea. Despre ce naiba vorbea?

— După întâlnirea noastră de azi-noapte...

— De dimineață. Și orice femeie - nu, orice om normal - ar fi dormit la ora aia. S-a întâmplat acum câteva ore.

— Da... Oricum, până să ne întâlnim, nu mai auzisem de „șoarece cu aripi” și am crezut că e un fel de șoarece. Gesticulă, accentuând fiecare cuvânt. Dar, cercetând, am aflat că șoarecele cu aripi nu e cu adevărat un șoarece.

Hugh fusese lovit la cap de nenumărate ori de-a lungul timpului; unele lovituri îl lăsaseră inconștient, altele îi provocaseră dureri luni întregi. Dar niciodată nu se simțise mai amețit ca acum. Cu femeia asta.

— Cu... cu adevărat un *șoarece*?

— Adică din familia șoarecilor.

Ar fi putut să-i spună o sumedenie de lucruri, toate legate de faptul că ar trebui să plece, dar nu se putu gândi decât la o singură întrebare.

— Te-ai dus acasă și... ai căutat ce înseamnă „șoarece cu aripi”?

Lila încuviință ușor din cap.

— Mai erau doar câteva ore până la întâlnirea noastră. Hugh se uită spre ușa prin care dispăruseră partenerii lui.

— Nu *avem* nicio întâlnire, Șoricel-cu-Aripi.

Partenerii lui deja se îndoiau de loialitatea sa. Ultimul

lucru de care avea nevoie era ca ei să o considere o distragere... indiferent de motivul care o aducea aici.

— Nu am aflat totul despre șoarecele cu aripi, continuă creatura ciudată, ca și cum Hugh nu ar fi vorbit, dar ce am aflat e fascinant. Dacă te interesează...

— Nu m...

— În cultura chineză, liliacul este un simbol pentru speranță și bucurie.

Aparent, nu avea nevoie de aprobarea lui. Din săculețul agățat pe mână, Lila scoase un carnețel de piele și i-l întinse.

El nu îl luă, dar ea continuă:

— De fapt, cuvântul chinezesc pentru liliac, *fu*, este foarte asemănător cu cel pentru „noroc”.

— Crede-mă, Șoricel-cu-Aripi, spuse el sec. Te cunosc de douăsprezece ore, dar tu și norocul? Nu aveți nicio legătură.

Lila se încruntă, scoțând în evidență vârful cicatricii albe din mijlocul frunții. Iar el, care în cei 33 de ani de viață nu fusese niciodată curios în legătură cu semnele celorlalți, nu se putu abține să nu se întrebe de unde le avea. Nu se potriveau cu modul în care vorbea și se îmbrăca.

Femeia își dresе glasul, deschise carnețelul și dădu repede paginile.

— Liliicii sunt și simboluri ale celor Cinci Binecuvântări sau *wufu*, spuse ea. Viață lungă, bogăție, sănătate, iubirea virtuții și moartea liniștită.

Hugh își încrucișă brațele la piept.

— Asta m-ar putea face să cred că prezența ta aici înseamnă moarte.

Lila se încruntă și mai tare când se uită la carnețelul din mâna ei.

— Nu... Nu m-am gândit la asta, recunosc eu. Dar - întoarse paginile către el - nu cred că ești atent la celelalte...

Rămas fără răbdare, Hugh se năpusti înainte, iar ea tresări. Scăpă carnețelul, care căzu pe podea.

Deci știa ce e frica.

— Nu vreau să știu lucruri din enciclopedia ta despre lilieci. Știi ce vreau? Nu o lăsa să deschidă gura. Vreau să te întorci și să pleci din clubul meu, ca să-mi pot vedea de treabă. Nu voia să învețe pe nimeni cum să rănească sau să omoare un om. Nu, ultimul lucru de care avea nevoie era și mai mult sânge pe conștiință. Își apropie chipul de al ei. E clar?

Lila își umezi buzele, pielea cărnăsoasă, roșiatică, contrastând cu paloarea feței. Emană frică prin fiecare respirație agitată.

— Nu m-ai rănit. Vorbi atât de încet, încât el aproape nu o auzi. Ne-am văzut deja de două ori, și niciodată nu ai fost mulțumit de prezența mea.

Dumnezeule, era obositoare.

— Asta e puțin spus.

— Exact. Cu fiecare cuvânt, se simțea mai puternică. Ai înjurat și, deși ești obișnuit să folosești violența, nu ai încercat să mă rănești. Își îndreptă umerii. Așa că am tras două concluzii: unu, zise și ridică un deget, ești un bărbat care nu ar ridica mâna la o femeie.

Hugh simți un nod în stomac. Nu, nu ar face asta. Dar alții o făcuseră... Clătină din cap.

— Iar a doua, spuse ridicând al doilea deget, răspunsurile tale au fost doar vorbe goale.

„Vorbe goale.” O altă premieră în acea zi. Își frecă pieptul fără să-și dea seama.

— Doamne, ce spui tu e foarte curajos.

Lila încuviință scurt din cap.

— Da. Da, este. Dar obțin mai multe dacă sunt curajoasă decât dacă fug. Făcu un semn către tatuajele lui. Și ar trebui să faci mai mult decât să-ți freci pieptul tău impresionant ca să mă sperii, domnule Savage.

Hugh zâmbi pentru prima dată în dimineața aceea.

— Impresionant, zici?

Lila se înroși.

— Nu mi se pare că ești o persoană care are nevoie de complimente sau care nu știe cine e și cum arată. Deci, da, arăți impresionant. Ca o statuie. Se concentrează la

revelația aceea de parcă ar fi fost o completare care trebuia spusă.

Hugh încetă să mai frece pumnalul tatuat deasupra inimii și, pentru prima dată de când o întâlnise, descoperi ceva nou pentru el: și el se putea înroși. Ce încrezătoare era că se afla în prezența unui gentleman onorabil. Era deopotrivă un semn de naivitate și de prostie.

Dar oare ce spunea despre el faptul că lua în considerație cererea ei?

— Prea bine, zise politicos. Se duse spre cuierul de la perete, își luă cămașa și o flutură spre barul unde se serveau băuturi în fiecare seară.

— la loc și spune ce ai de spus, Șoricel-cu-Aripi.

Capitolul 7

The Londoner

Nobilimea a crezut prea mult timp că este imună la răul din lume. E timpul să se trezească și să admită că pericolul există. Iar cea mai recentă poveste despre Lordul Pierdut dovedește că înalta societate este la fel de păcătoasă și de întunecată ca aceia născuți în afara acestei categorii glorioase...

V. Lovelace

Având în vedere tot ce avea de învățat și că trebuia să-l convingă pe Hugh Savage să o ajute, Lila ar fi trebuit să fie atentă la arena în care reușise să intre.

Dar, când se apropie de scaunele de la bar, ochii ei nu se puteau concentra decât asupra unui singur lucru – mai exact, asupra unei persoane: Hugh Savage.

Nu se gândea la demonstrația violentă de mai devreme, ci la omul din fața ei. Hugh Savage era o întruchipare uimitoare a masculinității.

În timp ce majoritatea muritorilor erau făcuți din carne și oase, exemplarul dumnezeiesc din fața ei era plin de mușchi. De la bicepșii umflați la mușchii încordați ai abdomenului plat, pielea lui era acoperită de semne. Cicatricile parcă formau un tablou, iar părțile în care nu avea răni sau urme erau acoperite de cerneală neagră și roșie.

Ar fi trebuit să fie oripilată. Așa ar fi fost o lady respectabilă. Dar imperfecțiunile lui păreau o operă a lui Michelangelo.

Urmări cu privirea fiecare desen și simți cum dorința îi pătrunde în vintre, ca o flacără fierbinte.

Hugh rânji, și, pentru o clipă, ea se temu că el îi ghicise gândurile necinstite. Că văzuse cât era de fermecată de trupul lui.

— Trebuie să te arunc pe scaun, Șoricel-cu-Aripi? Întrebă și își trase cămașa pe cap. Sau crezi că te descurci?

— Cred că...

„Nu pot să fac nimic în momentul ăsta.”

Hugh îndesă marginile materialului de bumbac în pantaloni. Lilei i se uscă gura... nu de teamă, ci de dorință. Era un sentiment atât de străin, atât de nou, să simtă *orice* legat de o altă persoană. Dar asta? Căldura arzătoare din vintrea ei era prima dovadă după mulți ani că... era vie. Surprinzător de vie.

Credea că evenimentele de la Peterloo o schimbaseră din toate punctele de vedere, dar acum se dovedea capabilă de dorință ca orice altă femeie. Iar asta era o descoperire amețitoare.

Hugh îi aruncă o privire ciudată, care îi stinse scurtul moment de bucurie.

Rușinată, ea se îmbujoră.

— Mă descurc, spuse repede. Dar rămase pe loc, uitându-se cum el își ștergea sângele de pe mâini. Faci des asta? Privirea lui întrebătoare o făcu să adauge: Să lupți.

Hugh strânse din buze.

— Ce crezi?

Lila își umezi buzele.

— Cred... că te porți... Exact așa cum spuneau ziarele: un luptător nemilos denumit „Gentlemanul Savage” ca urmare a modului în care vorbește, dar care poate înngenunchea pe oricine. Cred că te porți ca un om care se luptă des.

— Atunci, ăsta e răspunsul.

Dar era adevărat?

— Deci, tu și partenerii tăi, pe lângă faptul că vă ocupați de club...

— E o arenă.

— Unde luptă boxeri?

Hugh o privi tăios.

— Ai un carnețel? Ești cumva un reporter care vrea să afle lucruri despre proprietarii de la Savage?

Lila își duse o mână la piept.

— N... nu. Nu sunt.

Hugh continuă fără pauză:

— Ai venit aici să afli cum ne conducem afacerea?

Își bătea joc de ea.

— Poate ar trebui să discutăm despre motivul vizitei mele.

— Haide!

Lila își apucă marginile mantiei și ale rochiei, încercând să se urce pe scaunul înalt.

Dar nu reuși.

Hugh închise ochii și păru să se roage și, dacă îl auzea bine, rosti și câteva înjurături.

Brusc, întinse mâinile imense spre ea.

Lila țipă și își trase mâna, vrând să-l lovească din instinct, dar nu reuși decât să atingă aerul când Hugh o așează pe scaun.

Faimosul luptător îi zâmbi batjocoritor; colțul ridicat al buzelor lui îi confirmă că văzuse ce intenționase să facă și i se păruse amuzant că încercase, în zadar, să-l lovească.

Lila strânse din dinți. Nu avea de gând să se simtă jignită sau rănită de Hugh Savage. Da fapt, încercarea ei patetică era motivul prezenței sale aici.

— Deci ai văzut asta.

— Lovitura ta? Întrebă pe un ton caraghios și se duse de cealaltă parte a barului. Dimpotrivă.

Fiind o lașă, Lila respiră, ușurată că se distanțase de ea.

— Da. Lila se foi pe scaun și se prinse de margine ca să nu cadă. Ceea ce mă aduce la motivul pentru care sunt aici.

— Vrei să fii luptătoare de stradă? Întrebă și scoase o sticlă din spatele tejghelei.

Ridică sticla.

— Nu. Nu, spuse ea și refuză băutura. Femeile nu sunt luptătoare.

Chipul lui deveni sumbru.

— Doar pentru că nu le-ai văzut nu înseamnă că nu există. Și femeile luptă.

„Și femeile luptă.”

Vorbea despre o lume plină de violență și de haos.

Privirea ei alunecă spre ringul în care îl văzuse luptând mai devreme.

Dați-vă la o parte de pe mine... vă rog, vă implor... Propriile ei țipete îi inundară mintea, și inspiră adânc pentru a le ignora.

— Nu vreau să mă lupt, explică ea. Voia doar să poată face asta dacă era nevoită. Vrea cineva cu adevărat să facă asta? Întrebă, parcă vorbind singură. Imediat ce spuse asta, își aduse aminte de domnul Bragger și de Hugh, care era atât de în largul lui, un bărbat născut să se lupte și expert la asta.

Hugh îi zâmbi cu tristețe.

— Ne-ai văzut pe mine și pe partenerul meu? Ți s-a părut că suntem doi oameni care nu vor să se bată?

— Nu mi s-a părut că îți făcea plăcere, Hugh.

Era un lucru pe care îl înțelesese în timp ce se uita la el. Și vedea că el era la fel de chinuit și de tulburat ca ea.

Ochii lui se întunecară.

— Nu știi nimic, Lila. Avea dreptate, și tocmai de aceea se afla aici. Gândești ca o adevărată lady.

Se dovedi încă o dată că era mai perspicace decât

trebuia.

— Crezi că o lady din înalta societate ar veni în mahala și mai ales la clubul tău? întrebă ea, ridicând tonul.

— Tot ce știu e că nu am încredere în nobilime, iar tu nu pari a fi de aici, spuse pe un ton decisiv.

— Vin multe femei în clubul tău?

— Da, răspuse el sincer.

Ea *nu* se aștepta la asta.

Hugh își atinse degetele și o privi pe deasupra lor. O analiză. O studie cu ochii lui pătrunzători, care ar fi putut descoperi cele mai ascunse secrete.

Iar Lila nu făcu nicio mișcare. Această neclintire era singura abilitate pe care o perfecționase în ultimii nouă ani. Era cea mai sigură modalitate de a nu atrage atenția și de a rămâne în afara pericolului. În tot acest timp, inima îi bătea nebunește, gândindu-se la pânda de minciuni în care intra.

Hugh își coborî într-un final mâinile.

— De ce nu îmi spui ce te aduce aici *din nou*?

Lila nu spuse nimic, căutându-și cuvintele.

— Nu ai o familie? întrebă el mai blând ca până atunci.

Și pentru asta merita adevărul.

— Ba da.

— Una căreia îi pasă de tine?

Tonul lui fu neutru.

— Foarte mult. Lila se luptă cu tristețea din piept. Oricare altă familie de nobili și-ar fi trimis fiica la un azil dacă ar fi ajuns în starea în care era Lila. Sau ar fi obligat-o să se căsătorească, pasând-o unui lord căruia nu i-ar fi părut să aibă o soție pustnică.

— Spune-mi de ce o femeie ca tine are nevoie să învețe să lupte.

— Toți oamenii ar trebui să știe cum să se protejeze și să se apere, domnule Savage, răspuse ea încet. Cred că știi asta mai bine decât oricine.

Hugh se uită la chipul ei, iar ea rămase nemișcată. Privirea sa atentă se opri asupra cicatricii de la sprânceană. Lila își încleștă degetele și le ascunse în poală.

Dumnezeule, cât de tare urma semnul acela. Pentru imperfecțiunea lui. Și pentru că era o amintire veșnic imprimată pe pielea ei a acelei zile de august.

— Va trebui să-mi spui mai mult de atât, Șoricel-cu-Aripi, comentă el.

Voia mai multe detalii? În afară de cumnata ei, Clara, nimeni nu știa detaliile zilei infernale din Manchester. Și ea nu știa dacă le putea împărtăși.

Neliniștea vibra în ea.

Țipete: ale ei, ale celorlalți bărbați și femei, ale copiilor – toți țipau în mintea ei.

„Ajută-mă... Te rog, Doamne... Te roog! Sunt aici... Te rog...”

Lila înghiți cu greu.

Se dădu jos de pe scaun și îi întoarse spatele lui Hugh Savage.

— Am văzut răul de care e capabilă lumea, spuse cu glas răgușit, își făcu apoi curaj să se uite la el. Și știi că nu pot să-l mai înfrunt fără să fiu capabilă să ne protejiez pe mine și pe cei dragi mie.

Trupul lui musculos se încordă brusc.

— Deci ești în pericol?

Căldura alungă demonii de la Peterloo. De asta i se spunea Gentlemanul Savage. Pe cineva cu adevărat nemilos nu l-ar fi interesat dacă un străin era în pericol.

— Nu sunt încă în pericol, îl asigură ea.

Deși ajunsese să creadă că toată lumea era mereu în pericol.

Hugh se relaxă puțin.

Lila continuă:

— Vreau să deprind abilitățile necesare pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubesc. Se uită în ochii lui. Nu îți voi spune mai mult de atât. Cred că și tu ai secrete, domnule Savage, și nu aș insista să le aflui.

— Da, dar nu am insistat cu nimic.

Lila încuviință din cap.

— Într-adevăr.

— Și există vreun soț sau o rudă protectoare care ar

putea apărea la ușa mea?

— Nimeni din familia mea nu ar veni aici. Era o minciună prin omisiune. Dacă Henry sau Clara ar descoperi dispariția ei, ar veni după ea la Hugh Savage și ar obliga-o să se întoarcă la Mayfair. Dar nu aveau cum să facă asta, pentru că nu erau aici. Și, până se întorceau, ea plănuia să termine lecțiile, iar domnul Hugh Savage urma să devină o amintire.

*

Cu câteva clipe înainte, el se considerase pe jumătate nebun.

Se înșelase.

Nu era nimic pe jumătate. Era nebun de-a binelea. Nu exista nicio explicație pentru faptul că o ascultase pe Lila atâta vreme sau pentru că se gândea să accepte propunerea ei.

„Am văzut răul de care e capabilă lumea... Și știu că nu pot să-l mai înfrunt fără să fiu capabilă să ne protejez pe mine și pe cei dragi mie...”

Cuvintele acelea îl făcuseră să se gândească. Cele care confirmau fără urmă de îndoială că nu semăna cu cei ca ea. Bărbații și femeile acelea nu știau ce înseamnă chinul sau lupta. Și ochii lor nu erau bântuiți ca ai femeii din fața lui.

Femeie care îl implora să o învețe să se lupte. Ironic...

— Nu am ce să te învăț, spuse el.

Iar refuzul lui nu era motivat de nevoia sau de dorința de a scăpa de ea. Adevărul era că nu se antrenase niciodată ca să lupte. Nu învățase niciodată pe nimeni. Tot ce știa învățase din ring, unde fusese aruncat pentru a se lupta cu alți copii.

Lila se posomori.

— Nu învăț oamenii să se lupte. Și nu avea de gând să facă asta vreodată. Ultimul lucru pe care îl voia era să dea naștere mai multor luptători.

Lila întinse mâna peste barul zgâriat și ciobit și îl

apucă de braț.

— Trebuie să pot face sau spune ceva?

— Asta e o ofertă, Șoricel-cu-Aripi? Hugh se uită cu subînțeles la mâinile lor unite, atingerea ei inocentă provocându-l mai mult decât cele îndrăznețe ale femeilor cu care își petrecuse timpul de-a lungul anilor.

— Bineînțeles că nu. Pomeții înalți, bărbia ascuțită și fruntea i se colorară într-o nuanță de roșu... Culoarea vibrantă contrasta cu cicatricea albă. Încerci să mă șochezi.

— Încerci să te liniștești spunându-ți asta, Șoricel-cu-Aripi? Să te convingi că sunt altfel? Că sunt sigur?

Lila își coborî privirea, iar el o urmări până la pumnii încheștați din poală, care deveniseră albi. Fără să vrea, el se uită iar la cicatricea ei.

„Nu contează...”.

Nu era treaba lui de unde o avea.

Ea nu conta...

Hugh nu trebuia să fie responsabil de bunăstarea nimănui. Oamenii de care se înconjură erau capabili să supraviețuiască singuri.

Și determinarea lui de mai devreme șovăi.

Tânăra văzu la ce se uita și își înclină bărbia într-un gest mândru, prin care îl provoca să întrebe și îl trimitea naibii în același timp. El începu să se întrebe iarăși de unde avea cicatricea aceea. Oare din cauza asta era aici? Oare, deși negase, era soția vreunui nobil violent? După toate lucrurile violente și rele pe care le îndurase, nimic nu l-ar mai fi surprins legat de ceea ce erau capabili să facă nobilii.

— Cum ai învățat să lupți, Hugh? Întrebă, rostindu-i numele ca pe o comandă, cum nimeni nu mai îndrăznise vreodată.

Se simțea mai vulnerabil ca niciodată. Se aplecă spre ea.

— Nu vrei să vorbești despre trecutul tău - iar asta nu-l făcea decât să fie și mai curios în legătură cu femeia asta încăpățânată -, iar eu nu vorbesc despre al meu.

Speranța licări în ochii ei. Era un sentiment pe care nu-l mai văzuse de mulți ani, atât de străin, încât aproape

nu-l recunosc.

— E în regulă. Sunt de acord cu regula asta.

Iar Hugh, care nu avusese niciodată vreun motiv să creadă în Dumnezeu, închise ochii și se rugă pentru răbdare. Când îi deschise, îi întâlni privirea, acum prudentă.

— Nu este o regulă. Încerc să-ți explic de ce nu vreau...

— Dar nu înseamnă că nu poți, spuse ea, profitând de exprimarea lui.

Hugh vorbi peste ea:

— Nu sunt domnul Jackson. Nu ofer lecții despre cum să devii un mare luptător – nici ție, nici altcuiva.

— Se spune că nu ai fost învins niciodată.

— Faci mai mult caz decât e nevoie. Toată lumea făcea asta. Hugh privi în gol, peste umărul ei. Nu am făcut decât să supraviețuiesc, iar asta nu se poate preda.

Lila pufni.

— Mă poți învăța cum să mă țin bine pe picioare, ca să nu cad când sunt lovită sau împinsă. Mă poți învăța cum să distrag sau să dezarmez un atacator. Lila se apropie, și, cu fiecare cuvânt, Hugh devenea din ce în ce mai intrigat... de ea. De propunerea ei. Și mă poți învăța cum să devin mai puternică.

Cuvintele acelea îl făcură să-și plimbe privirea pe trupul ei firav.

Înghiți în sec.

Stând acolo și luând în considerație cererea ei, se gândi la tot ce reușise să afle despre ea. Dacă nu accepta să o ajute, avea să găsească pe altcineva.

Pe stradă.

Cineva căruia îi plăceau luptele și care nu se sfia să arunce pumni în stânga și în dreapta până când adversarul nu cădea la picioarele sale, plin de sânge sau mort.

Iar ea ar fi distrusă de orice luptător la care s-ar duce. Nu era cinic, ci își petrecuse toată viața în compania unor astfel de oameni...

Șovăi, luptându-se cu conștiința lui.

Hugh nu ajuta oameni. Ultima dată când încercase

asta...

„Vă rog, domnule, ajutați-mă! Vă rog...”

Lila îl privi cu aceiași ochi bântuiți, plini de speranță. Era un amestec contradictoriu de inocență și dificultăți, ceva ce nu se potrivea și care dezvăluia o femeie plină de secrete. Hugh nu-și putea permite să aibă o astfel de femeie în viața lui.

leși de după bar, iar, când se apropie, Lila înțepeni.

Se temea de el, dar îi cerea ajutorul. Hugh se aplecă și ridică micul carnețel cu informații despre șoarecii cu aripi. Îl cântări și își trecu mâna peste titlu.

— Cum te numești?

— Ți-am spus deja...

— Mi-ai spus doar prenumele. Vreau să știu tot numele.

Lila îl privi cu atenție înainte să-i spună.

— Lila March.

„Lila March.”

Hugh îl întoarse în minte pe toate părțile.

Feminin și suav, dar în același timp direct și succint... i se potrivea.

— O să-ți ofer lecțiile pe care le vrei, March, îi spuse.

Lila înghiți agitată.

— Mulțumesc. Mulțu...

— Nu-mi mulțumi *încă*. Vor exista condiții și... Nimic nu e gratis. Nimic. Nu aici.

Ea îl privi cu teamă. Își umezi buzele. Dacă ar fi fost oricare altă femeie, dacă nu ar fi fost un gest care să trădeze neliniștea, ar fi putut fi considerat unul seducător.

— Să începem cu condițiile.

— Regulile mele. Sunt ale mele. Nu sunt antrenor de luptători. Nu te apuca să le spui prietenilor tăi. Nu mai trimite pe alții aici, sperând să-i transform în luptători care să cucerească lumea.

Ceva se schimbă în ochii ei. Teamă. Era o emoție pe care i-o citea clar în priviri, mai clară decât oricare alta.

Doamne, abia acum înțelegea ce fel de om căutase.

— Apoi, nu mi se spune Hugh. Sunt Savage. Era un

nume care i se potrivea, unul cu care nu se născuse, ci care îi fusese dat de agenții lui. Mai departe...

Lila clătină din cap.

Clătina din cap?

— Nu am de gând să-ți spun Savage.

— Nu e negociabil.

— Pentru că vrei să ne aduci aminte mie și celorlalți de cruzimea și violența de care ești capabil? Îl privi cu ochii profunzi care păreau să vadă în adâncul sufletului lui. Sau mai rău... câmpul însângerat de la capătul lui. Sau, zise ea gânditoare, e un mod de a-ți aduce ție însuți aminte? Și poate cuvintele acelea potrivite erau dovada că putea. Oricum, continuă ea de parcă ar fi vorbit ca doi cunoscuți care făceau conversație în mijlocul unui cartier elegant din Londra, știai că originea cuvântului *savage* e din secolul al XIV-lea?

— Nu, nu știam...

— De fapt, înțelesul inițial nu era de brutal sau barbar. Provine din latinescul *salvaticus*. În antichitate, oamenii se temeau de pământurile necunoscute, de păduri. Aveau și motiv, continuă ea, când te gândești ce creaturi periculoase trăiau acolo. În timp, semnificația cuvântului s-a schimbat. A ajuns să facă referire la cei curajoși, de neîmblânzit. Conotația negativă a apărut mult mai târziu.

Hugh miji ochii. Venise aici ca să-i idealizeze numele?

Ca reacție la lecția ei de etimologie, de cealaltă parte a ușii se auziră hohote de râs.

Hugh se uită spre ușă.

— Plecați naibii de aici, strigă el, iar pașii lui Bragger și Maynard se auziră îndepărtându-se.

— Sunt partenerii tăi? întrebă ea.

Hugh o ignoră, iar ea trase concluzia, eronată, că era egalul celor care dețineau locul acesta.

— Ți-am spus deja, nu o să-ți răspund la întrebări despre trecutul meu și nu vreau să știu nimic despre al tău. Nu vreau să știu a cui ești. Cum îți bei ceaiul. Care e culoarea ta preferată.

Lila îl privi glacial din cap până în picioare, și, chiar și

el, un nenorocit lipsit de emoții și dur, simți că se rușinează în fața ochilor ei reci.

— Nu sunt a nimănui, Hugh.

— Da, văd asta, murmură el. Era în stare să pună pariu pe viața pe care și-o crease că niciun bărbat nu o putea stăpâni. În al treilea rând, dacă trebuie să am de-a face cu un soț, tată, frate sau orice alt membru isteric al familiei...

Nu-și continuă amenințarea.

Lila March îl privi, așteptând să continue, apoi clătină din cap.

— Care sunt consecințele?

La naiba, șoricelul avea colți. El strânse din dinți.

— O să-i distrug, jură el, iar Lila se albi precum o fantomă. Bun. Înainte să accepte înțelegerea, ea trebuia să știe în ce se băga. Nu ar fi primii.

Și, ținând cont de planurile sale și ale partenerilor lui pentru Dooley și acoliții lui, nu ar fi nici ultimii.

Lila probabil observă furia letală din ochii lui, căci făcu un pas în spate – unul hotărât, dar totuși în spate.

— Chiar crezi că, dacă ar exista un soț, frate sau tată furios, ar face un spectacol în public în legătură cu asocierea noastră? Întrebă cu vocea tremurândă.

— Sunt mai puțin îngrijorat de ce ar face ca să-ți protejeze reputația și mai mult de ce ar face ca să ne distrugă pe mine și afacerea mea, răspunse sec.

Lila își mușcă buza.

— Ai dreptate, fu ea de acord. Te asigur, H... domnule Savage, se corectă când el o privi aspru, că nu există nimeni care să vrea răzbunare. Nici eu, nici familia mea nu suntem genul acela de oameni.

Cine era ea și cine era familia ei încât să nu știe că ea venise în mahala – ba, mai rău, să-i permită să se aventureze acolo?

— Oricum ar fi, vreau să te asigur că, dacă te înșeli sau dacă minți și există vreo rudă care să caute răzbunare, vei plăti prețul.

— E clar, răspunse ea tremurând.

— Lecțiile vor avea loc aici. La cinci dimineața în fiecare zi.

Lila nici nu tresări când auzi ora de întâlnire. Orice alt nobil ar fi obiectat. Șoricelul-cu-Aripi se dovedea încă o dată o excepție. Având în vedere tot ce aflate despre ea în puținul timp de când o cunoscuse, asta nu ar fi trebuit să-l surprindă.

— Vom începe cu sesiuni de o oră.

Femeia își atinse fără să își dea seama de asta locul unde cicatricea ieșea în evidență chiar și pe chipul ei palid. Observând că el îi remarcase gestul care o dădea de gol, ea își lăsă repede mâna în jos.

— Și... de câte lecții crezi că am nevoie înainte să...

Hugh ridică dintr-o sprânceană.

— Fii capabilă să omori pe cineva?

Lila păru să devină de zece ori mai palidă.

— Voiam să spun înainte să fiu suficient de pregătită.

Hugh o analiză iarăși; mantia imensă dădea impresia unei fete care se juca de-a deghizatul. Cum era foarte slabă, aproape sfrijită, și orice bărbat ar fi făcut-o bucățele, Hugh nu credea că avea vreun fel de putere.

— Nu am prea mari speranțe, Șoricel-cu-Aripi.

Lila își ridică bărbia și îl fixă cu o privire rebelă.

— Atunci, probabil nu ai prea multă încredere în abilitățile tale de luptător. Dacă nu învâț, nu va fi vina mea, domnule Savage.

Și, brusc, nu mai era nervos pe femeia asta care nu știa dacă voia să fie lipsită de puteri sau curajoasă, ci o aprecia. Rânji - o expresie ursuză, cu mușchii încordați, zâmbetul fiindu-i străin și necunoscut.

Lila îl privi cu precauție.

Da, poate că nu era așa de proastă până la urmă.

— Și, nu în ultimul rând, trebuie să vii singură, adăugă el. Dacă mai aduci pe altcineva cu tine, înțelegerea noastră cade.

— Nu există altcineva.

Asta era. Recunoștea că avea o familie căreia îi păsa de ea, dar era absentă. Continua să fie învăluită în mister.

Dacă ar fi fost orice alt bărbat, ar fi fost interesat să obțină răspunsuri. Dar Hugh era suficient de inteligent încât să știe că nu avea nevoie de traumele altor persoane. Abia se descurca cu propriile secrete și demoni.

Întinse palmele.

— Astea sunt regulile mele, Șoricel-cu-Aripi.

Ea încuviință rapid din cap.

— Mulțumesc. Ne vedem mâine, domnule Savage.

— Ah, spuse el când Lila se întoarse. Am spus că am terminat cu regulile, dar nu am discutat despre plată.

Lila se întoarse la el, părând la fel de încântată ca un om care avea o întâlnire cu Lucifer. Ceea ce ar fi fost o reacție potrivită din partea unei lady.

— Plată?

— Nu-mi spune că ai crezut că oferta mea de a te învăța era una altruistă.

— N... nu. Se uită la el, ochii oglindind toate temerile ei. Se îndepărtă cu câțiva pași. Se lovi cu spatele de bar. Dar... Se opri când Hugh veni în fața ei. Ce vrei?

Îl întreba ce voia acum? Sau se referea la înțelegerea lor? Ar fi pariat pe prima variantă.

— O favoare. Când și dacă am nevoie de ea.

Lila își umezi buzele - gestul care arăta că era neliniștită.

— O favoare.

Hugh zâmbi.

— Nu-ți face griji, Șoricel-cu-Aripi. Nu te doresc și nu intenționez să mă culc cu tine.

Lila se înroși de la gât până în vârful urechilor. Iar el observă pentru prima dată că nu era o creatură așa simplă cum crezuse. Era de fapt... foarte interesantă.

— Acum, nu îmi trebuie și nu vreau nimic. Dar va veni o vreme când se va întâmpla asta - și vreau să fiu plătit, fără excepție.

Lila ezită, și era pentru prima dată de când o cunoscuse când el vedea cum rotițele din mintea ei se învâртеau, punând la îndoială decizia de a veni aici, pericolul de a accepta o înțelegere cu el.

— Pot să te plătesc...
Băgă mâna în interiorul mantiei.
— Nu vreau banii tăi.
Lila își trase mâna.
— Prea bine. Ne-am înțeles: o favoare necunoscută pe care va trebui să o fac la o dată ulterioară.

Capitolul 8

Dragă Lila,

A trecut prea mult timp. Trebuie să ne întâlnim. Ai pierdut atâtea lucruri minunate. Te pot convinge să mă însoțești în oraș?

Cea mai bună, veche și sinceră prietenă a ta,

Annalee

Când Lila era mică și aștepta ziua debutului ei, visa la rochiile pe care urma să le poarte. Materialele din satin. Mătăsurile fine și dantelate. Se bucurase de fiecare vizită la croitoreasă, unde își dădea jos fustele lungi pentru a le înlocui cu rochii de femei.

După Peterloo, plăcerea ei pentru haine i se părea stupidă. Ce rost avuseseră? Din ziua aceea, rochiile au căpătat un singur scop: să fie practice.

Trecuse atât de mult timp de când Lila nu mai socializase, încât își pierduse cunoștințele despre hainele care se purtau la evenimentele din înalta societate. Nu știa ce se purta la plimbările prin Hyde Park sau la teatru pentru că erau locuri în care jurase să nu mai meargă.

Uitându-se la hainele din șifonierul ei albastru suflat cu aur, nu avea nici cea mai vagă idee ce ar trebui să poarte pentru sesiunile de antrenament.

Dar era sigură de un lucru: fosta ei prietenă, Annalee,

ar fi știut. Cândva, Lila era cea care avea toate răspunsurile. Nu și acum. Acum, Annalee era cea care știa ce să poarte și ce nu.

Ceasul bătu ora patru, iar asta o făcu să se grăbească.

Se opri pentru o clipă. Își trecu degetele peste satinul rochiei de un albastru-deschis. Corsajul și mânecile erau decorate cu cristale, iar materialul moale strălucea.

Oare cum ar fi fost să apară în fața unui bărbat ca Hugh Savage îmbrăcată așa...?

Gândul o făcu să roșească.

„Nu-ți face griji, Șoricel-cu-Aripi. Nu te doresc și nu intenționez să mă culc cu tine...”

Lila strânse din buze și aruncă rochia în dosul șifonierului.

De ce îi păsa dacă el o considera atrăgătoare? Ar fi trebuit să se simtă ușurată că Hugh Savage, nemilosul luptător cu care avea să-și petreacă diminețile pentru mult timp, nu o considera atrăgătoare.

„Pentru că te face să te simți mai puțin femeie...” Pentru că devenise umbra persoanei din trecut, o persoană pe care n-o recunoștea, și fiecare rânjet, fiecare replică zeflemitoare îi aduceau aminte de persoana care nu mai era. În timp ce Annalee reintrase în înalta societate într-un mod care scandalizase pe toată lumea, purtând rochii de un roșu aprins cu care șocase societatea, Lila își trăise viața ascunsă, în siguranță.

Închisă.

Se opri din căutat...

Se uită la ultima rochie din șifonierul ei venețian. Obiectul rupt, pătat, pe care îl ura.

Scutură din cap și își luă ochii de la rochia familiară. Se uită la rochiile maronii și gri pe care familia ei le comandase pentru ea.

În final, decise să poarte una gri-închis care aproape strălucea în lumină.

Se pieptănă, își împleți părul și se duse spre ușa care fusese cândva intrarea spre holul servitorilor. Închisă, dar

nu zidită, devenise un pasaj secret pentru Lila. Unul care îi permitea să evite compania oricui.

Spațiul îngust și întunecat ar fi înspăimântat-o în trecut. Dar ochii ei se obișnuiseră cu spațiile și camerele întunecate. Viața o învățase că nu trebuia să se teamă de umbre și întuneric, ci de lumea din jurul lor. Întunericul era ca o pelerină sub care te puteai ascunde. În lumea exterioară, te aflai la mila celor din jurul tău: a mulțimii înfometate, care cerea mâncare. A paznicilor și a guvernului care asuprea. Pe scurt, o lume contradictorie, o lume care avea să fie mereu contradictorie. Din cauza acestui conflict etern, oricine ieșea în societate trebuia să înfrunte nesiguranța.

Lila făcu ultimul pas și ieși pe aleea dintre casa ei și casa lui Lord Crossley. Aruncă o privire spre casă. De câte ori nu alergase de la o casă la alta, ca să o vadă pe Annalee?

Annalee, cu care fusese în vizită la Manchester, înflorise, în timp ce ea se ofilise după Peterloo.

Un lucru era clar: niciuna din ele nu mai era la fel ca înainte.

Lila își continuă drumul, urmărind cu privirea licărirea felinarelor de pe stradă.

La puțin timp, ajunse la trăsura de la capăt de Mount Street, unde îi spusese s-o aștepte. În spatele trăsurii, sub stratul subțire de vopsea neagră încă se vedea blazonul fostului proprietar.

— Bună dimineața, doamnă, o salută birjarul cu accentul lui londonez. Același loc?

— Da. Lila își coborî capul, deschise ușa și urcă în mijlocul de transport vândut de vreun nobil și care devenise acum piatra de temelie a afacerii birjarului. Se așeză pe banca a cărei tapițerie fusese îndepărtată, cu excepția câtorva bucăți de material roz care probabil fuseseră prea greu de scos.

Trăsura porni și începu să meargă într-un ritm lent pe drumurile Londrei.

Pe durata călătoriei, Lila încercă să uite de Annalee și

să se concentreze la întâlnirea care urma.

„Nu mi se spune Hugh, sunt Savage...”

Oare Savage chiar era numele lui de familie? Sau era unul prin care își marca teritoriul în lumea interlopă a Londrei?

Ea nu știa dacă vorbise despre etimologia cuvântului *savage* pentru el sau ca să se liniștească pe ea însăși.

Deși un bărbat la aproape doi metri, plin de mușchi și acoperit de tatuaje negre și roșii nu era unul care să inspire siguranță, mai ales unei lady ca ea, care nu căuta niciodată compania celorlalți.

Dacă era să fie sinceră, nu simțise numai teamă, un sentiment mult prea familiar, pe care îl identifica ușor. Simțise ceva și mai puternic de atât: dorință. Căldura din vintrea ei era la fel de bine-venită acum precum fusese și în timpul întâlnirii lor din ziua anterioară.

Faptul că trupul ei reacționa în fața lui era eliberator. Simțea și altceva în afară de frică, iar asta însemna că nu era doar carcasa goală a unei persoane. Însemna că, dacă simțea dorință, putea ajunge să simtă bucurie și speranță... să trăiască din nou.

Trăsura lovi patru gropi consecutive, iar Lila se prinse de marginea banchetei ca să nu se lovească.

Aproape ajunseseră.

Ca să-și distragă atenția, trase perdelele roase de molii și se uită la străzile întunecate... până când trăsura se opri, ajunsă la destinație.

Lila rămase pe banchetă.

„Pot să fac asta...”

Putea face asta. O mai făcuse. Nu în același fel. Cu doi ani în urmă, când mersese pentru a se întâlni cu Clara, meritase să-și depășească frica. Redescoperise ceva ce pierduse de mult: muzica îi aducea alinare.

Dar acum, nu se bucura numai de plăcerile de altădată, precum pianul la care cânta din nou... cu ajutorul Clarei. Nu, venind aici, lucrând cu Hugh Savage, avea să învețe tot ce era nevoie pentru a-i proteja pe cei dragi.

Asta îi dădu putere să bată la ușă.

Birjarul deschise ușa și o ajută să coboare.

— O să mă întorc, spuse, uitându-se la clădirea lui Hugh Savage. Vei fi bine plătit pentru răbdarea ta.

Își ridică fustele și se îndreaptă spre prima oră de antrenament cu Hugh.

Faptul că era aici avea să-i aducă numai lucruri bune. Dar de ce, atunci când bătu cu putere la ușă, avu senzația că făcuse o înțelegere cu diavolul?

*

Partenerii lui aveau să-i taie capul.

Hugh deschise ușa brusc.

Femeia de pe partea cealaltă rămase cu pumnul în aer.

— Termină cu ciocănitul, izbucni el.

— Ah. Lila își trase mâna și o băgă în buzunarul mantiei. Mă gândeam că te-ai răzgândit.

Ar fi trebuit, dar nu încălcase niciodată o promisiune.

— Și soluția ta era să-mi dăruiești ușa și să intri cu forța?

— Nu. Mă gândeam să te conving să te răzgândești.

Fără să aștepte o invitație, trecu pe lângă el cu îndrăzneală. Parcă era pe cale să-i asedieze clubul și să se declare proprietară.

El se uită după ea, fără să-și îndepărteze privirea în timp ce Lila se plimba în cerc în jurul arenei goale. Lila se uită la ringul de șapte metri. La galeria aflată la un metru deasupra ringului.

— Mereu ești așa pedantă?

Ea își roti capul spre el.

— Da, spuse direct și continuă să analizeze ringul. Pe fereastră părea mult mai mic. Câți oameni încap aici?

— Nu e mic. Ecoul vocii lui urcă până în tavanul înalt. Și încap două sute de spectatori.

— Atât de mulți?

Lila păli.

— Da.

— Hmm, murmură, mai mult pentru ea însăși. Oamenii se antrenează și luptă aici?

Hugh își roti gâtul înțepenit când intră în ring.

— Avem un loc special amenajat pentru luptători înainte de meci. Acolo se pot pregăti și se pot antrena înainte să intre în ring.

Asta o făcu să se uite de la podiumul de lemn la Hugh.

— Și cum se pregătește cineva pentru o luptă?

Deja îi pusese mai multe întrebări decât toți bărbații și băieții cu care se bătuse până atunci. Și... oricât de ciudat părea, nu-l deranja. Era chiar încântat să vorbească despre un subiect care îl fascina.

— Pregătirea pentru o luptă cu mâinile goale e la fel de importantă ca meciul în sine. Spartanii o considerau modalitatea de a se pregăti pentru loviturile la cap pe care aveau să le primească în luptă.

Lila deveni palidă.

— Asta e o idee îngrozitoare, spuse atât de încet, încât nu ar fi auzit-o dacă nu ar fi fost atent la fiecare cuvânt și la fiecare mișcare.

Dar ea venise aici ca să învețe despre luptele cu mâinile goale; Hugh nu avea de gând să vorbească mios doar ca să se simtă ea confortabil.

— Da, loviturile la cap au omorât mulți bărbați. Dar oamenii din antichitate erau suficient de deștepți încât să evolueze. Asirienii, babilonienii, egiptenii, persanii au fost primii luptători. Credeau în încălzire și în pregătire.

Ultima dată când spusese asta, băieții lui Dooley râseseră de el pentru că le dădea informații inutile care nu aveau să-i ajute să câștige. Acum, încercă să vadă dacă o plictisea pe Lila. Ea era doar curioasă.

— Și luptătorii englezi?

Era o întrebare interesantă.

— Ce e cu ei? Își legăna brațele, încălzindu-și mușchii cu mișcări lungi și lente. Cei mai buni și mai capabili oameni de pe planetă din punctul de vedere al imperiului? Afișă un zâmbet ironic. Nu se gândesc mai departe de pumnii cu care lovesc. Oamenii aceia din antichitate, pe

care îi considerăm inferiori, știau mai multe despre lupte decât cel mai bun luptător englez. Strânse din buze. Oamenii boxează de pe vremea lui Kleitomachos. Un luptător bun știe cum să se folosească de lecțiile vechi. Un luptător și mai bun le pune în practică. Majoritatea celor care veneau aici să lupte nu aveau decât un scop în minte: să câștige bani.

Lila își plecă ușor capul gânditoare, iar coada împletită îi căzu peste umăr.

— Ce? Întrebă el.

— Păi... Lila se apropie și se opri la câțiva pași de el. Își lăsă capul pe spate și se uită la el. Tu spui că englezii își bat joc de lecțiile acelor civilizații antice și mărețe.

— Mărețe? Era o declarație pe care majoritatea englezilor... și a englezoaicelor... nu ar fi făcut-o. Hugh își puse mâinile în șolduri. Regele ar considera cuvintele acestea trădare, zise el.

— Regele nu e aici.

Nu, în mahala, Maiestatea Sa regele Angliei era la fel de ireal ca monstrul din dulap de care se temeau toți copiii. Da, mahalaua era a regelui la fel ca toate coloniile prospere din toată lumea, dar oamenii de aici – Hugh și restul amărăților – erau invizibili pentru suveran. La fel și cei care luptaseră pentru marele imperiu. Il cuprinse furia.

— Ce spuneai? Întrebă el.

— Cum ai învățat toate astea? Continuă înainte ca el să răspundă, înainte să se gândească la un răspuns. Vorbești atât de ușor despre civilizațiile antice. Dacă ești înconjurat de oameni care le desconsideră, cum ai aflat toate informațiile astea?

Pentru o clipă, Hugh nu se mișcă. Adevărul era că... și dacă ar fi vrut să-i dea un răspuns, nu ar fi putut. Nu unul pe care el însuși să-l înțeleagă sau să-l poată explica. Singurele amintiri pe care le avea erau de pe stradă. Toate cunoștințele... fuseseră pur și simplu acolo. La fel și modul elegant de a vorbi. Dacă își permitea să se gândească la lucrurile care nu se potriveau însemna să-și pună întrebări despre cine fuseseră părinții lui.

— E ceva... ce am învățat de-a lungul timpului, spuse răgușit, tulburat de gândurile pe care le îngropase de mult.

— Și nu învățați pe alții aici?

— Nimeni nu învață pe nimeni în locul ăsta. Se uită spre ring. E doar brutalitate.

Din prima clipă în care ajunsese aici, fusese clar că „binefăcătorii” lui aveau o singură intenție.

— Dar, dacă ar exista beneficii, sigur ți-ai antrena luptătorii.

Dumnezeule, cât era de încăpățânată.

— Nu sunt luptătorii *mei*.

— Nu ai spus tu că există beneficii?

Da, punea întrebări ca un reporter de scandal.

— Nu eu iau deciziile.

— Dar ești proprietar, nu-i așa? Întrebă încet, parcă încercând să rezolve un mister.

Hugh vru să-i întoarcă spatele.

— Numele meu e pe ușă, spuse ambiguu. De ce crezi că e acolo?

Își aduse brațul stâng la piept și își întinse mușchii.

În ochii ei se citi înțelegerea.

— Tu și partenerii tăi nu credeți că merită.

Nu luaseră niciodată în calcul să antreneze luptători. Nu, Bragger și Maynard se bazaseră pe participarea lui Hugh.

Așa cum aveau să facă iar.

Aparent, ea nu avea nevoie de confirmarea lui. Se încruntă adorabil.

— Cred că să ajuți luptătorii să devină mai buni e un lucru extrem de valoros.

— Dar ar aduce mai mulți bani?

Acestea fuseseră cuvintele lui Bragger la fiecare propunere a lui Hugh care nu implica lupte în ring. Hugh, care încercase ani buni să-și găsească locul în lumea lui și a lui Maynard... și încă îl mai căuta.

La fel cum încercase să-și găsească locul de când plecase la război.

— E un mod nemilos de a trăi, spuse Lila încet,

trezindu-l la realitate.

— Termină cu întrebările! zise el tăios. Chiar dacă partenerii lui nu erau acolo, nu putea risca să-i provoace. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca ei să-i pună la îndoială loialitatea. Ai venit aici să înveți să lupti sau să afli cum îmi conduc afacerea?

Tânăra se apropie, parcă plutind, cu mersul mai grațios decât al oricărui luptător pe care îl văzuse el în ring sau pe stradă.

— Dar există lucruri pe care cineva ar trebui să le facă înainte de antrenament?

Hugh încuviință din cap.

Lila se opri.

— Atunci, vreau să-mi arăți și asta.

Obrăznicătura se purta de parcă alegea o bucată de carne în piață.

Era directă. O femeie care știa ce voia. O femeie atât de sigură pe ea și pe opiniile ei, încât el simți un val de dorință. O dorință mult mai mare decât cea fizică, iar asta îl îngrozea.

Hugh mârâi.

— Hai să începem odată! Îi aruncă o pereche de pantaloni, care o lovi în piept. Poftim!

Începu să meargă spre mijlocii ringului.

— Ce sunt ăștia?

— Pantaloni. Ce e, Șoricel-cu-Aripi? Te deranjează să porți o pereche de pantaloni de împrumut?

— Nu, nu e vorba despre asta, răspunse ea, ezitând. Doamne, ea chiar nu putea recunoaște sarcasmul. Și văd că sunt pantaloni. Te întreb ce vrei să fac eu cu ei.

— Cred că e evident.

— Nu e.

Hugh se opri din ceea ce făcea.

— Dacă nu-ți poți da seama singură, Șoricel-cu-Aripi, atunci cred că ne pierdem timpul cu lecțiile.

Tânăra strânse pantalonii la piept, evident nehotărâtă. Hugh își încrucișă brațele și se întoarse..

— Hai să-ți dau un indiciu... îi iei pe tine.

— Știu, îi iau pe mine. Vreau să știu de ce. Nu pot să umblu în... în...

Îi aruncă înapoi pantalonii maronii.

Hugh clătină din cap.

— Pantaloni?

— Exact. Te-am rugat să mă înveți cum să mă apăr.

Capitolul 9

Când Lila intră din nou în arena lui Hugh, se simți mai ușoară cum nu se mai simțise... nici nu își mai aducea aminte de când.

Avusese același sentiment de victorie când reușise să iasă din casa familiei sale pentru prima dată după Peterloo, unul care o însuflețea și o umplea de o agitație amețitoare. Amestecul de bucurie și neliniște o făcea să își aducă aminte că era om - era vie.

Nici măcar favoarea pe care i-o ceruse Clarei - lecțiile de muzică pe care le luase - nu fusese atât de emoționantă. Femeia cu care se căsătorise fratele ei îi oferea un sentiment de siguranță. Fusese o străină pentru Lila, dar era și cea care îl salvase pe Henry.

Hugh Savage era un străin din toate punctele de vedere.

Un bărbat masiv, ursuz, iritabil, căruia nu-i plăcea de ea... sau de oricine altcineva.

Iar ea îl înfruntase cu capul sus... și triumfase.

Își îndreptă spatele, închise ochii și trase adânc aer în piept, inspirând mirosul de piele bătătorită și miasma de transpirație.

Își scoase mânușile și le băgă în buzunarul mantiei. Când își desfăcu manșonul de la gât, auzi cum Hugh Savage încuie ușa în urma lor.

Tresărind, se întoarse spre el. Cum era posibil ca un om atât de mare și de puternic să se miște atât de silențios?

— Tăcut și rapid, spuse venind spre ea. Vom ajunge curând și la lecția asta. Se aplecă să ridice pantalonii. Poftim!

De data asta, nu-i aruncă.

Lila ezită înainte să întindă mâna după pantalonii de bumbac. Când degetele lor se atinseră ușor, simți un fior de-a lungul brațului. Cu inima bătând nebunește, strânse la piept pantalonii învechiți.

Nu ar fi trebui să se teamă că Hugh observase starea ei de spirit; deja se dusese la rândul de cârlige unde erau atârinate diferite articole de îmbrăcăminte. Luă o cămașă de bumbac, o studie atent, apoi o puse înapoi și luă alta.

Apoi, Lila înțelese... căuta o cămașă... pentru ea.

Ceea ce era logic, din moment ce se aștepta să poarte pantaloni.

Dar acum, gândul că va trebui să se dezbrace în aceeași cameră cu Hugh Savage și să poarte o pereche de pantaloni și o cămașă îi provoca panică.

— Nu mi-ai spus de ce trebuie să învăț în pantaloni, Hugh.

Se rugă să nu fi remarcat tonul strident al vocii ei.

— Nu, nu ți-am spus. Mentorul ei luă o cămașă mai mică, suficient de scurtă pentru un copil, la fel de uzată precum cea dinainte. Poftim! Veni cu pași mari spre ea și îi întinse obiectul de îmbrăcăminte, pe care Lila îl luă din mâna lui. Vrei să știi de ce trebuie să porți pantaloni dacă afară vei purta numai rochii.

— Da. În ciuda faptului că era mai ușor să se miște în pantaloni, în locurile pe care familia ei spera ca ea să le frecventeze trebuia să poarte rochii.

— Nu era o întrebare, spusese el sec, iar ea simți cum se îmbujorează.

Cum de își pierduse atenția? Cum de nu mai era capabilă să vorbească?

— Acum, Lila, să lupți înseamnă să-ți *simți* corpul. Începu să se învârtă în jurul ei, aproape ca bărbatii pe care ea îi cunoscuse la târgul de iarnă de pe Tamisa, cu aproape paisprezece ani în urmă. Trebuie să înveți cum și în ce fel

să te miști. Atinge-mă!

„Atinge-mă!”

Î se uscă gura, și simți cum căldura...

— Dacă vrei să înveți să lupți și să poți folosi acele abilități, Șoricel-cu-Aripi, va trebui să mă atingi.

— Știu, spuse ea încet.

Întinse mâna.

Hugh se feri, arcuindu-și spatele, cu mușchii pieptului și ai abdomenului încordați.

Lila îl urmări cu privirea.

— Mișcarea picioarelor e la fel de importantă ca orice lovitură cu pumnul, Lila. Nu poți să te lupți dacă nu știi cum să-ți miști picioarele.

Și Hugh se mișcă.

Dumnezeule, se mișcă.

Se legănă pe picioare, alunecând în față și în spate cu mai multă pricepere decât un instructor de dans sau... sau... decât orice persoană pe care o văzuse ea valsând într-o sală de bal. Iar ea crezuse că nu putea trăi sau simți altceva în afară de teamă.

— Mai încearcă o dată, îi spuse el.

Respirația lui era calmă, dar a ei... A ei era din ce în ce mai greoaie.

Din motive care nu aveau legătură cu efortul fizic, ci cu bărbatul din fața ei.

„Fă ceva!”

„Atinge-l!”

Dumnezeule! Pulsul ei deveni haotic. Să-l atingă?

— Acum, repetă nerăbdător, fără să-și dea seama de lupta care se dădea în interiorul ei.

Ea se strădui să se concentreze asupra lui Hugh, care se apleca și se muta. Întinse mâna, dar el se feri din nou, anticipând și evitând atingerea ei. În timp ce el dansa și aluneca pe lângă ea, Lila rămase fără aer. Nu de teamă, ci pentru că deveni conștientă de el și de mișcările experimentate ale trupului său.

Când se opri, fu dezamăgită că spectacolul incredibil se terminase.

— Până nu înveți să-ți simți corpul, nu o să înveți să-l folosești așa cum trebuie. Și n-o să poți simți niciodată nimic în rochiile acelea, Lila.

Explicația lui era oarecum poetică și o făcu să-și aducă aminte de inhibițiile ei. Cuvintele lui aveau mai mult sens decât își imaginase.

— Prea bine. Înainte să-și piardă curajul, Lila ridică hainele și le strânse la piept într-un gest protector când înțelese ce-i ceruse Hugh, ce acceptase să facă. O cuprinse din nou panica. Unde mă...? Doamne! Unde...?

Nu reuși să vorbească.

Hugh ridică dintr-o sprânceană.

— Ce spui?

Situația îi făcea plăcere. „Diavolul!”

Dar, dacă făceai o înțelegere cu diavolul, te ardeai.

Își ridică bărbia.

— Unde mă schimb, Hugh?

El făcu semn din cap, iar Lila se uită la paravanul de abanos din colțul camerei; pe lemnul întunecat erau sculptați dragonul și șarpele încolăcit tatuate pe pieptul lui Hugh.

— Acum, care mai e problema, Șoricel-cu-Aripi?

„Totul.”

— Niciuna, minți surprinzător de ușor. Traversă camera ținându-și capul ridicat. Nu e absolut nicio problemă.

Erau mai multe.

Când păși în spatele paravanului, își încovoie umerii.

„Asta e nesăbuit. Complet nesăbuit.”

Un chicot imposibil de stăpânit îi scăpă printre buze.

— E ceva amuzant, Lila?

Dimpotrivă.

— Umorul nu e permis aici? răspunse ea.

Paravanul o făcea curajoasă. Sau necugetată.

— Nu.

Ce putea să răspundă ea la *asta*?

— Hai mai repede!

„Hai mai repede!”

Înainte să-și piardă curajul, începu să-și desfacă legăturile din partea din față a rochiei. Măinile îi tremurau atât de tare, încât șnururile catifelate îi alunecară printre degete. Se chinui de câteva ori, iar apoi, înjurând încet, renunță.

Își sprijini capul de perete și se uită printre crăpături. Pe partea cealaltă, Hugh își descheie vesta de mătase neagră. Ei i se uscă gura, dar nu de frică. Ca un fluture atras de lumină, se apropie și se uită cu un ochi prin una dintre crăpături, pentru a-l vedea mai bine pe Hugh. Icnii ușor.

De când îl cunoștea, îl văzuse de multe ori îmbrăcat lejer. Dăduse buzna când el era dezbrăcat de la brâu în sus. Dar acum? I se părea că făcea ceva rău urmărindu-l dezbrăcându-se fără ca el să știe. Îi urmări fără rușine mușchii încordați în timp ce se mișca. El își duse mâinile la brâul pantalonilor, iar ea se aplecă în față, pe vârfuri...

Hugh îi întâlni privirea prin paravan.

Ea tresări și se dădu în spate.

— Te-ai răzgândit, Șoricel-cu-Aripi?

Da, dar nu din motivele la care se gândea el.

— Ți-ai dat seama, în sfârșit, că ai fost nechibzuită venind aici?

Cuvintele răsunară cu ecou, iar tonul vocii lui deveni mai delicat.

„Nu e o idee bună să mergem, Lila...”

— Lila? o strigă Hugh, fără să sune batjocoritor sau disprețuitor.

Ea ar fi preferat să fie așa, ca să nu audă îngrijorarea din vocea lui.

Prezentul înfrânse amintirile cu Annalee din acea zi de august...

— Încă o clipă, răspunse ea, mulțumită că vocea nu-i tremură.

De data aceasta, Lila reuși să apuce șnururile rochiei și le desfăcu. Rochia de muselină căzu foșnind la podea. Ea ieși din mijlocul ei și își scoase cămășuța.

— Mereu îți ia atât de mult să te dezbraci?

Faptul că părea iar nervos o calmă și o făcu să zâmbească. Un zâmbet sincer, real.

— Acum, chiar mă mișc repede, spuse și își puse hainele peste paravan. În general, unei lady îi ia mult mai mult.

Hugh pufni.

Lila își trase pantalonii pe ea și îi legă în talie. Păreau să fi fost ai unui bărbat puțin mai înalt decât ea și erau mai lungi, dar...

Se întoarse spre stânga și spre dreapta. Articolul simplu îi oferea libertate.

Și, ca să vezi, Hugh Savage avusese dreptate. Își trase peste cap cămașa de bumbac și o îndesă în pantaloni.

Se simțea liberă. Poate de aceea bărbații voiau că femeile să poarte rochii.

El își puse mâinile în șold și se uită la ea...

Ea țipă și își acoperi pieptul cu mâinile.

— Acum, ce mai e? Întrebă el, la fel de nerăbdător ca de obicei.

— Nu... nu știu dacă...

— Dacă? izbucni el când Lila nu termină ce avea de zis.

Dacă e potrivit. Dar nu putea spune asta cu voce tare. Nimic nu era potrivit: nici îmbrăcămintea, nici faptul că era aici, nici conversațiile cu Hugh Savage.

— Ești sigur că asta e singura variantă? Întrebă ea din nou. Că nu mă poți învăța în rochie?

— Nu o să pot să te învăț nimic prea curând, Lila. După ziua de azi, se pare că lecțiile tale vor însemna ca tu să vii aici, să te contrazici cu mine pe un subiect sau altul, să te schimbi în hainele de antrenament, apoi să te schimbi imediat la loc pentru că pierzi timpul.

Lila strâmbă din nas. Da, acum, că spunea asta...

În afară de privirea aceea înflăcărată, care era posibil să fi existat doar în imaginația ei, el nu se comportase nepotrivit. În majoritatea timpului, nici măcar nu părea s-o placă.

— Nu-ți face griji, Șoricel-cu-Aripi, adăugă el. Lila ieși

din spatele paravanului. Te asigur că ultimul lucru pentru care trebuie să-ți faci griji este că te-aș putea de...

Când dădu ochii cu ea, nu reuși să mai vorbească.

*

În timp ce Lila stătea la marginea paravanului, Hugh nu se putu gândi decât la un singur lucru: pantalonii fuseseră o idee foarte proastă. Nu, nu doar pantalonii. Toate hainele. De la cămașa subțire de bumbac până la pantalonii care i se potriveau aproape perfect.

Dar nu din motivele de care se temea ea.

Ci din cele la care Hugh nu se gândise.

Trăind în mahala, văzuse femei îmbrăcate în toate felurile... inclusiv așa cum era ea îmbrăcată acum.

Dar niciuna dintre femeile acelea mai aspre și călite de greutatea vieții nu avea același farmec pe care îl avea Lila în momentul acesta.

Hugh o privi din cap până în picioare.

Nu se înșelase: era slabă și nu prea avea forme, dar rotunjimea șoldurilor și a fundului ei se dovedea mai provocatoare decât orice altă siluetă voluptuoasă. Prin cămașa subțire i se vedeau sânii.

Hugh își înăbuși un geamăt.

Lila se uită în jos, urmărindu-i privirea, iar asta îi atrase și lui atenția.

— E bine așa? întrebă ea după ce își dresă glasul.

Dacă ar fi fost vorba despre orice altă femeie, una născută pe străzi, el nu ar fi avut nicio îndoială că încerca să pară sfioasă.

Dar femeia din fața lui era doar sinceră și directă.

Nu era nici pe departe bine. Mai ales când materialul de lână îi venea ca turnat și îi accentua talia îngustă și fundul ușor bombat. Cămașa uzată părea de-a dreptul transparentă, evidențiind curbura sânilor, iar, când Lila își duse brațele în spate și își analiză ținuta, Hugh îi putu întrezări fără prea mare efort sfârcurile maronii. Mârâi.

— Nu poți să porți asta.

Lila se posomorî.

— Nu pentru că nu arăți... nu pentru că nu ești...

Surprinzător, Hugh Savage începu să se bâlbâie. Dacă cineva ar fi văzut asta, reputația lui ar fi fost distrusă.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea direct.

— Trebuie să te acoperim.

Obrajii ei se înroșiră, ca două mere apetisante, iar lui Hugh i se făcu poftă de fructele suculente.

— Nu.

Dură puțin să-și dea seama de refuzul femeii din fața lui. Și îi luă mai mult să-și aducă aminte despre ce vorbeau.

— Nu vreau să mă acopăr, clarifică ea.

Dumnezeule, deja își încalcase propria regulă de a nu învăța pe nimeni să lupte... aceeași regulă pe care le-o impusese lui Bragger și lui Maynard. Chiar făcuse asta pentru femeia asta insolentă care îl contrazicea la orice?

Deschise gura să obiecteze, dar Lila vorbi înaintea lui:

— Chiar tu ai spus că, până nu învăț să îmi simt corpul, nu o să învăț să-l folosesc așa cum trebuie.

Lui Hugh îi veni să geamă de frustrare.

Erau aceleași cuvinte pe care i le spusese el, dar, rostite pe tonul acela răgușit, aproape în șoaptă, păreau seducătoare, nu parte dintr-o ceartă.

— Tu...

Lila se strâmbă.

— Dacă ți se pare că fustele sunt un impediment pentru mișcările mele, atunci asta de ce nu ar fi?

— Pentru că... pentru că... se bâlbâi Hugh.

Lila își încrucișă brațele, iar sânii ei rotunzi, care s-ar fi potrivit perfect în palmele lui, treziră în el un val de dorință.

Tocmai de aceea trebuia să se acopere, pentru că era o distragere pentru el. Mai încercă o dată.

— Nu ai spus chiar tu acum câteva clipe că nu poți să porți asta?

— Ba da, Lila îi zâmbi, mulțumită de ea. Dar ai avut un argument foarte convingător.

Bineînțeles. „Să-l ia naiba!” Făcu semn spre mijlocul arenei.

— Treci în mijlocul ringului. Acum, continuă după ce Lila se poziționează în mijlocul camerei, nu ești aici ca să înveți să lupti. Nu-i așa?

Lila ezită, pauza ei fiind grăitoare.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ba înțelegi. Dacă ai fi vrut să înveți să boxezi, te-ai fi dus la domnul Jackson. Ar fi fost prima ta alegere. Dar ai venit la mine.

Ea încuviință ușor din cap.

— Atunci, o lecție despre supraviețuire, continuă și se duse lângă ea. Supraviețuirea nu are reguli. Nu există un mod respectabil de a lovi sau de a nu lovi pe cineva, pentru că tot ce contează, Lila... spuse încet și veni mai aproape – mirosul ei era îmbietor, un afrodisiac floral, diferit de mirosul de sânge, transpirație și vechime al imperiului lui... Tot ce contează, repetă, este să știi unde să lovești. Ridică o mână, iar Lila se încordă când Hugh o prinse de talie. La rinichi, zise el. Își coborî mâna pe spattele ei. La noadă.

Respirația ei deveni neregulată, exprimând dorința.

Hugh îi mângâie ușor obrazul și îi cuprinse chipul.

— În falcă. Îi înclină încet capul până când gâtul îi fu expus. Dar ceea ce începuse ca o lecție devenise... Cădea în capcana pe care și-o crease singur, iar tensiunea sexuală îl lovea în valuri. În lateralul gâtului, murmură el și îi atinse brațul. În interiorul cotului. Își coborî mâna și îi mângâie piciorul. În rotulă, murmură.

Cu ochii pe jumătate închiși, Lila îi urmări fiecare mișcare.

El se lăsă în jos și îi cuprinse piciorul.

— La gleznă.

— Se... serios? Întrebă ea, respirând cu greu. La gleznă?

— Oh, da. O parte a corpului pe care o văzuse doar ca pe un punct vulnerabil al adversarilor săi. Niciodată, la nicio femeie cu care se culcase, nu observase cât de ațățătoare era curbura aceea.

— În... vintre, spuse răgușit.

Lila se îmbujoră, iar Hugh se ridică.

— La tâmplă. Cu vârful degetelor o mângâie delicat. Și în nas, bineînțeles. Îi atinse vârful obraznic și se uită la pistruii maronii, ca niște pete fine pe pielea ei albă ca varul. La ochi. Atinse marginea ochilor migdalați. Și *aici*, murmură cuprinzându-i ceafa. La gât.

Al ei era lung și grațios. Hugh se uita cum îi zvâcnea pulsul.

Lila își lăsă capul pe spate până îi întâlni privirea, iar buzele lor aproape se atinseră.

Energia dintre ei părea să provoace scântei în aer.

Cu vârful limbii rozalii Lila își umezi buzele.

Hugh își aținti privirea la bucățița de carne provocatoare... iar onoarea lui, jurământul de a-și dedica viața având grijă de alții se zdruncină din cauza dorinței. Își coborî capul. Voia să o guste. Voia să simtă pasiunea care ardea în ea.

„La ce te gândești?”

— A expirat timpul, spuse răgușit.

— Poftim? Ea făcu ochii mari. Dar... în ochii ei adânci se citea regretul, iar Hugh nu-și dădea seama dacă era din cauză că se rupsese conexiunea dintre ei sau pentru că lecția luase sfârșit. Nu putem termina acum. Ai spus că avem o oră.

Lila era imposibilă, iar lecțiile cu ea aveau să fie imposibile.

Se depărtă, având nevoie de spațiu.

— O oră, Șoricel-cu-Aripi. Ai avut o oră.

— Dar abia am început.

În ciuda ezitării și a fricii pe care le arăta în prezența lui, era teribil de încăpățânată.

Oamenii nu-l provocau. Era ceva ciudat pentru un om ponegrit de ceilalți, un om care inspira teroare. Iar asta îl făcea să o aprecieze, deși nu voia să o facă.

— Timpul pe care îl pierzi este al tău. Nu al meu. Trebuie să mă ocup de afaceri.

Dacă privirea ei ar fi putut să-l omoare, el s-ar fi făcut scrum de la focul din ochii ei.

— De asta ai insistat să mă schimb? Ca să dovedești

ceva? Întrebă ea printre dinți.

— Trebuie să porți pantaloni și să înveți să-ți folosești corpul.

Lila își aruncă mâinile în aer.

— Dar pentru recapitularea celor douăsprezece puncte sensibile nu era nevoie să mă schimb.

Hugh ridică din umeri.

— Timpul contează. E important. Poți să consideri asta prima ta lecție.

Lila bătu din picior, un gest adorabil pentru cât era de furioasă și de indignată.

— Dar... timpul nostru e limitat. Nu se poate ca asta să fie toată lecția.

— Contează *cum* îți folosești timpul. Nu uita asta mâine, Lila.

Lila îi aruncă o privire urâtă și cu pași apăsați se duse în spatele paravanului. Când ea dispăru în spatele panzelor, Hugh își trecu mâna peste față.

Niciodată nu fusese de acord să învețe pe cineva să se lupte. Motivele sale își aveau originea în perioada în care era un orfan de pe străzi, de care Dooley se folosea ca să îi învețe pe alții. Iar dacă o persoană trăia sau murea era responsabilitatea lui. Așa că în momentul în care plecase din Londra jurase să nu-i mai învețe niciodată pe alții „arta” nemiloasă.

Începu să se îndoiască iar de decizia lui de a face o înțelegere cu Lila și de a o lăsa în locul care era sfânt nu numai pentru el, ci și pentru singurii oameni în care avea încredere.

„Deși regretele tale nu au de-a face numai cu Maynard și cu Bragger sau cu orice jurământ ai făcut.” Nu, avea legătură cu faptul că, în momentul în care Lila se schimbase în cămașă și pantaloni, Hugh descoperise o dorință care nu putea să fie altfel decât periculoasă. Nu se gândise la persoana la care trebuia, cea pe care jurase să o protejeze.

Parcă vrând să-l provoace mai tare, foșnetul hainelor ei umplu liniștea din cameră.

În mintea lui apăru imaginea Lilei, dezbrăcată, fără lână sau alt material între ei.

Când reapăru după câteva minute, ea purta iarăși rochia, mantia și cizmele butucănoase. Se duse spre ușă fără să se oprească.

— La revedere, Lila!

Fără să-i răspundă, femeia trânti ușa în urma ei.

Hugh rânji.

Când acceptase să fie profesorul Lilei, nu se gândise la cât de mult avea să îi placă.

Capitolul 10

A doua zi dimineață, în timp ce se ducea spre Hugh, simți aceeași indignare ca în ziua anterioară.

„Contează cum îți folosești timpul. Nu uita asta mâine, Lila...”

— Să nu uit, auzi, murmură ea, legănându-se când trăsura lovea aceleași gropi din partea de est a Londrei.

Astăzi nu avea de gând să facă aceeași greșală. Pur și simplu nu știuse după ce reguli voia să joace instructorul ei din mahala.

Când ajungea, nu plănuia să mai piardă timpul și sub nicio formă nu avea să-i mai dea vreun motiv pentru care să scurteze și mai mult lecțiile lor. De asta, când se trezise, nu se mai îmbrăcase într-una dintre rochiile ei închise la culoare, ci direct în pantalonii și cămașa pe care le împrumutase.

Trase puțin perdeaua și se uită afară. Cerul Londrei era acoperit de nori negri, iar străzile erau cufundate în întuneric. Neliniștită, trase perdeaua la loc.

„Ești supărată pentru că a scurtat lecția... sau pentru că ai crezut că vrea să te sărute și îți doreai asta?”

Cu disperare.

Ceea ce era ridicol: atât ideea că și-ar fi dorit un sărut în timp ce el o atingea, cât și faptul că el ar fi vrut să facă

asta.

Nu numai că nu o sărutase, dar o trimisese acasă după „lecția” lor.

Însă, oricât ar fi încercat, nu putea să nege că, în timp ce îi arăta cele douăsprezece puncte slabe ale unui adversar, trupul ei fusese cuprins de căldura unui foc care ardea mocnit.

În timpul lecției, atingerile lui fuseseră superficiale și intenționate. Dar trupul ei nu făcea diferența. Știa doar că își dorea mai mult. Iar atingerile lui Hugh nu erau mai mult de atât.

Oftând, Lila își lăsă capul pe spate și se uită la plafonul trăsorii.

De când nu mai simțise altceva în afară de teamă? De câte ori se afla în prezența lui Hugh, trăia o multitudine de emoții, de la furie, la indignare, mânie și mândrie. Toate prindeau viață înăuntrul ei. Hugh nu se purta cu mânuși și o privea direct în ochi. În condițiile în care familia ei nu știa cum să se comporte în preajma ei, Hugh era o provocare, iar asta o făcea să se simtă foarte însuflețită.

Desigur, el nu știa despre cicatricile ei și despre lucrurile îngrozitoare prin care trecuse în Manchester. Și, după cum îi spusese, nici nu voia să știe nimic despre ea.

Trase iar perdeaua și se uită la străzile din St. Giles.

Ceva îi spunea că, și dacă ar fi aflat adevărul, nu ar fi tratat-o diferit. După cicatricile, tatuajele și atitudinea cinică, părea să fi înfruntat lucruri mai îngrozitoare decât îndurase ea în acea zi.

Promisiunea pe care i-o făcuse de a nu-i pune întrebări despre trecutul lui fusese una ușoară la momentul acela. Când decisese să-l caute, nu o făcuse pentru că voia să-i afle secretele sau cum devenise un luptător nemilos care, dacă se lua după ce spunea lumea, omorâse oameni cu mâinile goale. Nu, voise doar să-și domolească frica și anxietatea, sa ia lecții de la el, fără să aibă vreo legătură cu el.

Acum, își puneă întrebări... și ar fi vrut să știe.

Cum ajunsese un bărbat ca el, care vorbea atât de

corect engleză și care purta haine la fel de fine ca ale nobililor, să trăiască în mahala?

Trăsura se opri, iar Lila deschise ușa și sări afară. Începu drumul de nouăsprezece pași și jumătate spre clubul de luptă, mergând mai relaxată ca niciodată. Chiar și cu mantia, pantalonii îi dădeau o libertate de mișcare incredibilă.

Și îi fusese mai ușor să plece de casă.

Nu chiar. Devenea din ce în ce mai plăcut să vină aici și să petreacă timp cu Hugh. Și să discute cu cineva care nu o cunoștea drept pustnica Lila, care o luase razna în Manchester.

Faptul că Hugh nu știa povestea ei îi permitea să fie altcineva, oricine în afară de persoana care devenise după Peterloo.

O minciună.

Îl mințise.

Își aminti o scurtă conversație dintre Hugh și partenerul său.

„Nu vreau să am de-a face cu nobilimea... Nu am încredere în ea...”

Se opri în capătul scărilor și se uită în jos.

Nu era tocmai o minciună. Nu o întrebasese dacă era o lady din înalta societate.

Putea spune că era o minciună prin omisiune.

„Dar tot o minciună.”

Iar Hugh Savage nu era genul de om care să ierte o minciună. Dar ce ar fi putut face ea? Încercă să se convingă că făcuse alegerea potrivită, dar simți un nod de vină în stomac. Nu mai era doar junghiul din urmă cu două zile. Senzația de vină se făcea din ce în ce mai mare.

Timpul lor împreună era limitat. La întoarcerea familiei sale, Lila nu avea să se mai poată strecura afară. Da, în curând, avea să dispară, iar el nu urma să afle adevărata ei identitate.

Dar asta nu o făcea să se simtă mai bine sau mai puțin vinovată.

Pentru că descoperise că îi făcea plăcere *să fie* cu el.

În puținul timp petrecut împreună, ea vorbise și simțise mai mult decât o făcuse de mult timp.

Ea ridică o mână...

De data aceasta, ușa se deschise înainte să apuce să bată.

— Bună dimineața, Hugh. Inima îi tresăltă când îl văzu. La fel ca până atunci, Hugh nu se obosea să poarte sacou, și dacă la început asta i se păruse șocant, acum găsea o intimitate confortabilă în ținuta lui... sumară.

Hugh se încruntă.

— Ai de gând să intri? întrebă, iar ea trecu pe lângă el.

— Da, eu... Ah, e una dintre întrebările tale retorice.

— Bravo, Șoricel-cu-Aripi! Închise ușa în urma ei. Ai întârziat.

„Pentru că am tras de vreme, cuprinsă de vinovăție.”

Lila nu putu să se uite în ochii lui, așa că își desfăcu încet mantia.

— Acum, sunt aici. Puse mantia pe marginea care separa scaunele de ring și se întoarse spre el. Și încă ceva. Își puse mâinile în șolduri. Ți-am mai spus. Nu sunt un șoarece. Nu sunt un liliac. Sunt o femeie.

— Da, văd asta.

Își coborî genele, încercând să-și ascundă ochii care o priveau atent, dar Lila simți intensitatea privirii lui.

Și toată indignarea se evaporă când găsi răspunsul la întrebarea de mai devreme... o dorea. Pentru că era sora contelui de Waterson, băieții din sat fuseseră mereu respectuoși cu ea. Când împlinise 18 ani, devenind femeie în ochii lumii, viața ei fusese dată peste cap. Așadar, nu avusese parte de priviri pe furiș sau de atingeri fierbinți. Momentele de pasiune și bătăile încântate ale inimii când cineva o privea erau alte lucruri care îi fuseseră furate. Tot ce rămăsese după Manchester era o femeie fricoasă ca un șoarece.

Sub privirea lui simți că arde pe dinăuntru și descoperi ceva nou: era femeie, și, chiar dacă era plină de defecte, de cicatrici și slabă, bărbatul acesta o dorea.

— Începem? murmură el, iar vocea lui masculină o învăluie precum ciocolata caldă.

— Da, șopti ea.

— Bun, spuse el direct și se duse spre mijlocul încăperii.

Lila se simțea umilită și mulțumi cerului că el nu-i văzuse reacția.

Când Hugh se uită întrebător la ea, Lila zâmbi larg.

— De ce zâmbești așa?

„Doamne!”

— Cum? întrebă printre dinți.

Se uită la ea.

— Ciudat! Prostește și... „Gata, asta chiar e ultima picătură...” Amețită.

Se zbârli indignată.

— Amețită?

— De parcă te-ar fi lovit cineva în piept.

Se părea că Hugh Savage avea efectul ăsta asupra femeilor.

— Ținând cont de lecția ta despre importanța timpului, nu cred că e cazul să discutăm prea mult despre ce fac eu cu buzele mele.

Ochii lui albaștri se întunecară.

Ce spusese să-i provoace reacția asta? Sau era doar starea lui normală?

Lila își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— *Acum*, ce mai e?

Hugh mârâi.

— Să începem!

Ea se duse după el în mijlocul arenei.

— Dacă te-ai fi dus la domnul Jackson al tău...

— Nu e domnul Jackson al meu. Și nici...

— Fii atentă, o mustră. Jackson ține cont de regulile pe care le-a creat: în luptă, îți folosești doar pumnii. Hugh rânji batjocoritor, vizibil disprețuitor. Își ridică brațele într-un unghi perfect de nouăzeci de grade și își lăasă greutatea pe picioare, arătându-i o postură de luptă. Lovi cu pumnul în aer, iar ea făcu instinctiv un pas înapoi. Predă boxul ca

un sport pentru nobili. Ignoră cruzimea luptelor cu mâinile goale pentru a-i satisface. Ei nu trebuie să se zbată ca să supraviețuiască pe stradă. Existența lor e sigură, lipsită de pericole.

„Pentru nobili... Existența lor e sigură, lipsită de pericole...”

Lila privi în gol în timp ce Hugh îi mai arată câteva poziții de luptă.

Asta credea el. De fapt, asta credea aproape toată lumea, inclusiv nobilimea. Cei bogați, cei care conduceau lumea nu erau în pericol. Nu, erau protejați. Izolați. Feriți de ororile lumii.

Nimeni, nici măcar Hugh, nu se gândea că femeile ca Annalee... sau ca Lila... sau ca oricare alta care murise sau fusese rănită la Peterloo știau ce înseamnă suferința.

Că, atunci când lumea izbucnise în flăcări, ea fusese târâtă și călcată în picioare.

„Țineți rândurile... Țineți rândurile...”

„Mișcă-te, târfo...”

— Lila?

Simți pe umăr o palmă grea și, tresărind, ridică mâna ca să se apare de atacul... care nu veni. Se strecură printre mocirla trecutului, revenind în prezent.

Era aici. Nu pe câmpurile din Manchester, încercând să scape de măcel, ci aici, în mahala.

În siguranță, într-un loc ce ar fi trebuit să fie mai periculos decât câmpul St. Peter.

— Hugh, spuse încet. Cândva, lecția se opri... și el părea îngrijorat în loc să fie enervat ca de obicei. Ochii ei se împăienjeniseră, și ea clipi de câteva ori încercând să ascundă lacrimile. Un bărbat ca el ar fi detestat orice dovadă de slăbiciune. Nu eram atentă.

Hugh o prinse de bărbie și o întoarse cu fața la el.

Să-l ia naiba că nu o lăsa să-și țină lacrimile ascunse!

„La ce te așteptai? Ca lui Hugh Savage să-i fie milă de tine?”

Își lăsă capul pe spate și îl provocă din priviri să spună ceva.

Hugh șterse cu degetul mare urma lacrimii care îi cursese pe obraz.

Lilei i se tăie răsuflarea când simți atingerea lui delicată... și tandrețea gestului său.

Privirea lui alunecă spre cicatricea oribilă de pe mijlocul frunții, și pentru o clipă se temu că avea să întrebe de unde o avea. O atinse cu degetul aspru. În timp, se mai estompase, dar, în fiecare zi când se trezea și se uita în oglindă, era acolo, amintirea nechibzuinței ei. A prostiei de care dăduse dovadă.

— Lila, în luptă, spuse el suav, nu-ți folosești pumnii. Îți folosești unghiile. Picioarele. Chiar și dinții ca să supraviețuiești.

Lila așteptă ca el să-i dea drumul, dar n-o făcu.

Și nici nu voia.

Inima începu să-i bată cu putere... nu din cauza amintirilor îngrozitoare, ci din cauza lui. Și a atingerii lui.

Aerul vibra și sfârâia în jurul ei, la fel ca pe câmpul St. Peter. Dar totuși altfel. Acum, nu era vorba despre pericol, ci despre o emoție pură, puternică, de nestăvilit.

Hugh își mută privirea de-al lungul chipului ei, iar ea rămase complet nemișcată, în timp ce ochii ei oglindeau fiecare mișcare a ochilor lui.

Barba scurtă care arăta că nu se bărbierise în dimineața aceea. Nasul strâmb, probabil rupt de nenumărate ori.

Privirea ei coborî.

Apoi se opri asupra numărului tatuat pe piept, vizibil prin deschizătura cămășii. Fără să vrea, ea se trezi ridicând o mână și mângâind semnul. Îl mângâie *pe el*.

— Șaisprezece, murmură.

Același număr era legat și de ziua în care se schimbaseră totul.

Mușchii pieptului i se încordară; energia din jurul lor pulsa într-un ritm din ce în ce mai puternic.

— De ce ai asta aici? șopti ea, încalcând regulile, dar fără să-i pese.

Trebuia să știe. Despre semn. Despre el.

— Nu răspund la întrebări.

Îi simți respirația pe buze.

Și apoi Hugh își lipi buzele de ale ei.

„În sfârșit.”

Și era în același timp tot ce-și dorea și mai surprinzător decât și-ar fi putut imagina.

Bărbatul acesta. Sărutul lui.

Era sărutul pe care nu crezuse că avea să îl primească vreodată, din cauza vieții pe care o ducea, doar ca să afle că lumea încă era plină de culoare.

Hugh îi linse buzele, de parcă Lila era un desert pe care îl gusta și îl savura. Iar ea gemu.

Sau poate sunetul venise de la el, pentru că buzele ei încă zvâcneau și tremurau.

Lila își încleștă mâinile în cămașa lui; mușchii tari se încordară. Din cauza ei. A atingerii ei. Și fu încântată să descopere ce putere avea.

Sărutul lui deveni mai profund, iar Lila nu înțelegea de ce femeile erau îngrijorate pentru reputația lor sau se temeau de un scandal când senzația era atât de uimitoare.

Inima îi bătea nebunește.

Tare, repede, asurzitor.

Dar stai... Confuzia îi umplu mintea – nu era inima ei.

Era... Dumnezeu!

Hugh își dezlipi gura de a ei.

— Trebuie să pleci, șopti agresiv.

Lila clipi, încercând să își revină din amețeala provocată de dorință și confuzie. Să plece? Unde? Nu putea să plece. Nu voia să plece. De lângă el. Nu acum.

— Dar...

Cu pași grăbiți, Hugh îi aduse lucrurile și i le aruncă în brațe. Apoi o luă de mână și o duse la ușă.

Lila se opri.

— Ora mea nu s-a terminat.

— A intervenit ceva, scrâșni el și apucă mânerul ușii.

Lila refuză să se miște.

— Dar...

— Ce e asta?

Nu termină ce avu de zis, că se întoarse și dădu cu ochii de bărbatul care o întâmpinase cu două zile în urmă.

— Ah. Deci de asta o dădea afară atât de repede. În timpul primei întâlniri cu partenerii lui, aceștia o priviseră de sus. Acum, Maynard părea furios.

Cel mai înalt, Bragger, se uită la ei.

— Ce naiba caută ea aici?

Înjurând încet, Hugh se poziționează între Lila și partenerii lui.

— Tocmai...

Lila ieși din spatele lui.

— Luam lecții.

Cei doi luptători se uitară unul la altul, apoi îi țintuiră cu priviri aspre pe Lila și pe Hugh.

Capitolul 11

Fir-ar să fie, situația era gravă.

Tensiunea plutea în aer cu o forță palpabilă.

Nu era prima dată când clocoteau de o furie abia reținută. Dar era prima dată când erau furioși pe Hugh. Ce naiba căutau aici? Arena era goală de la patru și jumătate până la ora nouă.

Bragger miji ochii, privirea cu subînțeleles sugerând că știa la ce se gândea Hugh. Dar nimic nu era al lui cu adevărat. Nu deținea nimic. Și îi era dator pentru tot bărbatului care făcea regulile din arenă. Maynard își vârî degete pe sub betelia pantalonilor.

— Deci dă lecții?

Da, nu îl băga în seamă, îl excludea din discuție – chiar era grav. Bragger continuă să-l privească rece, iar Hugh se puse din instinct în fața Lilei, ferind-o de furia lui.

Ea ieși iar din spatele lui.

— Da, spuse.

Bineînțeleles că obrăznicătura nu știa când să tacă.

— Lila, o avertiză Hugh. Vorbi în șoaptă, doar pentru

ea: Continuăm în altă zi. Dacă rămânea aici și dacă discuta cu Bragger, nu avea să iasă nimic bun. Acum...

— Ai terminat aici, spuse Bragger decisiv, fără să lase loc de discuție.

Lila se încruntă. Se uită la Hugh.

— Dar actele spun că și tu ești proprietar. Nu-i așa? Dacă ești, nu văd de ce...

— De ce e încă aici? strigă Bragger, ecoul vocii lui umplând arena.

Hugh închise ochii și se rugă să aibă răbdare.

— E un parteneriat minoritar.

Unul din care el câștiga cei mai puțini bani, dar, dacă ar fi rămas și fără aceia, ar fi ajuns înapoi în stradă, în uniforma stacojie uzată, cerșind.

— Dar, desigur, indiferent de procentaj, poți să decizi ce faci cu timpul tău, nu?

— Nu e momentul să discutăm despre procentajul meu.

— Despre ce naiba vorbesc? se întrebă Maynard cu voce tare.

— Poate pot să-l conving? continuă Lila.

— Nu. O scutea de efort. Îți pierzi...

Lila ridică o mână, ca o lady care încerca să oprească o trăsură.

— Domnul Bragger, nu-i așa? Eu și domnul Savage...

Îl arată cu mâna pe Hugh, iar privirea partenerului său se aținti asupra lui. De parcă ar fi existat vreun alt domn Savage la care ar fi putut să se refere. Hugh se abținu cu greu să nu-și smulgă cămașa.

— Mai avem...

Bragger o întrerupse.

— Vreau să spun că ați terminat aici, definitiv. Nu lecția asta. Toate lecțiile. Oricare. Nu avem genul *ăsta* de afacere. Apoi ridică din umeri nepăsător. Condu-o afară, Savage!

Da. Nu avea de gând să renunțe la înțelegerea pe care o făcuse cu ea, dar știa că nu era o idee bună să se certe cu partenerii lui. O luă de mână.

Și, pentru a nu știu câta oară, se simți umilit... de inferioritatea lui. Pentru că acum Lila, care îl căutase și îl considerase mai mult decât era, îi vedea în sfârșit adevărata valoare. După rușine urmă furie. Pe partenerii lui, care îi dădeau ordine. Pe ea. Pe el însuși, pentru că îi păsa prea mult de ea și de părerea ei. Strânse din dinți.

S-o ia naiba cu părerile ei. Nu știa nimic despre el și despre datoriile pe care le avea.

— Am terminat, spuse și puse mâna pe mânerul ușii.

— Nu plec.

Și, prin asta, Lila reuși imposibilul; să-l înfrunte pe Bragger și să-l lase fără cuvinte pe nemilosul luptător.

Bragger făcu un pas spre ea.

— Ce ai spus?

— Lila, zise Hugh scurt și o luă de braț.

Și, cu un curaj absolut, ea își ridică bărbia.

— Ce vă face să credeți că aveți dreptul să decideți dacă domnul Savage mă antrenează sau nu?

Dumnezeule, dacă nu ar fi fost exasperat de încăpățânarea ei, ar fi devenit și mai captivat de ea.

„Captivat?”

Se legănă de pe un picior pe altul. De unde venea asta?

Maynard fluieră încet și clătină ușor din cap.

Bragger zâmbi glacial.

— Totul îmi dă dreptul să fac asta. Totul.

— Dar...

— Lila.

Hugh o apucă de încheietură. Bragger nu era un om pe care să-l enervezi. Niciunul dintre ei nu era. Dar Bragger avea reputația unui om care omorâse și bărbați, și femei.

— Trebuie să pleci.

Probabil ceva din privirea lui o convinsese, căci, în momentul în care el deschise ușa, ea rămase în prag pentru o clipă... apoi plecă.

— Angus e aici, anunță Maynard când ușa se închise.

— Angus? repetă Hugh.

Bragger zâmbi cu răceală.

— Angus, bărbatul care a fost ochii și urechile noastre în Londra. Cel care ne ajută să o găsim pe Val. Val. Hugh simți un nod în stomac. Val, la care nu se mai gândise de când apăruse Lila. Presupun că nu ai uitat-o pe Val, nu? Întrebă Bragger, parcă citindu-i gândurile vinovate.

— Haide, murmură Maynard. Angus ne așteaptă.

— Unde e? Întrebă Hugh tăios.

Știa că nu terminaseră de discutat despre prezența Lilei. Dar era o pauză bine-venită.

Înclinând capul – un gest laconic chiar și pentru el Bragger îi conduse. Maynard, care încerca mereu să evite conflictele dintre ei, nu se uită la Hugh, ci merse în paralel cu el, în spatele lui Bragger.

De ani buni, singurul lor obiectiv fusese să-i găsească pe cei responsabili de suferința de care avuseseră parte... și să găsească membrul lipsă al grupului lor. Asta îi anima. Scopul lor era să facă dreptate.

Iar acum?

„Acum, îți petreci timpul și îți ocupi mintea cu o femeie pe care abia ai cunoscut-o...”

Angus îi aștepta în birou. Fost membru al societății Savage, scoțianul solid avea un păr roșcat răvășit care se asorta cu barba neîngrijită. Cum reușea un bărbat de 1,95 să se strecoare neobservat prin Londra rămânea un mister pentru cei din Covent Garden, dar nu și pentru băieții, acum bărbați, care știau ce înseamnă să fii iute de picior.

Angus sorbea din butelcuță, bucata sculptată în lemn pe care o luase ca trofeu de la agentul său după ce îl bătuse și de care era nedespărțit.

— Am informații pentru voi, spuse direct.

Își șterse barba umedă și băgă butelcuța în buzunarul hainei.

Inima lui Hugh bătea cu putere.

— Ce-ai aflat?

— În primul rând, felicitări! Ați făcut o treabă bună cu Dooley. Zâmbi, dezvăluind că avea câțiva dinți lipsă. Nenorocitul nu a mai apărut de trei zile.

Hugh rămase nemișcat.

— L-am urmărit în ziua în care a plecat de aici.

Dooley, care se ascundea de ani buni, începuse să facă greșeli. Frica avea efectul ăsta.

— Unde s-a dus?

— La White's.

Maynard chicoti.

— Bineînțeles.

Și, în ciuda tuturor greșelilor, se dovedea că Dooley nu era chiar atât de prost până la urmă.

— O mișcare strategică, explică Hugh. Știa că e un loc în care noi nu avem ce căuta. Unii lorzi se ascundeau în părțile întunecate ale Londrei. Cei care le făcuseră lui Hugh, lui Maynard și lui Bragger viața un iad aleseseră să se ascundă la vedere... în lumea lor... o lume în care Hugh, Maynard, Bragger și Angus nu ar îndrăzni să intre.

— A plecat singur? întrebă Bragger.

Angus ridică dintr-un umăr masiv.

— Nu a mai ieșit de acolo. A dispărut ca o fantomă.

— Sau a ieșit prin spate, spuse sec Bragger.

— Nu. E o fantomă. I-am verificat apartamentul, și nu mai e nici urmă de el.

Hugh înjură. „La naiba!” Dooley era protejat de nobili. Scoțianul se încruntă.

— Ce e?

— Nu o să-l găsești, spuse Hugh încet. Nobilii? Se vor proteja între ei de oameni ca noi.

Dar trebuia să existe un motiv pentru care apăruse din senin, îl căutau de zece ani. Zece ani în care răscoliseră toată partea de est a Londrei, cele mai periculoase și mortale străzi. Dooley era o legătură certă cu clubul de luptă din care fuseseră obligați să facă parte. Se opri brusc.

— Veai avea nevoie de cineva care are legătură cu nobilimea.

Angus scuipă.

— Mă descurc singur.

— Nu e vina ta, spuse Hugh ca să-l liniștească. Oricine se află în spate l-a eliberat pe Dooley ca să verifice dacă mai reprezentăm o amenințare.

În graba lor, le făcuseră jocul dușmanilor.

— Măcar nenorocitul știe că vrem să-l distrugem, spuse Bragger și își trosni degetele.

— Asta e tot, îi spuse Maynard lui Angus.

Bărbatul ezită, dar încuviință din cap și plecă.

— Și acum, ce facem? Întrebă Maynard încet.

Nimeni nu răspunse.

— Exact cum am spus, va trebui să găsiți... să găsim pe cineva care să ne poată duce în lumea lor.

Până atunci, aveau să se învârtă în cerc, așa cum făcuseră atâția ani.

— Dacă l-a folosit pe Dooley ca momeală o dată, o va face din nou, murmură Maynard. Ne-am grăbit prima dată. Nu vom face aceeași greșeală de două ori.

Însă partenerii lui fuseseră atât de orbiți de răzbunare, încât nu mai ținuseră cont de rațiune.

— Și dacă nu mai iese la suprafață? Întrebă Bragger și scoase un trabuc din buzunar. Am așteptat ani ca să ne apropiem de el.

Aprinse trabucul de la una dintre lumânările de pe birou și trase din el.

— Va ieși, spuse Hugh.

Trebuia. Și atunci, avea să se termine.

— Mai avem doar un lucru de discutat.

Bragger trase adânc din trabuc, cu ochii ațintiți la Hugh. Expiră în colțul gurii.

Da, nu avea cum să evite discuția.

— Ce căuta ea aici?

— Lecții, așa a zis? Întrebă Maynard și se sprijini cu șoldul de masa lui Bragger.

Hugh nu-i lăsă să-l provoace și rămase impasibil.

— Nu am avut niciun motiv să o refuz.

— Suntem atât de aproape de a-l distruge pe liderul Societății de Luptă – Bragger își apropie degetul mare și degetul arătător, aproape atingându-le –, și tu te distrezi cu o femeie? Îl privi tăios. Ar trebui să te concentrezi la o singură femeie. Un mușchi zvâcni în colțul gurii lui. Toți ar trebui. Nu ai făcut-o, nu-i așa?

Se uită la Maynard.

— Nu, fu de acord bărbatul încuviințând din cap. Și nici nu e prima dată când se întâmplă asta.

Sentimentul de vină îl seceră. Avea să fie mereu prezent. Remușcărilor. Rușinea. Regretul. Pentru că se pusese pe el pe primul loc și lăsase atâția în urmă.

— Pare să fie vorba despre o altă persoană pe care Savage a părăsit-o și a uitat-o. Bragger zâmbi iarăși la fel de glacial. În loc să ne concentrăm la ce trebuie, el e ocupat cu o bucățică elegantă despre care nu știe nimic.

— Niciodată nu am fost atât de aproape de a-i găsi pe cei care ne-au torturat... și pe Val, îi aminti Maynard.

Pauza aceea răsuci și mai mult cuțitul în rană. Ce îl împiedica să le ofere asigurările de care aveau nevoie? De ce nu putea renunța la înțelegerea pe care o avea cu Lila March?

— I-am dat cuvântul meu, spuse Hugh ferm. Și nu va afecta cu nimic munca mea aici.

Bragger ridică din umeri.

— Să fii sigur că nu. Și, să fie clar, ai o datorie de plătit. Nu ești partener.

Hugh se încordă. Era prima oară când adevărul era spus cu voce tare.

— Am încheiat discuția despre vizitatoarea ta. Nu vreau s-o mai văd aici.

Hugh strânse din dinți.

— Nu e o distragere.

„Mincinosule! Aproape că nu te-ai mai gândit la altceva de când a apărut pe alea din spate și nu te-ai mai gândit la cei pe care trebuie să ne răzbunăm.”

— S-a terminat, Savage, spuse Bragger sec. Nu ne permitem să aducem aici oameni în care nu putem avea încredere.

Acestea fiind spuse, proprietarii plecară.

Aveau dreptate. Lila March era doar o distragere. Ar trebui să fie ușor să rupă orice legătură cu ea.

Și atunci, de ce gândul de a-și încheia socotelile cu femeia aceea înflăcărată îl făcea să se simtă atât de straniu

de pustiit?

Capitolul 12

După momentul exploziv de pasiune și întâlnirea surprinzătoare cu prietenii lui, Lila nu știa la ce să se aștepte când se întoarse pentru lecțiile cu Hugh, a doua zi.

Se gândise la toate posibilitățile: stânjeneală teribilă. Tensiune născută din pasiunea reînviată.

Dar nu se așteptase să-l găsească afară, cu mâinile la spate, în locul în care se întâlniseră prima dată. De parcă o aștepta, de parcă era nerăbdător să o vadă.

Inima îi bătu cu putere, și îi zâmbi când se apropie de el.

— Bună dimineața, Hu...

— Asta n-o să meargă.

Lila se opri confuză.

— Poftim?

Fu singurul cuvânt pe care-l putu spune.

— Nu poți să fii aici. Se uită în jur. Părea a se teme că erau urmăriți. Și înțelese cu uimire că... și un om ca Hugh Savage putea fi neliniștit.

Acea vulnerabilitate îl făcea să pară mai real decât până atunci. Simțea că rezonază și mai mult cu el. Ridică dintr-o sprânceană.

— Încerci să renunți la înțelegerea noastră? Întrebă.

Dar, deși îl cunoștea de puțin timp, era sigură că Hugh Savage nu era genul de om care să-și încalce cuvântul. Nu fără un motiv.

Hugh își trecu o mână prin păr.

— Nu. Nu e vorba despre... asta.

Ea începu să înțeleagă.

— Atunci, e vorba despre partenerii tăi.

Hugh strânse din buze până când colțurile gurii deveniră albe și îi evidențiară cicatricile.

— Partenerii mei nu sunt de acord să fii aici.

Lila așteptă ca el să-i spună mai mult.

Dar, după câteva clipe, deveni clar că nu avea de gând să facă asta, ceea ce spunea multe despre loialitatea lui.

— Partenerii tăi nu sunt de acord să folosești arena așa cum vrei? Se enervă. Cine sunt de se așteaptă să răspunzi în fața lor?

Hugh strânse din dinți.

— Nu știi nimic despre asta și nici nu e treaba ta.

Declarația lui scurtă nu făcu decât să-i ațâțe curiozitatea și frustrarea față de relația pe care o avea el cu partenerii lui.

— Așa mult te îngrijorează ce spun ei? Întrebă.

— Bărbații aceia m-au salvat, izbucni el și se albi la față. Apoi închise gura, iar Lila își dădu seama că, oricât ar insista, nu avea de gând să-i spună mai multe. Iar ea nu plănuia să întrebe sau să-l oblige.

„Deși îmi doresc să știu cu ce monștri se luptă...”

Era o dovadă că se asemănau mai mult decât știau sau credeau.

— Doar pentru că cineva te salvează nu înseamnă că îi datorezi loialitate oarbă, Hugh, spuse încet și îi puse mâna pe mânecă. Mușchii lui zvâcniră la atingerea ei, dar el nu se îndepărtă, iar Lila se mulțumi cu asta. Hai să... găsim un loc unde să putem continua lecțiile, iar, când terminăm, poți continua să le faci pe plac partenerilor tăi.

Aproape că se simțea vinovată pentru acea provocare. Aproape. Dar în vremuri grele trebuia să te descurci cum poți.

„Aproape.”

— Sunt acționar minoritar în locul ăsta.

— Și... crezi că, dacă te-ai opune dorinței lor și am continua lecțiile aici, te-ar da la o parte?

Ce viață tristă avea! Și, la cât era de mândru, probabil ar fi încheiat discuția dacă ar fi observat tristețea care își făcea loc în inima ei. Ar fi considerat-o milă și nu ar fi acceptat asta. Așa că avu grijă să rămână la fel de impasibilă ca el.

— Știu că nu mă aflu într-un punct în care să-mi supăr partenerii sau să-mi văd propriul interes. Tonul lui nu lăsa loc de discuție. Dacă vrei să mai iei lecții, nu se va întâmpla aici.

Se gândea să termine cu ea din cauza partenerilor săi ursuzi? Credea că Lila avea să renunțe auzind că trebuia să găsească un alt loc unde să se întâlnească?

Începu să se plimbe înapoi și încolo. Știa că partenerii lui nu-i permiteau să mai țină lecțiile aici și că ea și Hugh trebuiau să găsească alt loc unde să se antreneze. Un loc unde să poată face asta fără să fie văzuți.

El începu să se agite din ce în ce mai tare. Nu puteau face asta acasă la Sylvia. Chiar dacă nu ar fi fost servitorii, Lila nu se putea antrena în casa surorii ei. Una era ca Lila să învețe să lupte, și alta să facă asta în casa surorii ei.

Se opri brusc, iar fustele foșniră zgomotos în jurul ei. Zâmbi larg.

— Prea bine...

Lila nu continuă.

— Ce? Întrebă el cu precauție.

— Ai spus că trebuie să ne întâlnim în altă parte, și știu un loc.

Puțin mai târziu, după o călătorie cu trăsura până la casa fratelui ei, care era închisă până naștea Clara, Lila coborî.

Hugh ezită în trăsură înainte să coboare și el.

— Ce e asta? Întrebă din colțul gurii, după ce îl plăti pe birjar.

— Avem nevoie de un loc unde să ne antrenăm, și știu o casă nelocuită.

Își strânse mantia și se uită de-a lungul străzilor pustii pe care crescuse. La ora asta, toată lumea dormea. Și ea obișnuia să facă același lucru.

Fără să se uite dacă o urma, începu să meargă în jos, pe Adam's Row. Hugh i se alătură. Împreună, se strecurară pe străzile unde erau unele dintre cele mai bogate case londoneze. Învățase, iar asta îi fusese de folos, că membrii înaltei societăți nu ar fi folosit nici morți aleile întortocheate

și pline de rozătoare pe care mergeau doar servitorii și coșarii.

Hugh, cu mai mult de treizeci de centimetri mai înalt decât ea, se mișca cu grație, dispărând în umbre.

Ajunseră la fosta intrare a servitorilor, iar Lila deschise ușa, și pășiră în spațiul întunecat.

Lilei îi luă câteva clipe să-și dea seama că era singură pe holul îngust. Îi aruncă o privire întrebătoare lui Hugh, care ezita la intrare.

Pe chipul lui nu se citea nimic: își ținea capul plecat și se uita cu îngrijorare în jur. Lila se aștepta să se întoarcă și să plece... să renunțe la planul ei. La promisiunea de a o antrena.

Dar apoi, el păși înăuntru. Întinse mâna și închise ușa.

Inima Lilei bătea nebunește, dar nu din cauza pericolului de a fi descoperită în casa fratelui său, ci pentru că era atât de aproape de Hugh într-un spațiu atât de mic.

Hugh îi apucă gluga și o dădu la o parte. Lila simți fluturi în stomac.

Hugh își coborî capul, iar ea închise ochii și ridică buzele pentru a le întâlni pe ale lui, uitând totul: motivul pentru care veniseră aici, lecțiile de care avea nevoie. Nu mai simțea decât dorință față de el...

Dar Hugh se apropie de urechea ei, aproape atingând pielea sensibilă.

— Trebuie să fii foarte disperată ca să ai curajul să intri ilegal în casa unui nobil doar ca să ai loc pentru lecțiile tale.

— Hotărâtă, șopti ea și își întoarse capul ca să se uite în ochii lui. Privirea lui pătrunzătoare părea să amenințe aflarea tuturor secretelor și îi făcea inima să bată nebunește. Fusese disperată când îl căutase. Dornică să învețe și să-i protejeze pe cei dragi. Lila își desfăcu mantia și o lăsă să cadă pe podea. Nu din disperare ne aflăm aici.

Iar ea știa multe despre disperare.

Hugh fusese de multe ori uimit și intrigat de Lila: atunci când o spionase pe fereastră. A doua zi când venise să-i ceară lecții. Când îi înfruntase pe partenerii lui.

Dar, acum, momentul acesta era cel pe care avea să și-l amintească pentru totdeauna.

Lila ridică mantia, o împachetă și făcu loc pentru un ring improvizat de un metru și jumătate. Se așază în mijloc și se descâlță.

O femeie inteligentă.

Știa că trebuia să nu facă zgomot, ca să nu fie auzită.

După ce pleca, avea să se gândească la femeia căreia îi spunea Șoricel-cu-Aripi așa cum fusese astăzi. Femeia care îl condusese prin Londra precum o prințesă a străzilor care știa atât să descuie uși, cât și să convingă un bărbat să facă ce-și dorea ea.

Asta ridică și mai multe întrebări despre femeia aceasta misterioasă.

Partenerii săi avuseseră dreptate să spună că era slab, căci îi era greu să nu fie captivat de naivitatea, secretele și dedicarea ei pentru lecții. Chiar dacă el ura luptele și nu voise să o învețe, Lila dădea dovadă de o hotărâre născută din motive despre care nu voia să vorbească. Intuiția căpătată în urma vieții pe străzi îi spunea că ceva foarte întunecat o adusese aici. Nu putea s-o abandoneze, așa cum nu putea să renunțe la partenerii care îl salvaseră.

Parcă simțindu-i privirea, Lila își puse ghetetele lângă perete și se uită la el.

— Ce e? șopti ea, vocea ei dulce căpătând o nuanță defensivă.

— Asta ai găsit pentru antrenament?

Lila se încruntă ușor.

— De ce, nu e un loc potrivit? replică ea, ridicându-se. În primul rând, mi-ai spus să găsesc un loc, și asta am făcut. În al doilea rând, cred că o persoană ar trebui să se descurce și în spații mai mici, spuse ridicând câte un deget pentru fiecare argument.

Hugh se uită în jur. Locul acesta era foarte mic.

— Mai există și punctul numărul trei?

Lila îl lovi peste braț.

— În al treilea rând, ne faci să pierdem puținul timp pe care îl avem la dispoziție.

— Crede-mă că nu aș vrea să fiu spânzurat dacă vreun nobil află că am intrat cu forța în casa lui.

— Eu am intrat cu forța, îi aminti ea mândră.

Hugh își trecu mâna peste față și se strădui să nu râdă.

— Numai tu ai putea să fii mândră că ai intrat cu forța în casa unui nobil. Și probabil era nebun, pentru că își dădu jos haina și o puse peste mantia ei. Ce e locul ăsta?

Nu-și imaginase că avea să dureze atât să primească un răspuns.

— Acum câțiva ani, lordul care locuiește aici a comandat o renovare, spuse ea încet. Este contele despre care se spune că a fost jecmănit de constructor. Pentru a reduce cheltuielile și a face cât mai mult profit, constructorul a ridicat noi pereți pe lângă cei vechi și a creat... asta. Făcu un gest în jurul lor. Pasaje ascunse.

Familiaritatea ei cu înalta societate era dovada că Lila March știa multe despre lumea lor. Că era un mister. Cum ajungea o femeie să fie familiară cu partea asta a societății? Asta dacă... nu făcea parte din ea. Fiind un laș, Hugh nu vru să afle despre legăturile ei sau să dea frâu liber presimțirilor lui.

Hugh îi făcu semn să se apropie.

— În Asia antică existau două tipuri de luptă: blândă și dură.

— Credeam că toate stilurile sunt dure, spuse Lila când veni lângă el.

— Se referă la forța cu care cel atacat contracarează forța unui atac înarmat sau neînarmat. Hugh se dădu câțiva pași înapoi și îi făcu semn să rămână unde era. Pentru tehnica dură e nevoie de mai multă forță; dar aspectul practic este cel care contează. Vrei să zdrobești un picior? Hugh îi arătă o lovitură, oprindu-se la câțiva milimetri de genunchiul ei. Vii spre adversarul tău cu putere, fără

reținere, și îl lovești.

Lila tresări și sări în spate. Se lovi cu umărul de perete, iar izbitura ei răsună cu ecou.

Amândoi rămaseră nemișcați, iar Hugh așteptă ca servitorii lordului să coboare.

Când asta nu se întâmplă, o chemă spre el.

— E rândul tău.

Lila veni în față fără ezitare.

— Acum, loviturile cu piciorul, la fel ca acelea cu pumnul, sunt o artă. Ia-ți poziția de box! Lila se aplecă ușor și își duse mâinile în dreptul feței, iar Hugh îi ridică puțin pumnii. Într-o luptă, totul duce la box, murmură el. Adu genunchiul spre tine, aruncă-l în față, apoi trage-l repede înapoi.

Lila își mută greutatea pe piciorul stâng și se dezechilibra puțin.

Înjură încet și se sprijini de el ca să nu cadă.

— E în regulă, șopti el. E ceva nou.

La fel ca ideea ca el să fie instructor.

— Adu genunchiul la piept așa – îi arătă mișcându-se încet –, apoi răsuțește-te până când piciorul pe care te sprijini iese în exterior. Mai încearcă o dată.

Lila își luă iar poziția de luptă și exersă mișcările loviturii laterale cu piciorul. Coada împletită îi căzu peste umăr când lovi cu piciorul și aproape se lovi de perete.

Îl privi întrebător.

— E mai bine. Chiar fusese. Dar ai piciorul întins la maximum când lovești și îl blochezi aici.

O atinse în spatele genunchiului și regretă imediat. Zăbovi cu degetele pe piciorul ei, pantalonii subțiri fiind singura barieră între el și pielea ei. Începu să transpire – și nu din cauza lecției.

— E... e vreo problemă? șopti ea și se uită la el.

Da, mai mult de una. Și toate provocate de dorința pe care o simțea pentru ea.

Hugh își trase mâna brusc. „Concentrează-te!”

— Nu, minți el și se depărtă grăbit, vrând să continue lecția. Lovi din nou cu piciorul în aer. Ți se va părea ciudat,

până înveți ritmul. Apoi, când o să te obișnuiești, cu cât te miști mai repede, cu atât îți va fi mai ușor să-ți păstrezi echilibrul.

Continuară în tăcere, Lila exersând loviturile laterale. O privi în pasajul întunecat, admirându-i efortul. Se mișca acum cu pasiune și cu dorința de a învăța, dar Hugh văzuse cu ochii lui ce pot păți luptătorii care erau mult prea entuziasmați. Deveneau neglijenți, și, chiar dacă el nu voia să învețe pe nimeni să lupte, ar fi preferat să-și taie un picior decât să o trimită pe Lila March în lume fără să știe să lupte – la nevoie.

— Lasă-mă să te ajut să simți mișcarea!

Hugh se așează în spatele ei, iar spațiul îngust îi făcea să se simtă mai apropiată. Sângele începu să-i clocotească în vene. Și uită orice voia s-o învețe. Fără să vrea, îi mângâie curbura șoldului.

Lila începu să respire greu... Era de vină dorința? Efortul?

Sau poate era respirația lui neregulată?

Ar trebui să se dea la o parte, dar, și dacă lordul care locuia acolo ar fi apărut în momentul acela, nu ar fi fost capabil să-i dea drumul Lilei. Să rupă conexiunea dintre ei.

*

Lila se înșelase.

Nu putea face față lecțiilor cu Hugh Savage.

Dar nu din motivele la care se gândise la început. Motivele legate de slăbiciunea și demonii care o țineau captivă.

Ci din cauza lui Hugh Savage, bărbatul.

Inima îi bătea haotic.

— Puterea stă în șolduri, spuse, puțin răgușit, iar Lila, în feminitatea ei, fu încântată să descopere că și el era la fel de afectat ca ea de apropierea dintre ei.

Că dorința care căpătase viață nu se simțea doar la ea. Bucuria dură puțin, căci Hugh îi apucă piciorul și i-l întinse, dar nu de tot. Își ținea echilibrul doar datorită

mâinilor lui.

Hugh era iar concentrat la ceea ce aveau de făcut și se gândi că pasiunea pe care o simțise la el era doar în imaginația ei.

— Când lovești, trebuie să te gândești că puterea vine din șold, nu din picior. Lovește, îi spuse, și apoi, când ea o făcu, exact așa cum îi spusese, el îi înclină șoldurile. Lila își mușcă obrazul. Asta e una dintre loviturile cu care îți poți doborî adversarul.

Lila se uită la el.

— Și r... restul?

Hugh se uită în jur.

— Nu le-ai putea folosi aici... sau în orice alt spațiu la fel de înghesuit. Lupta înseamnă să te adaptezi spațiului în care te afli.

Își întoarse privirea spre ea, iar aerul dintre ei prinse viață. Degetele lui se strânseseră aproape din reflex pe șoldurile ei.

Lila închise ochii. Voia să-i simtă mâinile și în altă parte. Peste tot.

Îi simți respirația răcoritoare pe gât și se sprijini cu spatele de pieptul lui. Își lăsă capul pe spate și ridică buzele spre ale lui.

Hugh gemu și o sărută, iar Lila se topi în brațele lui.

Hugh era acolo pentru ea. O întoarse cu putere spre el și o împinse ia perete.

Sărutul lor era ca o explozie de dorință, și Lila se lăsă învăluită de puterea lui.

Nu era un sărut tandru.

Hugh îi despărți buzele, iar ea îl lăsă să intre. Limbile lor dansau frenetic, aproape violent. Lila simți că prinde viață și totul înăuntrul ei sfârâia.

Hugh își puse un picior între ale ei. Lila gemu și începu să se frece de coapsa lui puternică. Se legănă în același ritm cu sărutul lor pasional. Pe măsură ce presiunea din pânțele ei creștea, se unduia din ce în ce mai tare.

Mișcărilor ar fi trebuit să o sperie, să o îngrozească, dar nu cu Hugh. Cu el nu simțea niciodată regret sau

rușine.

Hugh își dezlipi buzele de ale ei, iar Lila scânci cu tristețe... Apoi o sărută pe gât, jucându-se seducător cu locul în care pulsul ei bătea cu putere.

Lila țipă.

Hugh înjură încet și îi acoperi gura.

Dar era prea târziu.

— Ce a fost asta?

Inima ei bătea nebunește din cu totul alt motiv acum. Vocea îndepărtată a servitoarei se auzi în depărtare.

Amândoi rămaseră nemișcați.

Hugh își luă mâna de la gura ei și își duse un deget la buze, făcându-i semn să tacă. Ea încercă să-și recapete suflul.

— În fiecare dimineață, spui că se aude ceva aici, zise una dintre servitoare.

Lila încercă să-și aducă aminte a cui era vocea: Ava.

— Nu e normal, spuse cealaltă - Mary - pe un ton defensiv. E ceva acolo. Între ziduri.

— Poate fantome, o tachină cealaltă și începu să râdă.

— Dacă ești așa sigură, insistă Mary, de ce nu te duci să afli?

Îngrozită, Lila făcu un pas spre ușă.

Hugh o luă în brațe, ținând-o aproape de el.

— C... ce a fost asta? întrebă Ava răgușită.

După o clipă de liniște, fetele o luară la fugă în cealaltă direcție.

Când pașii lor nu se mai auziră, în cameră răsună doar ecoul respirației lor.

— Bine-cunoscut, într-adevăr, șopti el în urechea ei.

Da, înalta societate fusese fascinată de proiectul eșuat al familiei sale.

— Asta nu o să meargă, șopti Hugh.

Lila simți un nod în gât. Avea să o respingă, așa cum voise de la prima lor întâlnire.

— Va trebui să ne vedem în altă parte, continuă în șoaptă. Undeva unde să nu fim spânzurați dacă suntem descoperiți.

— Știi vreun loc? Întrebă ea la fel de încet.

— Locuința mea.

Lilei îi luă puțin să priceapă ce spusese.

O invitase...

Hugh ridică dintr-o sprânceană.

— Asta dacă nu ai o problemă să ne întâlnim acolo...

Nu avea nicio legătură cu locul, ci cu faptul că ar fi fost singuri. Un loc în care familia Lilei și servitorii nu puteau să descopere ce punea la cale.

— Nu, nicio problemă.

Să se întâlnească la el acasă era periculos.

Dar Lila se dovedi la fel de nechibzuită ca în ziua aceea în Manchester, căci abia aștepta să se vadă cu Hugh Savage la el acasă – singuri.

Capitolul 13

Nu credea că ea avea să vină.

A doua zi când deschise ușa de stejar a locuinței lui din partea de est a Londrei și o văzu pe Lila în prag, Hugh trebui să accepte determinarea ei de a continua lecțiile și înțelegerea lor.

Bineînțeles, ar fi trebuit să știe destule despre temperamentul și hotărârea ei, încât să-și dea seama că nu avea să fugă.

Iar acum? Acum, era aici.

Lila zâmbi.

— Bună dimineața, Hugh!

Și, cu aceeași autoritate pe care o afișa de fiecare dată, trecu pe lângă el și intră în casă.

Hugh trase de gulerul hainei.

Nimeni nu mai intrase în apartamentul lui, și asta dintr-un motiv foarte simplu: nu avea pe nimeni în viața sa. Prietenia lui cu Maynard și Bragger era doar un parteneriat. În afară de club și de trecutul comun, Hugh nu avea nicio legătură cu ei. Așa funcționa lumea lor. Nu existau prietenii

și familiei: luai ce puteai de la ceilalți și ofereai la schimb abilități sau orice altceva. Bărbații și femeile din mahala funcționau după principiul comerțului, care se baza pe serviciile pe care și le puteau oferi reciproc.

Lila se uită în spate, întrebător, iar Hugh reuși să se miște, venind în urma ei.

Acum, când Lila March intră în locuința lui înghesuită, aproape goală, pe care o considera acasă, conștientiză ce puține lucruri avea.

Dar, oricât de goale ar fi fost cele patru camere din locuința sa, putea spune că era un palat prin comparație cu locurile în care fusese nevoit să locuiască pe vremea când era un orfan din mahala.

Lila se uită în jur, iar el își aminti că nu știa nimic despre ea și lumea din care venea. Dar, în momentul acela, era sigur de un lucru: locuința ei nu arăta și nu avea să arate vreodată așa.

— E vreo problemă? întrebă sec după ce închise ușa în urma lor.

— Nu, murmură ea, în timp ce se uita cu perspicacitate la perechea neasortată de fotolii care aveau nevoie de o altă tapițerie și la scaunele din lemn de sub masă.

Rămase cu ochii la măsuța pliabilă din stejar. Piesa mică unde lua masa și se ocupa de munca necesară Societății de Luptă Savage arăta că asta era o casă pentru o singură persoană.

Așa fusese mereu și așa avea să fie întotdeauna, dar faptul că vedea și ea asta? Îl făcea să se simtă mai expus ca niciodată.

— Aici locuiești, spuse ea gânditoare.

— Te așteptai la mai mult? întrebă pe un ton mai aspru decât voia.

Însă Lila doar ridică din umeri.

— Mă gândeam doar că locuiești unde ai afacerea.

Hugh se uită la ea.

— Câți proprietari locuiesc unde muncesc?

— Nu... Strâmbă din nas. Nu știu. Cred... că nu m-am

gândit niciodată prea mult la asta. Lila se plimbă prin cameră și se opri în fața raftului suspendat. Raftul, care se punea de obicei deasupra șemineului și pe care îl construise singur din resturi adunate de pe stradă, nu se potrivea, la fel ca farfuriile, cănile și sculpturile din lemn de pe el.

Simți iarăși rușine, același sentiment care îl urmărea de când se întorsese din armată. Își aminti din nou cât de puține lucruri deținea și de câte avea nevoie. Dacă nu ar fi fost Maynard și Bragger, nu ar fi avut nici locul acesta, pe care îl considera un palat pentru tot ce îi oferea. Adăpost din calea ploii londoneze. Pereți care să-i țină departe pe cei mai disperați decât el, care erau dispuși și dornici să omoare pe cineva pe străzi, doar ca să supraviețuiască.

O urmări când atinse cu mânușa bucata de lemn pe care el o sculptase și care semăna cu o sfoară răsucită.

— E minunată, murmură ea.

Hugh se legănă pe picioare. Se înșelase; mai devreme, se simțise expus. Acum, când ea îi atingea lucrurile, raftul primitiv pe care îl construise, se simțea complet descoperit.

Lila se uită la el peste umăr, iar Hugh rămase nemișcat.

Lila făcu ochii mari.

— Tu ai făcut asta, nu-i așa?

Își întorsese deja privirea spre rafturi.

— Nu am spus așa ceva.

— Nu era nevoie, răspunse ea, fără să-și ia ochii de la obiect.

Cioplitul îl ajutase să-și distragă atenția în timpul serviciului său în armată. Între bătlăii, pentru a-și ține mintea și degetele ocupate cu ceva ce nu presupunea să se mânjească de sânge, aduna bețe și crengi din care făcea diferite obiecte. Iar la întoarcere? Fusesse un talent din care nu reușise să obțină vreun câștig. Pentru că lumea nu avea bani să angajeze pe cineva, nici măcar pe soldații întorși de pe câmpul de luptă.

Lila luă un micuț cal sculptat; își trecu degetul mare

peste coama pe care el i-o crease creaturii, apoi se uită la colecția de cai și iepe de pe raft.

— Sunt extraordinare, îl laudă ea, uimită de ceva ce făcuse el.

Uimită de altceva decât forța brută de care Hugh se folosea în arenă sau pe stradă. Iar faptul că ea vedea viața lui în felul acesta îl făcu să se relaxeze.

Se sprijini cu umărul de perete și o privi în timp ce se uita la lucrurile lui. Pe măsura ce analiza fiecare obiect, scotea diferite sunete de încântare și uimire.

Hugh zâmbi.

Lila îi aruncă o privire, părând distrasă, de parcă uitase de prezența lui.

— Cât îți ia?

— Depinde. De amintirile care îl chinuiau în acel moment. Sau de cât de disperat era să scape. Unele durează mai mult decât altele.

— Asta, atunci?

Ținea în mână o pereche de păsări în zbor, care se i potriveau perfect în palmă. Cu ciocurile plecate, de parcă aranjau materialul mânușii, perechea de porumbei arăta ca și cum ar fi ciugulit din mâna ei.

El ridică din umeri.

— Poate câteva ore? Când... cioplesc, nu prea mă gândesc la altceva. Simt... lemnul și mă concentrez la ce vreau să creez.

Lila rămase nemișcată, dar palma ei tremură - și porumbeii la fel. Ca și cum creaturile ar fi prins viață și ar fi început să fluture din aripi în mâna ei.

— E o evadare.

Hugh strânse din buze. Împărtășise mai mult decât intenționase. Mai mult decât ar fi trebuit. Femeia asta avea ceva - ceva periculos - care îl făcea să se deschidă mult prea ușor.

Dar nu era cazul să-și facă griji că avea să îl ia la întrebări. Își mută din nou atenția la colecție și schimbă perechea de porumbei cu un cal din lemn închis la culoare.

Chiar era ciudată.

Deși pune multe întrebări intime despre el... și trecutul lui, simțea când Hugh nu voia să spună mai multe.

Și respecta asta.

Poate de asta îi era atât de ușor să vorbească cu ea. Poate de asta nu se opusese când Lila venise înapoi și îi ceruse să o antreneze și poate de asta își înfruntase partenerii aducând-o aici.

— Ai cai, Hugh?

Să aibă cai?

— Nu. În afară de caii pe care îi călărise în timpul bătăliilor și de armăsarul loial pe care îl cumpăraseră când câștigase suficienți bani, nu avusese niciun fel de colecție, cu atât mai puțin o herghelie. Nu o colecție. Doar unul. Își aminti de calul murg. Fusesse mai apropiat de el decât de orice persoană din viața lui. Simți fiorul de durere care nu avea să-l părăsească vreodată. Durerea dată de gândul la un armăsar puternic și brav, care murise într-o bătălie inutilă. Nu făcuseră altceva decât să verse sânge nevinovat. Simți că pielea îi ia foc sub privirea ei pătrunzătoare – îl cerceta și îl străpungea. Își dresă glasul. Sunt niște creaturi pe care... le-am apreciat mereu, spuse inflexibil. Neliniștit, temându-se de un val de întrebări și de emoțiile care îl luaseră cu asalt, se depărtă de perete. Ar trebui să începem, spuse, trăgând scaunele din lemn spre marginea camerei.

— Cum se numea?

— Hmm?

Strânse cu putere marginile mesei pliabile.

— Calul tău. Lila puse figurina la locul ei și apucă iute cealaltă margine a mesei.

— Era o iapă. Îi spuneam Winfred. Îi făcu semn cu mâna să se îndepărteze. Mă descurc.

— Sunt perfect capabilă să te ajut. Ochii îi licăriră. Măcar pe jumătate.

Împreună mutară toată mobila lângă peretele din față, într-un șir ce încadra fereastra.

Hugh se gândi mai bine și trase obloanele care ascundeau lumea periculoasă de dincolo de geam.

— Winfred e o alegere neobișnuită pentru o iapă.

— Da, este. Dar i se părea un nume potrivit pentru ea. Era un armăsar minunat și loial. Neînfricată. Și, ca o supremă trădare, fusese omorâtă nu în timp ce se luptau cu trupele lui Boney, ci pe câmpurile – care ar fi trebuit să fie pašnice – din Manchester. Numele ei înseamnă „prieten al păcii”.

Amărăciunea îl făcu să zâmbească batjocoritor, iar durerea și furia din ziua aceea la Peterloo nu-i dădeau pace.

— Ce a pățit?

— A... „A fost înjunghiată.” Strigase în agonie, urletul acela acoperind mulțimea de bărbați, femei și copii care erau uciși în jurul lui.

Începu să transpire și să aibă frisoane. Își reglă respirația și reuși să revină la realitate. A murit.

Detaliile morții lui Winfred din ziua aceea în Manchester nu erau subiect de discuție pentru cineva ca Lila March. Hugh întinse mâna după taburetul din lemn aflat în mijlocul camerei, dar Lila îl opri când își puse mâna peste a lui.

— Îmi pare rău, spuse ea și îl strânse ușor, cea mai semnificativă atingere pe care o avusese cu o femeie.

Cu oricine.

Încuviință din cap, cuprins de emoție.

— Mulțumesc!

Împreună, în tăcere, terminară de aranjat mobila din cameră.

Nu mai vorbise cu nimeni despre Winfred. De fapt, nu se mai gândise la ea de cel puțin doi ani. Nu, nu se putuse gândi la ea și la modul în care o dezamăgise în numele onoarei. Și atunci, de ce îi spusese Lilei?

De ce i se păruse atât de natural să facă asta?

Poate pentru că, după 33 de ani în care se ferise de lume, în care se protejase de ceilalți, se săturase să fie tot timpul vigilent. Iar Lila era singura persoană cu care se putea relaxa fără să se teamă că avea să fie distrus pentru slăbiciunea lui.

Ridică deasupra capului ultima piesă de mobilier – o

banchetă dărapănată pe care o folosea pentru sculpturi – și o puse peste masa pliantă.

— Acum, să începem!

Capitolul 14

Lila se afla în locuința lui Hugh Savage.

Dacă înalta societate, care abia aștepta un scandal, ar fi descoperit că era acolo pe străzile periculoase din zona de est a Londrei, i-ar fi distrus reputația.

Cândva, îi păsase de reputația ei. Credea că era suficient de importantă încât să facă astfel de lucruri nepotrivite pe furiș.

După tot ce se întâmplase la Peterloo, reușise să învețe ceva complet necunoscut până atunci: să privească în perspectivă.

Era aici cu Hugh Savage pentru că voia asta.

Astăzi, ceva se schimbase. Nu mai era vorba doar despre a învăța abilitățile necesare pentru a-i proteja pe cei dragi, ci și despre nevoia de a afla lucruri despre Hugh.

Iar aici, în locuința lui, aflase deja atâtea lucruri despre el, încât nu-și dorea decât să descopere mai multe despre bărbatul acesta misterios.

— Fii atentă, o muștră el serios.

De parcă discuția lor despre Winfred și sculpturile lui nu avusese loc.

Hugh, însă, nu părea afectat.

— Sunt.

Era o minciună, bineînțeles. Ar fi trebuit să se gândească la tot ce avea de învățat despre lupte și protecția familiei ei. În schimb, se gândea la Hugh Savage și la cât de mult își dorea să afle...

Hugh ridică dintr-o sprânceană, iar Lila își reveni.

— Poziții, spuse repede, amintindu-și lecția de azi.

Hugh își trecu o mână peste față.

— Nu vreau să-mi spui, Lila, vreau să le execuți.

„Concentrează-te!”

Dar îi era mai ușor să viseze cu ochii deschiși la el și la cât de nepotrivit și totodată minunat era să fie împreună. Mai ușor decât să se concentreze la faptul că Hugh îi cerea... să facă ceva cu picioarele.

Hugh o privi aspru.

Încercă disperată să med câștige timp.

— Poate ai putea să-mi mai arăți o dată?

Nu se gândise la asta când se dusesse la el să-i ceară lecții.

Că avea să fie nevoie să-și folosească trupul în moduri cu care nu era obișnuită sau care i se păreau de-a dreptul imposibile.

Bombănind, Hugh îi arată poziția de luptă.

— Poziția preferată a lui Mendoza era cu picioarele în față, aplecat înainte și cu mâinile ridicate.

Cu greutatea pe genunchi și corpul încordat, se mișca precum un războinic roman gata să intre în luptă cu un singur scop: să învingă.

Se mișca mai grațios decât o făcuse Lila vreodată, chiar și înainte de Peterloo, când corpul ei era întreg.

— Lila? zise el cu nerăbdare.

— De ce mă înveți pozițiile altcuiva? întrebă exasperată. Amâna inevitabilul. Știa asta, la fel cum știa că avea să fie nevoită să se expună, odată cu toate slăbiciunile ei, în fața lui. Dar nu era pregătită. Nu încă. Nu ar trebui ca oamenii... își dresă glasul și ridică mâinile. Nu ar trebui să-mi găsesc un stil propriu? Poate cam... așa...

Își ținu corpul perfect drept și își lăsă greutatea pe piciorul mai puternic.

Hugh râse. Un sunet care îi stârni fluturi în stomac și aproape o făcu să uite că râdea de ea. Aproape.

Iritată, își lăsă mâinile în jos.

— Ce e?

— Nu mai trage de timp. Cum reușea să-și dea seama de ceea ce gândea ea când se cunoșteau de atât de puțin timp? Mâinile apropiate, ordonă el și îi apropie pumnii. Nu ai luptat niciodată, și există mai multe moduri în care să

stai sau să-ți miști corpul... Nu-ți mai ascunde degetul mare, spuse, dându-i indicații. O să ți-l rupi.

— Mi se pare că ar prote...

Țipă înainte să termine ce avea de spus când Hugh îi cuprinse pumnul în palma bătătorită și puternică. Căldura o ardea din interior.

— Dacă îți ții degetul înăuntru - îi deschise palma, iar ea își descleștă degetele involuntar sub mângâierea lui -, când îți lovești adversarul... o să ți-l rupi.

Ceva se schimbă în aer. Aceeași tensiune ca în ziua anterioară prinse viață, parcă şuierând în jurul lor. Hugh își trecu degetul peste ale ei.

Lila începu să tremure și se arcui spre el.

— Ai grijă să-ți ții degetul mare în afara pumnului strâns, spuse încet. Așa îl ferești de impact. Hugh se opri brusc și rămase cu degetul pe urma bombată a osului care nu se vindecase corect. A fost rupt, zise el.

Era o afirmație, iar Lila nu spuse nimic. Hugh o privi nedumerit.

— E o întrebare?

Ea zâmbi, încercând să-l distragă.

Hugh se încruntă și îi ridică mâna stângă, uitându-se cu atenție la degete.

Lila oftă și se uită la el. Ar fi trebuit să știe că zâmbetul ei nu ar fi avut cum să facă asta, căci nu era o debutantă inocentă plină de speranță. Hugh ridică privirea.

— Ai avut două degete rupte.

— Da. Se uită la mâna dreaptă. Și unul la mâna asta, adăugă încercând să evite examinarea rănilor oribile.

Rănilor fuseseră atât de grave, încât crezuse că nu avea să mai poată cânta niciodată la pian. Dar, după Peterloo, când se închisese în casă, izolată de lumea exterioară, pianul fusese ultimul lucru la care se gândise. Ar fi preferat să moară.

Se aștepta la milă. Asta primea de la toată lumea: servitori, familie.

Doar că...

Hugh o fixă cu privirea.

— Cum? Întrebă pe un ton gutural.

Înima îi tresăltă, căci în vocea lui nu se citea milă, ci furie înăbușită.

— Și eu care credeam că nu vrei să știi nimic despre trecutul meu, domnule Savage, îi aminti ea.

Ce se întâmpla dacă îi spunea? Trecutul avea să o definească iarăși, și orice ocazie de a trăi fără a fi bântuită de Peterloo ar fi fost pierdută. Nu voia ca locul acesta, ca omul acesta să aibă vreo legătură cu acea parte a ei.

Hugh făcu semn către mijlocul camerei.

— Înapoi la treabă!

„Înapoi la treabă...”

Trei cuvinte simple, pragmatice, care îi ofereau ceea ce-și dorea: sfârșitul unui posibil interogatoriu.

Atunci de ce se simțea dezamăgită?

„Pentru că vrei să afli ce secrete ascunde Hugh Savage și ai vrea ca el să-și dorească același lucru în ceea ce te privește...”

— Stilul Mendoza, ordonă el mergând în cerc în jurul ei, iar Lila se chinui cu mișcările noi, luând poziția învățată.

Simți presiune de-a lungul piciorului stâng din cauza efortului. Hugh o bătu pe cotul stâng, ajutând-o să ia poziția corectă.

— Vom menține poziția ca să înveți să te miști. Prima dată, unde e ținta?

Ce spunea? Cu genunchii îndoiți, se chinuia să se concentreze la întrebări, indicații și orice altceva îi spunea.

— Nu am o țintă, murmură. Nu putea să mai stea așa. Nu pentru mult timp.

— Găsește una. E prima regulă a unei lupte.

Se folosi de indicațiile lui ca să ia pauza de care avea nevoie. Se ridică și își șterse transpirația de pe frunte.

— De fapt, cred că acum știi primele trei reguli ale unei lupte.

Ce bine era să tachineze pe cineva! Ar fi fost, dacă Hugh ar fi zâmbit sau ar fi chicotit în loc să se uite urât.

— Ți-am dat trei reguli pentru că nu știi nici măcar lucrurile de bază despre luptă. Acum, găsește-ți ținta!

— Nu vreau.

Nu pot. Nu în poziția aceea.

Hugh închise ochii și păru să bolborosească o rugăciune. Și, ținând cont de tot ce știa despre el, nu ar fi crezut că era genul de om care să se roage.

Când deschise ochii, mai încercă o dată.

— Ai nevoie de una. Chiar dacă e imaginară și lovești în aer. Se așează în fața ei. Acum, ridică brațele.

Asta era ușor.

— Nu așa, o corectă. Dacă ții degetul mare înăuntru când... Vru să o apuce de braț, dar ea se dădu la o parte. Acum, ce mai e?

— Nu vreau să lovesc pe *nimeni*.

Era important ca el să înțeleagă ce intenții și scopuri avea ea. Hugh își trecu mâna peste față.

— Tu ai vrut lecții, începu el, de parcă încerca să rezolve o ghicitoare.

— Nu vreau să fac rău nimănui, Hugh.

Nu dacă nu era nevoie.

Hugh își încrucișă brațele la piept.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise el sincer.

Lila inspiră adânc.

— Vreau doar să știu cum să mă apăr și cum să-i apăr pe ceilalți, dacă e nevoie.

Urmă un moment de liniște.

— Nu e același lucru?

— Nu. Dar cum putea să-i explice asta. Mai ales când el era obișnuit să lupte pentru bani și profit. Se uită în gol, cu privirea ațintită la raza de lumină care intra printre obloanele lui Hugh. Sunt dispusă să mă lupt... dacă e nevoie.

Dacă sora, nepotul, cumnata... sau fratele ei erau în pericol.

Dacă trebuia să scape de cineva mai mare sau mai puternic decât ea.

„Dumnezeule, te rog, dă-mi drumul... Nu pot să respir... Te rooog...”

Inspiră adânc, de parcă ar fi vrut să-i ofere consolare

fetei care crescuse cu o mamă nebună și care simțise nevoia să se încaiere și să se lupte cu toată lumea în numele libertății și al supraviețuirii.

Oare era capabilă să rănească pe cineva? Clinchetul săbiilor răsună în mintea ei.

„Unde crezi că te duci...?”

Lila își trase cu degetele cicatricea din mijlocul frunții.

Bărbați, femei... copii. Bebeluși. Toți fugiseră. Nu luptaseră. Dar, în ziua aceea, pe câmpul din St. Peter, scopul lor fusese să supraviețuiască. Chiar și așa, fugind, oamenii îi omorâseră, îi tăiaseră sânul unei femei și o lăsaseră cu carnea expusă. Violența, ororile acelea erau motivul pentru care voia să se protejeze. Până să-l audă pe Hugh, nu se gândise că uneori nu poți fi liber... fără să lupți. Fără să le faci rău altora. Îi simți privirea și se întoarse spre el hotărâtă.

— Vreau să învăț să lupt. Și, dacă asta înseamnă să fiu agresivă ca să mă pot proteja – și să-i protejiez pe cei dragi mie –, atunci asta trebuie să fac.

*

Lila March avusese degete rupte.

Trei.

Ceea ce, comparat cu lucrurile pe care Hugh le făcuse, le văzuse sau prin care trecuse, era echivalentul unei entorse. El devenise imun la suferința altor oameni, fiind mort din punct de vedere emoțional la vederea violenței.

Dar uitându-se la degetele ei cândva rănite, își dădu seama că nu era chiar așa insensibil precum credea.

Femeia din fața lui era o enigmă învăluită în mister și, din cauza asta, era ultimul lucru de care avea nevoie. Viața lui era plină de secrete, păcate și crime. Orice demoni avea și orice o făcuse să-l caute era ceva doar al ei.

— Închide ochii!

Lila ezită pentru o clipă, dar își coborî pleoapele până când genele ei căzură ca o cortină peste obrajii palizi. Un

detaliu pe care n-ar fi trebuit să-l observe, dar, pe măsură ce-i dădea indicații, nu se putu abține să nu le admire.

— Găsește-ți ținta, murmură el. Imaginează-ți una. În mintea ta. Cine e persoana aceea?

Lila se albi și mai tare și își mușcă buza de jos, dar nu înainte ca Hugh să observe cum îi tremura buza.

Ea încuviință din cap.

— Am una, spuse ea criptic.

Și ar fi putut pune pariu pe visul lui de-o viață de a se răzbuna pe dușmanii lui că se gândea la persoana care îi rupsese degetele.

Furia și o dorință violentă de a-l distruge pe cel care îi făcuse asta îi acaparară toate simțurile. Avea o reacție total neașteptată la această femeie. O slăbiciune pe care nu o mai avusese decât pentru sora lui Bragger, Valerie, cea mai mică membră a grupului lor, pe care o protejaseră... pe care el jurase să o protejeze... dar nu reușise.

Poate de aceea îi plăcea dacă nu Lila March în persoană, cel puțin prezența ei. Cu ea nu mai era vorba doar despre arena care devenise centrul existenței lui. Nu mai era vorba despre nevoia de răzbunare. Sau despre tânăra pe care Hugh o dezamăgise. Tocmai de asta nu o gonise pe Lila după prima lor întâlnire și de asta își înfruntase partenerii. Era pentru prima dată când se asocia cu cineva care nu avea legătură cu Societatea de Luptă.

Și nu s-ar fi așteptat niciodată... să-i placă atât de mult.

O trădare, exact așa cum spusese Bragger.

Lila se chinui să deschidă ochii.

— Hugh? Întrebă.

Ignorând sentimentul de vinovăție, Hugh se concentrează asupra lecției.

— Știi care... *cine...* e ținta ta?

— Da, răspunse automat, și nu încăpea îndoială că alesese un adversar cu care să se lupte.

Din motive pe care nu le înțelegea, Hugh voia să știe numele acelei persoane. Voia să știe cine o rănise. Ce o făcuse să caute pe cineva ca el.

— Nu vrei să lovești decât dacă ești atacată. Mendoza nu intra în ring aruncând pumni în stânga și-n dreapta. Avea un stil defensiv. Când cineva venea spre el – Hugh se dădu în stânga –, făcea un pas în lateral. Făcu semn spre propriul piept. Lovește-mă cu pumnul!

Lila ezită o clipă, dar îl ascultă.

Dintr-o mișcare, Hugh se dădu la o parte, se aplecă și ridică brațul ca să-i pareze lovitura. Începu să transpire și se șterse cu mâna înaintea ca broboanele să-i ajungă în ochi.

— Pentru că se tot mișca în laterale și se apleca, era considerat un laș.

— Mie mi se pare că era un om hotărât să supraviețuiască.

Hugh o țintui cu un deget.

— Exact. De aceea vei învăța stilul lui. Mendoza era mai mic, mai scund decât adversarii lui. Și mult mai greu. Așa că a trebuit să aleagă o strategie prin care să compenseze aceste lucruri. O luă de bărbie și îi ridică fața spre a lui. Trebuie să ții minte că sunt același lucru, Lila, spuse el. Să lupți și să te aperi... Nu le poți separa.

— Te înșeli. Ochii îi scânteiară. E posibil. Așa că nu vreau să învăț doar o tehnică, vreau să învăț totul despre... ce faci tu.

— Crezi că îți pot oferi diferite seturi de abilități pe care să le scoți din tolbă și să le folosești în funcție de circumstanțe. Dar luptele nu funcționează așa. Crezi că te poți pregăti, dar nu ai de unde să știi cum te va ataca adversarul din ring sau altcineva care te atacă pe la spate. Nu ai de unde să știi când va apărea vreun nenorocit din umbră cu un cuțit sau când un prieten își va îndrepta pistolul spre tine.

— Asta ți s-a întâmplat ție? Întrebă ea încet.

Hugh se încordă. Spusese prea multe.

— Da, răspunse. Partea bună la traiul în Covent Garden era că învățase că și cei pe care îi credea prieteni se puteau întoarce împotriva lui, uneori din motive la care nu s-ar fi gândit vreodată. Asta mi s-a întâmplat.

Asta și alte câteva lucruri îngrozitoare care ar fi făcut-

o să fugă mâncând pământul. Dacă Lila ar fi știut ce se întâmpla cu adevărat în mahala, nu ar fi luat lecții de la Hugh Savage de parcă era prețiosul Gentleman Jackson.

— Cine te-a învățat să lupti, Hugh?

Învățase singur. Învățase fiecare croșeu, lovitură și fentă luptând cu adversari, singurul lui scop fiind să scape cu viață.

Ajunseseră la subiecte pe care nu trebuiau să le discute. Hugh strânse din buze.

— Fără întrebări, îi aminti el.

Se duse în mijlocul arenei și îi făcu semn să vină spre el.

— Nu aș considera asta o întrebare despre trecutul tău. De ce e diferit de modul în care se învață de la domnul Mendoza sau domnul Jack?

Da. Pentru că pugilismul aprobat de societate era foarte diferit de meciurile până la moarte la care participase Hugh.

— E diferit, spuse simplu, sperând să o împiedice să mai pună alte întrebări.

Dar, încăpățânată ca întotdeauna, ea nu renunță.

— De ce? Pentru că te-ai născut în mahala? Pentru că ai luptat pe străzi în timp ce în Mayfair există academii?

Insistența și naivitatea ei confirmau, pentru a nu știu câta oară, că lumile lor se aflau la poli opuși. Dar acum... nu mai simți nevoia să o ia în răs. Pentru că orice secrete întunecate ascundea ea îi provocau aceeași privire bântuită ca a celor din Covent Garden.

Își apropie chipul de al ei.

— Mereu pui atât de multe întrebări?

— Nu, de obicei, nu. Se întristă și trecu pe lângă el. Era o vreme când eram vorbăreață și curioasă, dar nu mai sunt așa... de mult timp, cu nimeni. Se uită la el. Până să te cunosc.

Emoțiile puternice și sinceritatea ei îi provocară neliniște. Își desfăcu gulerul.

— Eu te fac să vorbești încontinuu? murmură el.

— Da, răspunse ea încet. Cred că poți spune asta. Cu

tine e... diferit Diferit.” Era la fel de neliniștită ca el. Nu te porți cu mânuși cu mine. Era unul dintre cele mai sincere lucruri pe care i le spusese. Ești sincer și direct.

Cuvintele acelea reușiră să rupă orice vrajă care prinsese viață.

Hugh chicoti, iar sunetul neobișnuit i se păru nefamiliar.

— Ar fi prima dată în viața mea când cineva ar spune asta despre mine. Singurul lucru sincer din viața lui era forța cu care lovea. Furase, omorâse, torturase, totul ca să supraviețuiască – și nu mai voia să trăiască așa.

Căuta și acum acea cale de scăpare, la fel cum căutase să evadeze din mahala.

Iar acum era încurcat cu o femeie hotărâtă să-l atragă înapoi în lumea de care voia să scape.

— E adevărat, spuse ea.

Hugh pufni.

— Ești naivă.

— Oare?

Hugh strânse din dinți.

— Nu sunt un om bun, Lila March.

Ar fi fost o proastă să-l vadă drept altceva decât o brută nemiloasă.

Lila îl privi îndelung înainte să răspundă:

— Nu-mi dau seama dacă încerci să mă convingi pe mine sau pe tine.

Tensiunea îi ieși prin toți porii.

— Știu exact ce sunt, izbucni el.

Femeia asta străină pretindea că-l cunoștea mai bine decât el însuși? Era la fel de arogantă ca lorzii care cereau întâlniri cu el și cu ceilalți luptători înainte de meciuri.

„Poate Bragger avea dreptate... ce știi cu adevărat despre Lila March?”

— Știu doar că mi-ai spus mereu ce crezi despre mine, continuă ea cu îndrăzneală și curaj. Știu că ai acceptat să mă înveți, deși nu voiai asta. Îl privi direct în ochi. Deși ceilalți nu sunt de acord să fiu aici.

— Ai o părere mult mai bună despre mine decât ar

trebui, spuse el fără emoție. „Un salvator.” Nu vreau să fiu salvatorul nimănui, Lila March.

Era inutil pentru ceilalți.

Lila păli.

— Nu asta voiam să spun. Nu...

— Și mai ales nu al tău, șuieră Hugh.

Dacă ar fi fost un altfel de om, unul onorabil, s-ar fi simțit vinovat de durerea care se citi pe chipul ei la auzul acelor cuvinte.

Un bărbat ca el nu putea fi salvatorul nimănui, nu când avea mâinile pătate de sângele atâtor oameni. Nu conta că se mânjise în timpul luptelor cu mâinile goale... sau ca soldat pe continent. Avea păcatele lui.

„Atacați... atacați...”

Închise ochii ca să alunge amintirea. Trimițând-o în trecut. Și, într-un final, reușind să înfrângă abisul.

Se forță să deschidă ochii.

— Vrei să crezi o minciună, Lila. Vrei să te convingi că sunt mai presus de rău și violență. Că tu ești mai presus. Dar știi care este adevărul? Adevărul e că acestea sunt parte din tine. Sunt parte din noi toți.

Hugh înțelesese de mult ce era lumea... ce era *el*.

Chipul ei se transformă.

— Te înșeli. Păru o negare ruptă din adâncul sufletului.

Hugh zâmbi cinic.

— Nu mă înșel cu absolut nimic, Lila March. Lorzii. Doamnele. Vagabonzii și tâlharii. Bărbații în uniformă. În toți exista o sălbăticie primară care nu putea fi ștearsă. Dovada erau bărbații, femeile și copiii care se luptau și spectatorii care veneau să-i vadă. Vrei să-ți dau un exemplu despre răutatea mea?

Lila clătină din cap.

— Încetează!

— Vrei să-ți spun cum, în fiecare dimineață, când mă trezesc, mă uit la numerele tatuate pe pielea mea ca să-mi aduc aminte de toate păcatele? Pentru că sunt un bătauș. Și asta voi fi mereu.

Vocea îi era sufocată de furie.

„Nu mai vorbi. De ce vorbești? De ce îi spui toate astea ei, acestei femei?”

Era ca și cum o tornadă l-ar fi lovit din plin și nu reușea să găsească o cale de scăpare.

— Vrei să-ți spun câți oameni am omorât?

— Încetează...

Buza îi tremura, iar Hugh blestemă durerea pe care o simți pentru că i se dezvăluise Lilei exact așa cum era. Și deveni și mai furios pe ea pentru tot ce-l făcea să simtă. Și furios pe el pentru că simțea ceva.

Pieptul i se înălța și cobora într-un ritm nebunesc din cauza sentimentelor care îl încercau.

— Nu sunt vreun gentleman bun la suflet care cioplește sculpturi adorabile. Sunt un monstru care cioplește ca să uite de toate lucrurile rele pe care le-a făcut. Ai face bine să stai departe de mine. Nu sunt bun. Și sigur nu sunt un om în preajma căruia ar trebui să fii.

O prinse cu putere de umeri și își lipi cu fermitate buzele de ale ei, arătându-i exact ce fel de om era.

Capitolul 15

Lila știa ce era frica.

Mai mult decât atât, știa toate aspectele ei: cum era să simți pericolul în aer, să nu știi ce te așteaptă. Până nu demult, fusese complet ignorantă.

Dar nu și acum.

Fiecare lecție învățată pe câmpurile din Manchester îi spunea să fugă. Să fugă de instabilitatea îmbrățișării lui Hugh Savage.

Sărutul acesta? Nu semăna deloc cu cel din ziua anterioară.

Și era sigură de un lucru: nu avea să mai trăiască vreodată ceva asemănător.

Sărutul din ziua anterioară se născuse din pasiune.

Acum, gura lui o devora... cu sălbăticie. O emoție pură, reală, primară, iar ea își dădu seama că ar trebui să fie îngrozită. Vocea lui tremurândă era un semn că voia să o sperie. Dar ea nu știa decât că voia mai mult de la el și din această dorință nestăvilită.

Lila îl apucă de cămașă și își încleștă degetele în materialul aspru, material pe care niciun nobil nu l-ar fi purtat, dar care ei îi dădea senzația de autenticitate. Era la fel de autentic precum bărbatul care acum îi lipea corpul de al lui, de parcă nu se putea sătura de ea. De parcă voia să o devoreze.

Iar ea își dorea să fie devorată.

Pentru că acolo, în brațele lui, nu existau monștri. Nu exista durere. Nu existau alte amintiri în afară de cele pe care și le crea acum cu el.

Se lipi de el, se ridică pe vârfuri și răspunse sărutului său agresiv.

Un geamăt animalic – Al lui? Al ei? Al amândurora? – umplu camera; se contopi cu respirația lor neregulată, creând un ecou ce alimenta pasiunea ei.

Hugh o apucă de fund, își potrivea palmele pe trupul ei și o apropie de el până când Lila îi simți mädularul tare prin materialul pantalonilor, iar el începu să-și miște șoldurile. Se unduia astfel încât să se frece ușor de vintrea ei.

Lila gemu și se bucură în gând că nu purta fuste, care nu i-ar fi permis să simtă aproape totul.

Avusese dreptate. Bărbații chiar voiau ca femeile să fie blocate în fuste. De asta trebuiau să îndure să poarte cămășuțe și rochii voluminoase. Ca să-și păstreze virtutea.

Sau poate ca să fie pedepsite pentru toate plăcerile pe care le țineau departe.

— Hugh, gemu ea, rugându-l să îi ofere mai mult.

El profită și își băgă limba printre buzele ei întredeschise, marcând-o ca fiind a lui. Nu ar fi trebuit să-și facă griji, pentru că totul era al lui. Ea era toată a lui. Acum.

Poate pentru totdeauna.

Simți cum groaza începea să se strecoare în mintea ei, dar refuză să se concentreze la altceva decât la ce trăia.

Simți că i se înmoaie picioarele și, cu un geamăt animalic, Hugh o strânse și mai tare în brațe.

Sărutul deveni mai profund. O tachină cu limba. O provoca și o chinuia, promițându-i mai mult.

El îi trasă curbura șoldurilor, memorând fiecare linie și formă, apoi ridică mâinile și îi cuprinse sânii.

Lila eliberă un șuierat de plăcere.

— Nu sunt un gentleman, murmură el printre săruturi. Nu sunt onorabil și nici respectabil. Nu vei primi nimic bun de la mine, Lila March, pentru că nu am nimic bun de oferit. Apoi, ca un adevărat mincinos, îi scoase cămașa și îi sărută unul din sfârcuri, sânii ei fiind expuși acum aerului rece.

— *Ahhh*. Ea își înfipse degetele în părul lui și îl ținu strâns. Își coborî obrazul pe creștetul lui, în timp ce Hugh continuă să devoreze vârful sensibil.

Dorința adunată între picioarele ei o făcu să-și miște șoldurile.

Nu se mai putea gândi la nimic. Nu mai exista bine, sau rău, sau cuviincios. Și cel mai important? Nu mai existau demoni. Erau doar ei doi. Iar ea știa ce voia... știa că nu s-ar fi iertat niciodată dacă nu și-ar fi permis să-l cunoască pe acest bărbat. În toate felurile posibile.

Hugh se mută la celălalt sân și veneră și acea parte ignorată până atunci. Până când ea începu să scâncească și să strige numele lui.

Apoi el se opri, iar Lila îi simți respirația înfierbântată pe pielea deja în flăcări.

Când își ridică privirea, se uită în ochii ei care scânteiau.

— Fugi și fii liberă, Șoricel-cu-Aripi, pentru că asta e ultima ta șansă. În vocea și în privirea lui se citea o provocare, menită să o sperie prin puterea dorinței lui, dar nu o cunoștea deloc.

„Sunteți aproape doi străini...”

Vocea rațiunii nu putu stăvili pasiunea care îi curgea prin vene.

Îi duse o mână la ceafă, se ridică pe vârfuri și îl sărută.

Hugh se încordă, iar un geamăt din adâncul pieptului îi făcu tot corpul să vibreze, ritmul și ecoul pulsând în interiorul ei precum sunetul unei tobe.

El îi puse mâna în spatele genunchilor, o ridică în brațe și traversează camera...

Ar fi putut să o ducă oriunde, și ea ar fi acceptat încântată, căci, cu pulsul care îi răsună în urechi și cu trupul în flăcări, înțelegea tentația mărului pentru care Eva renunțase la tot.

Lila îi mângâie bucelele brunete, bucurându-se de moliciunea lor.

Hugh se opri, iar pentru o clipă Lila crezu că se răzgândise... și că avea să pună capăt magiei despre care ea voia să afle mai mult.

Dar...

El o așează cu grijă pe patul cu baldachin. Salteaua avea cocoloașe. Așternuturile erau reci. Însă Lila nu ar fi schimbat nimic. Și totuși, în ochii lui Hugh se citea reținerea.

Ea se sprijini pe coate și se uită la el.

— Te doresc, Hugh. Vreau asta. Și nu...

Nu mai fu nevoie de alte cuvinte.

Gemând, el se așează deasupra ei, îi încadră trupul cu al lui și își lipi buzele de ale ei.

Apoi buzele lui coborâră peste tot.

Suspină când buzele lui alunecară pe gâtul ei, și el începu să o sărute, să o muște ușor și să sugă bucățița de piele unde pulsul i se zbătea pentru el și pentru măiestria cu care îi stăpânea trupul.

— Ești atât de frumoasă, șopti el pe pielea ei, iar Lila își mușcă buza ca să nu țipe.

Apoi ea pricepu înțelesul vorbelor lui. Exact când îi dădu pantalonii jos, scoțând la iveală adevărul: nu era atât de frumoasă pe cât credea el.

Inima începu să-i bată într-un ritm amețitor, și se ridică brusc.

— N... nu, strigă ea.

Dar era prea târziu.

Hugh îngheță, corpul lui părănd un bloc de piatră în brațele ei.

Pentru că îi aflate secretul și acum știa adevărul.

Iar Lila, care supraviețuise iadului pe pământ, simți cum ochii i se umplu de lacrimi.

Îl lovi peste umeri, încercând să-l dea la o parte și să scape.

— Oprește-te!

Dar Hugh nu făcea nimic, și tocmai asta făcea ca agonia care o paraliza, valurile de suferință care nu se mai opreau să-i aducă aminte de câte defecte avea.

Apoi Hugh se ridică.

Lilei începură să-i curgă lacrimi, unele după altele, până nu le mai putu ține în frâu.

Credea că nu exista nimic mai rău decât reacția lui la cicatricea pe care o avea pe picior.

Dar asta? Respingerea lui? O lovi în piept ca un pumn.

— De asta nu puteai sta în poziție, zise el încet. De asta trăgeai de timp.

Lila încuviință din cap, dar, cum deja tremura, păru mai degrabă a nega. Bineînțeles că Hugh reușea, chiar și într-un moment de pasiune, să fie rațional și să își dea seama de ceea ce încercase ea să facă mai devreme.

Hugh se așeză pe marginea saltelei, cu spatele la ea, iar Lila se bucură că nu-i putea vedea fața. Dezgustul. Nu, era mai rău de atât – ce nu putea accepta de la el era mila. Hugh întinse mâna bătătorită și o mângâie pe picior. Lila se feri, încercând să se ghemuiască, dar nu avu cum să scape de atingerea lui. Cu degetele, el trasă cicatricea făcută de sabia unui soldat, de la genunchi până la călcâi.

De parcă amintirile și coșmarurile nu îi răpiseră destule în acea zi.

Nu, trebuia să aibă și pe corp o urmă care să-i aducă aminte pentru totdeauna de ziua în care lumea ei fusese întoarsă cu susul în jos.

— Ești frumoasă.

— Știu ce sunt, spuse și se uită peste buclele lui minunate.

Până și părul lui era al naibii de perfect.

— Crezi că asta te face mai puțin frumoasă? Vocea lui joasă răsună în liniștea din încăpere. Se răsuci pe un genunchi și îi luă piciorul în mână, cu atâta gingășie, de parcă ar fi existat riscul să se spargă... de parcă ar fi fost cu adevărat așa frumoasă cum spunea.

Pentru toți cei nouă ani în care își urâse mintea și corpul, Lila voia să țipe la el să-i dea drumul, dar își dorea mai mult să fie văzută și atinsă așa cum o făcea el.

Își mișcă degetele în cercuri lente și suave peste cicatricea ei.

Lila se sprijini pe coate și începu să tremure sub mângâierea lui, în timp ce corpul i se relaxa din ce în ce mai mult.

Se înșelase pentru a doua oară. Fiecare nou sărut i se părea mai special, dar nimic nu se putea compara cu delicatețea buzelor lui care îi sărutau cicatricea. Închise ochii când săruturile lui trecură dincolo de tragedia de la Peterloo și îi acaparară sufletul. Suspină tremurând.

— Lila March, uită-te la mine! Era un ordin aspru, captivant. Se uită la el. Să nu te îndoiești niciodată de frumusețea ta. O privi pătrunzător. Îți interzic!

„Îți interzic!”

Cine ar fi crezut că acele cuvinte pot rupe o bucățică din inima ei pentru bărbatul suficient de arogant încât să-i ceară așa ceva?

Hugh se ridică și își scoase cămașa, iar Lila simți că rămâne fără aer, așa cum se întâmplase și în ziua aceea în arenă.

„Frumos.”

Cuvântul fusese inventat pentru bărbatul din fața ei și pentru corpul lui perfect. Toate cicatricile și tatuajele de pe pielea lui păreau să formeze un tablou.

— Ești superb, îi spuse ea.

Hugh chicoti și își sprijini un genunchi pe marginea patului, aplecându-se spre ea.

— Și asta vine de la femeia care are o singură cicatrice pe picior.

Și pe frunte.

— E diferit.

Hugh îi luă piciorul și îl puse în jurul taliei lui, astfel încât cicatricea de pe brațul lui o atingea pe a ei.

— E același lucru, Lila.

„E același lucru.”

În momentul acela, ea înțelegea legătura pe care o avea cu Hugh Savage.

Se asemănau atât de mult, în atât de multe privințe.

Secretele pe care le aveau îi schimbaseră pe amândoi; viața le lăsase cicatrici și, cumva, din nouă lumi diferite, se găsiseră unul pe altul.

Lila își trecu degetele prin părul lui, răsucind șuvițele perfecte, apoi își atinse cicatricea de pe frunte.

— Frumoși împreună, șopti ea.

Privirea lui se întunecă de pasiune. Dădu drumul piciorului ei și își scoase pantalonii; îi aruncă deoparte, iar Lila rămase fără aer.

Era un bărbat superb; abdomenul lui era plin de mușchi... atât de fermi, încât o femeie respectabilă din înalta societate ar fi fost îngrozită. Își coborî privirea, studiindu-l fără rușine.

„Doamne!”

Vorbise cu voce tare? Mintea, corpul și inima ei erau complet răvășite.

Bărbăția lui dură țâșnea din mijlocul buclilor întunecate.

Da Vinci și Michelangelo mințiseră prin operele lor; bărbații ca Hugh ar fi trebuit sculptați și reprezentanți exact așa cum stătea Hugh Savage în fața ei. Viu și uimitor, cu bărbăția incredibilă lipită de abdomenul plat.

Lila îl mângâie.

Hugh șuieră printre dinți.

Ea se uită la el. Fiecare mușchi al feței îi era încordat, iar ochii – închiși strâns. Era imaginea unui om pe care îl încercau durerea și plăcerea.

Curajoasă, Lila îi mângâie mădularul, atât de dur în mâna ei, încât o ardea.

Hugh gemu și o prinse de mână.

Printre pleoapele greoaie, Lila îl privi întrebător.

— Am nevoie de tine.

Cuvintele lui, o rugămintă răgușită, o făcură să se topească.

El, bărbatul acesta puternic, fără remușcări, o voia pe ea.

Hugh o cuprinse de ceafă și, aplecându-se, se desfătă cu buzele ei, iar ea îi dădu ce dorea fără nicio reținere. Gustul lui de ciocolată cu miere era neașteptat de dulce și îi amplifica fascinația față de el și dorința. Cu ochii închiși, se lăsă pradă mângâierii limbii sale.

Renunțase la visul de a trăi pasiunea și de a se căsători și la tot ce-și imaginase cândva, de când acestea erau darurile secrete ale fetițelor inocente.

Dar acum era o femeie completă.

Cu pasiunile ei. Cu oportunitatea de a face ce voia. Cu posibilitatea de a alege pe cine voia.

Pe el.

Hugh o lăsă în jos până când atinse salteaua. Asta îi aminti Lilei că momentul acesta era real. Și își dori să dureze la nesfârșit.

— Ce mi-ai făcut, Lila March? șopti el aproape de sânul ei.

Câteva bucle îi căzură pe frunte. Cu degetele tremurând, Lila i le dădu la o parte. Căzură imediat înapoi cu încăpățănare.

— Același lucru pe care mi l-ai făcut și tu mie, Hugh Savage...

Capitolul 16

Hugh avusese amante de-a lungul timpului.

Toate relațiile acelea fuseseră bazate pe poftă animalică. Era un scop comun, iar, când îl împlinea, pleca fără să simtă mai mult decât o plăcere de moment. Și

partenerile lui aveau parte de plăcere, dar și de bani.

Dar femeia din fața lui... Totul în legătură cu ea era diferit.

Reușise să se strecoare în viața lui, și nimic nu mai era – și nici nu avea să mai fie – la fel. Ar fi trebuit să fie îngrozit; știa că avea să vină și momentul acela, dar acum doar avea nevoie de ea.

Își trecu limba peste sfârcul ei până când Lila strigă un singur cuvânt: „Hugh”. Iar și iar. O rugămintă. O dorință. O comandă. Un cuvânt care alunga tot răul și întunericul, iar el rămase în fața ei așa cum era, doar un bărbat. Un bărbat vrăjit de dorința pe care o simțea pentru ea.

Și pasiunea se aprinse.

Hugh își strecură mâna între picioarele ei, mângâindu-i cârlionții creți și umezi.

Lila se arcui și își ridică șoldurile spre el. Pe frunte îi străluceau broboane de transpirație. Ținea ochii strâns închiși ca și cum ar fi fost foarte concentrată și se legăna în același ritm cu degetul lui. Hugh cufundă un deget în centrul ei umed, iar Lila icni și se cutremură.

— Nu am mai simțit niciodată așa ceva.

Hugh nu știa care din ei spusese asta.

Inima îi bătea cu putere în timp ce o mângâia.

Ridică privirea și văzu cum printre pleoapele întredeschise se uita la el și își mușca buza.

— Te rog, șopti ea, pe un ton ascutit.

După mișcarea frenetică a șoldurilor, Hugh știe că era aproape. Atât de aproape.

Hugh se așează între picioarele ei, cu respirația întretăiată. Pentru locul acela perfect și-ar fi vândut puținul suflet întunecat pe care îl mai avea.

Lila îl luă în brațe, iar el închise ochii în fața acelui gest intim. Nu mai trăise asta. Niciodată. Și nu avea să mai fie așa cu nici o altă femeie. Pătrunse încet în interiorul ei, iar strâmtoarea îi provocă o senzație de durere și plăcere atât de profundă, încât tot corpul îi tremura în încercarea de a se stăpâni. Tot ce voia era să se scufunde din ce în ce mai adânc. Iar și iar.

Se opri.

„Nu”

„Nu, fir-ar să fie!”

Știa, deși nu voise să accepte, că era pură, iar el nu se culca cu virgine și...

Lila îi cuprinse chipul în mâini și îl obligă să deschidă ochii.

Prin vâlul de dorință, îl privi cu înverșunare.

— Dacă te oprești acum, jur că o să pun în aplicare fiecare lecție pe care mi-ai dat-o, idiotule. Sunt o femeie în toată firea care știe ce și pe cine vrea. Și te vreau...

Hugh nu o lăsă să termine și puse stăpânire pe gura ei, începând o luptă cu femeia asta atât de pasională în tot ce făcea. Feroce și mândră cum el nu mai întâlnise vreodată.

Iar când scânci ușor și își ridică șoldurile mai mult, Hugh o pătrunse adânc.

Lila îl strânse de șolduri și îngheță. Tot corpul ei era tensionat în brațele lui.

Gâfâi și rămase complet nemișcat. Încercând să ignore toate lucrurile din interiorul lui care cereau mai mult.

— Îmi pare rău, spuse și o sărută ușor pe tâmplă. Nu ți-aș face niciodată rău.

Simți un nod în gât. Dar o făcuse.

— Șșșttt!

Lila ridică degetele lungi și îi mângâie părul, de parcă el ar fi fost cel care suferea și avea nevoie de alinare.

Oare mai simțise cineva asta pentru el?

Răspunsul se auzi în mintea lui la fel de încet ca întrebarea: nu.

Nimeni. Și nici nu avea să mai existe altcineva.

Dar, momentan, era aici... și o avea pe ea.

Și plănuia să se bucure de fericirea și plăcerea pe care nu le merita.

Hugh își coborî buzele pe gâtul ei, până la sfârscul rozaliu. Îl cuprinse în gură și începu să-l sugă încet, până când Lila începu să respire mai greu și să-și miște iarăși șoldurile. Hugh nu se opri, iar scâncetele ei ușoare umplură

liniștea. Degetele lui găsiră centrul umed, iar Lila se încordă sub trupul lui.

Hugh se mișcă încet în interiorul ei strâmt, care îl trăgea tot mai adânc.

— Lila, gemu el. Înainte, înapoi. Înainte, înapoi. Pe măsură ce intensitatea dorinței lui creștea, nu putu decât să-i strige numele, iar și iar. Lila. Lila.

Ea se mișcă în același ritm cu el.

— Hugh, te rog, ți-pă ea și își ridică șoldurile frenetic.

Îl strânse tare în brațe și îl împinse mai adânc, pentru a atinge momentul desfătător.

Cu ochii mari, Lila se opri și strigă extaziată când totul în jurul ei explodă.

Hugh se mișcă din ce în ce mai repede.

Când Lila îi șterse râurile de transpirație care îi curgeau pe față, închise ochii, bucurându-se de atingerea ei suavă, și se concentrează pe orgasmul care urma.

Atât de aproape.

Și apoi i se alătură.

Își lăsă capul pe spate și își vărsă sămânța pe abdomenul ei. Gemând, se lăsă peste ea, sprijinindu-se în mâini, ca să nu o strivească.

Cu respirațiile întretăiate, se îmbrățișară. Timpul părea să nu mai existe.

După o vreme, Hugh se ridică din pat, își luă cămașa pe el și o șterse pe Lila, apoi se șterse și pe el.

Întinsă pe o parte, Lila îl privea languros; obrajii îmbujorați îi aduseră aminte că era virgină. Și că alesese să-i ofere lui acel dar.

Un escroc, unul care omorâse atât oameni nevinovați, cât și oameni răi. Dar, în momentul acesta, nu-i păsa că nu merita nimic. Era mulțumit că ea îl alesese pe el.

Hugh se uită în spate și rămase înțepenit.

Lila, sprijinită în cot, analiza una dintre sculpturile pe care le luase de pe noptieră. Trasă cu degetele forma aripilor, iar el se încordă când înțelese că Lila avea să își dea seama că ea era inspirația pentru bucățica aceea de lemn.

Lila se uită la Hugh, iar el continuă să se șteargă.

— E frumos, șopti ea, răsucind liliacul în mână.

Hugh mârâi.

— Încă nu e terminat.

— E perfect.

— Trebuie să-i sculptez urechea stângă.

— E *perfect*, Hugh, insistă ea.

Hugh se urcă înapoi pe pat și o sărută, iar Lila se topi în brațele lui. Nu era un sărut pasional sau grăbit, ci unul tandru.

Hugh își depărtă buzele de ale ei și o trase mai aproape.

— Cine ești, Lila March?

O sărută ușor pe tâmplă. Lila puse liliacul înapoi pe noptieră și își ridică privirea spre el.

— Credeam că nu vrei să știi nimic despre mine.

— M-am înșelat. Fă-mi pe plac!

Lumina din privirea ei începu să dispară.

— Ce vrei să știi?

„Totul.”

— Spune-mi despre tine ceva ce nu știe nimeni.

Lila începu să bată ritmic cu degetele pe pieptul lui, pe unul din tatuajele pe care și le făcuse când era un luptător de stradă.

— Cânt din voce și la pian încă de când eram mică. Ochii cafenii îi scânteiară, și șopti cu neobrăzare: Cântece de tavernă.

Hugh izbucni în râs.

— Poftim? reuși să întrebe printre hohote de râs.

Lila zâmbi și începu să cânte, mișcându-și capul pe ritm.

*E o doamnă a desfătărilor, care oferă plăcere
Și nu-și face iluzii de grandoare,
Poți obține ce vrei când pui banii la vedere,
E refugiul marinarilor novici pe timp de furtună,
Refugiul marinarilor novici pe timp de furtună.*

Începu și ea să râdă.

— Mama ar fi scandalizată.

Asta îi dădea un indiciu despre originile ei. Își dăduse seama după modul în care vorbea, se îmbrăca și se purta că nu era o femeie din mahala. Poate fiica unui negustor?

Oricum, o persoană mai bună decât el.

— Și fratele tău?

Lila pufni.

— La fel de scandalizat.

— Doar un frate, atunci?

— Doar... Ridică dintr-o sprânceană și se întoarse cu fața la el. Încerci să afli informații despre familia mea?

Hugh ar fi trebuit să-și dea seama că era suficient de isteț să vadă ce intenții avea.

Îl luă de mână, și Hugh se bucură de căldura pe care i-o provocă acea simplă atingere.

— Ai fi putut să mă întrebi direct. Pe fratele meu îl cheamă Henry. E cuviincios, rigid și plictisitor.

— Pe scurt, complet diferit de sora lui.

O femeie care prin spiritul și inteligența ei reușise să-l vrăjească.

— Era așa. Acum, nu mai e. Nu l-am descris cum ar trebui. E devotat și iubitor. S-a căsătorit cu o fostă cântăreață și curtezană, care l-a schimbat.

— Ah!

Lila își trecu degetele pe dosul palmei lui.

— Să vedem. Mai am o soră, care e văduvă. Fericirea din ochii ei se stinse puțin, și se opri din mângâiere. Soțul ei a fost omorât într-o luptă.

Dintr-odată, totul căpătă sens. Motivul pentru care îl căutasese. Iar confesiunea ei îi aminti de pericolele care existau în lupte.

— Înțeleg. Cât de brusc se putea schimba viața cuiva doar cu o lovitură la tâmplă. Oare câți oameni muriseră precum cumnatul ei? De câte ori fusese el cel care îi omorâse? Simți un nod în stomac. Și, în ciuda acestui lucru, m-ai căutat?

— Pentru că eu cred că există și o parte bună la lupte,

Hugh, spuse ea încrezătoare.

Cât de naivă era! Oare el fusese vreodată așa? Se îndoia.

— Te înșeli. Se uită peste capul ei la baioneta agățată de ușa. Fie că e sport sau supraviețuire, nu există nimic bun.

— Dar tu?

Își puse bărbia pe pieptul lui și ridică privirea.

— Ce e cu mine? Întrebă, trăgând de timp.

— Familia ta?

Hugh trasă un cerc pe spatele ei, iar ea se arcui ca o pisică.

— Am fost orfan. Sunt? Oare asta se schimba vreodată pentru cineva care nu avusese niciodată familie? Nu-mi aduc aminte de părinții mei. Probabil era băiatul unei femei de pe stradă. Nu am avut frați sau surori, spuse sec. Singurii pe care i-aș putea numi familie sunt Bragger și Maynard.

În ochii lui se citea tristețea, și el se răsuci pe saltea. Nu avea nevoie de mila ei. De a nimănui. Încercând să evite alte întrebări, închise ochii încercând să obțină o pauză.

— Partenerii tăi, zise ea încet, fără să accepte tăcerea lui.

— Da.

— Aceiași bărbați care îți dau ordine.

Hugh se încordă.

— Nu te judec, Hugh, spuse ea repede. Doar că... Familia și prietenii nu-ți spun ce să faci.

— Nu am zis niciodată că-mi sunt familie sau prieteni, spuse aspru, deranjat de subiectul despre care nu voia să vorbească.

— Exact. Lila se ridică în pat și se înroși dinspre umeri până la obraji. Trase cearșaful și se acoperi. Cine sunt ei ca să-ți spună ce să faci și să nu faci cu timpul tău?

— Am găsit o altă soluție pentru înțelegerea noastră, spuse el printre dinți.

— Nu e vorba despre asta. Se opri. Nu cu adevărat. Puse mâna pe el. Vreau doar să spun că meriți mai mult.

„Se înșală...”

Nu merita nimic pentru viața pe care o trăise... îl cuprinse frustrarea. La insinuarea ei... nu, la afirmația ei cum că era slab în fața partenerilor săi.

— Cu toții răspundem în fața celorlalți pentru deciziile de afaceri. Votăm pentru tot. Dar opinia lui Hugh nu conta cu adevărat. Votul lui era luat în considerație doar când Maynard și Bragger nu cădeau de acord. Dar țineau cont și de ce spunea el. Mai mult decât ar fi trebuit după ce fugise, cu ani în urmă.

— Prea bine. De ce au vrut să plec?

Hugh se uită la tavanul crăpat. Lila nu avea să renunțe.

— Ești o distragere.

Lila îl ciupi de braț ca să se uite la ea.

— Au!

— Tu mă consideri o distragere?

„Da.” Era ca o sirenă care îl atrăgea cu cântecul ei senzual. Hugh închise ochii.

— Suntem aici, nu-i așa?

Lila se înroși și mai tare.

— După cum ai spus, acestea sunt orele în care nu muncești.

Da, dar nu știa cât timp își petrecea gândindu-se la ea. Era ceva ce nu avea să recunoască niciodată.

— Deci nu cred că ar trebui să justifici cum îți petreci acest timp.

Cât de ușor vorbea despre el ca și cum ar fi fost merituos. Ea, o femeie nobilă... Iar când o auzea, aproape că putea crede și el asta. O prostie. Niciodată nu avea cum să fie mai mult decât... un luptător de stradă. Nu pentru mult timp. Nu cu adevărat.

— Ce vrei să spun, Lila? izbucni el. Vrei să-ți spun cum, atunci când eram copii, ne obligau să ne luptăm ca niște animale?

Culoarea dispăru din obraji ei.

— Cum niște nobili importanți conduceau ringul, iar noi eram marfa lor? „Nu mai vorbi. De ce îi oferi detaliile

astea despre trecutul tău?” Dar nu se putea opri. Poate pentru că voia să rupă legătura care se formase între ei. Cum luptele nu erau niciodată suficiente? Cum voiau și mai multă violență? Și mai mult sânge? Pieptul începu să-l doară de cât de repede respira. Nu avea cum să fie din cauza emoțiilor. Nu mai simțea de mult. Cum ne obligau să luptăm până la moarte?

— Dumnezeu, spuse ea, și buzele îi tremurară.

Nu, nu exista niciun Dumnezeu, doar diavolul din întuneric.

O apucă de umeri, strângând-o cu putere.

— Sau vrei să auzi că am vrut să mă las omorât doar ca să scap?

O spusese... cu voce tare... pentru prima dată.

Hugh îi dădu drumul – groaza lui se reflecta și pe fața ei, dar din alte motive. Îi spusese prea multe. De ce zicea toate astea? De ce ei? De ce își deschidea sufletul? Îi veni să vomite. Voia să fugă de trecut, de cine era și de femeia care îl făcea să spună mai multe decât mărturisise oricui altcuiva.

Lila începu să plângă.

— Nu am...

— Ce? tună el. Nu credeai că există copii vânduți și obligați să lupte până la moarte? Totul pentru plăcerea și amuzamentul unor oameni perversi? Lila își acoperi gura, iar gestul ei de tristețe îl înnebuni de furie. Începu să râdă fără amuzament. Și știi la cine m-am gândit în noaptea în care am scăpat? La mine. Nu la Bragger, nu la Maynard. Sau la Angus, sau la Valerie. În momentul în care am avut șansa să scap, am fugit fără să-mi pese de băieții și fetele pe care îi lăsam în urmă.

Hugh închise ochii. Sora mai mică a lui Bragger. O fetiță... Iar Hugh fugise cu punga cu bani, ca un trădător. Și unde se dusesese, în loc să rămână pe străzi? Să lupte cu trupele lui Boney. Inima îi bătea cu putere. Deschise ochii și își fixă privirea la șifonierul uzat în care se afla uniforma stacojie. Un simbol care să-i aducă mereu aminte de cine era și de ceea ce făcuse.

„Copilul meu... ajutor... e doar un copil...”

Trase adânc aer în piept când auzi țipetele mamei. Rugămințile ei. Doar ca să fie ucisă de un alt membru onorabil al regimentului de cavalerie.

Lila se uită la el șocată, neclintită și tăcută.

Hugh se așează în genunchi și își apropie chipul de al ei. Lila încercă să-și îndepărteze privirea, dar el o luă de bărbie.

— Crezi că sunt slab pentru că am cedat în fața part...

— Nu, spuse ea răgușit. Nu...

— Vrei să știi de ce le sunt loial și de ce ascult ordinele lor? La ani buni după ce i-am trădat, când nu aveam nimic, nici măcar o bucată de pâine, Maynard și Bragger mi-au oferit mâncare. Un loc unde să stau. Mi-au dat de muncă. Deși era o muncă pe care o detesta. Iar asta era datoria pe care trebuia s-o plătească. De aceea avea de gând să lupte dacă – de fapt, când – îi cereau. Bragger și Maynard nu sunt familia mea. Dar avem aceleași aspirații, iar asta e de ajuns.

Nu-i așa? Era cel mai bun lucru la care putea spera în mahala, și asta găsisese. Îi admiră trăsăturile. Și nu avea de gând să-și încalce cuvântul pentru o femeie care îi dăduse lumea peste cap în ultima săptămână. Deja îl făcuse să fie slab. Îi dădu drumul brusc și își coborî picioarele peste marginea patului, gata să plece... dar mâinile ei fine și delicate îl opriră.

Simți cum cearșaful alunecă ușor, iar apoi bariera dintre ei dispăru și căldura trupul ei îi atinse pielea.

Lila îl sărută pe gât.

— Nu cred asta despre tine, Hugh, șopti ea, iar el închise ochii. Cred că ești un bărbat onorabil.

Hugh deschise ochii și se uită spre locul unde era ascunsă uniforma.

— Oamenii onorabili nu-i abandonează pe cei care au nevoie de ei, răspunse cu vocea goală.

Oamenii onorabili nu distrugneau câmpuri pline cu bărbați, femei și copii nevinovați, al căror singur păcat era că veniseră să își strige nevoile, dar se văzuseră nevoiți să

fugă din calea opresiunii guvernului.

Lila se aplecă peste umărul lui și îl privi în ochi.

— Bărbații onorabili nu le cer altor oameni să plătească pentru bunătatea lor, Hugh, spuse ușor. Partenerii tăi vor să lupti. Vor să respecti regulile impuse de ei... Asta nu e relație, Hugh.

Se încordă. Avea dreptate... Dar el nu își permisesese să se gândească la faptul că Bragger și Maynard îl exploatau. Ce spunea asta despre el fiindcă le permitea să facă asta în numele datoriei pe care o avea?

„Dar oare e o datorie pe care o poți plăti vreodată?”

— Spuneai că aveți aceleași speranțe, continuă ea să vorbească, smulgându-l din gândurile lui. Care sunt, Hugh?

— Speranțe, repetă el. Un cuvânt mai frumos pentru „aspirații”. Cuvântul „speranță” încă însemna ceva pentru cei nevinovați, care încă nu fuseseră atinși de greutățile vieții. Siguranță financiară ca să avem ce mânca și – făcu un semn către tavanul crăpat – un acoperiș deasupra capului. Putere pentru ca aceia care vor să devină mai bogați și mai influenți să nu încalce teritoriul nostru.

Lila îl privi cu atenție.

— Nu vrei altceva pentru tine.

Pace. Hugh voia doar pace. Interogatoriul ei scoase la iveală încă o dată diferențele dintre ei, și întrebările pe care le avea despre trecutul ei și despre cum ajunsese aici își făcură loc în mintea lui. Cine era și de ce nu se temea la fel ca toată lumea născută în partea aceea a Londrei? Așa supraviețuiesc oamenii din mahala. Oamenii nu trăiesc aici, Lila. Dacă au noroc, supraviețuiesc, apoi mor.

Enervat, se retrase din îmbrățișarea ei și se întinse pe pat. Lila i se alătură și se culcă pe pieptul lui.

— Meriți mai mult decât să supraviețuiești.

Hugh o luă de mână și îi sărută degetele.

— Nici nu aș ști ce înseamnă mai mult de atât, Lila.

„Mincinosule. Știi. E vorba despre ea.” Cu Lila înțelegea ce înseamnă să ai alături o persoană cu care să vorbești și pe care să o tachinezi. Iar asta îl speria îngrozitor. Pentru că știa că nu merita nimic.

De data asta, Lila nu mai insistă. Cu ea în brațe, Hugh închise ochii și adormi.

„Monștri nenorociți. Sunteți toți niște monștri. Să putreziți în iad pentru tot ce ați făcut aici.”

Hugh se trezi cu inima bătându-i nebunește. În jurul lui era liniște.

Era aici. În Londra. În casa lui.

Și își aduse aminte...

Întoarse capul și o văzu pe Lila.

La un moment dat, se ridicase, se îmbrăcase și își împletise părul. Se frecă la ochi. Își pierduse simțurile care îi salvaseră viața. Acum, ea stătea pe fotoliul ros de molii, și lui Hugh i se părea că e ceva greșit ca o femeie ca ea să stea pe obiectul acela recuperat de pe stradă cu ani în urmă.

Lila luă una din ghetе. Parcă simțindu-i privirea, se uită la el, și coada întunecată îi căzu pe umăr.

— Te-ai trezit.

Părea fericită să-l vadă.

Mai simțise cineva asta pentru el? Vreodată?

— Și tu, spuse el morocănos și se uită la picioarele ei.

Lila îi urmă privirea și se îmbujoră.

— Trebuie să plec.

Bineînțeles.

Iar el trebuia să se întoarcă la Savage și să se ocupe de o treabă pe care o detesta.

Îl cuprinse regretul.

Se ridică și se duse la lavoarul pe care îl pregătise în dimineața aceea. După ce se spală, își adună hainele.

Între timp, Lila își legă șireturile. Momentul acela în care amândoi se îmbrăcau, în liniște, era foarte intim.

Tot ce se întâmplase în casa lui fusese mai intim decât orice trăise vreodată cu altcineva. Și ura că era pe cale să se sfârșească. Ce aveau să fie după aceea? Doi străini, fericiți cu secretele lor, al căror timp împreună era limitat. Ironic, el și Lila erau uniți de ceea ce el detesta cel mai mult.

După ce se îmbrăcară, se uitară unul la altul.

— Trebuie să plec, repetă ea.

— Ai mai spus asta.

Ea se apropie de el și, ca o soție iubitoare, îi aranjă haina.

— Dacă ți-aș spune că trăgeam de timp pentru că nu vreau să plec?

„Rămâi!” Inima îi bătea cu putere. Cuvântul îi stătea pe limbă, dar, așa cum spusese Lila, nu puteau să rămână aici și să se prefacă. El trebuia să muncească, iar ea...

Unde se ducea când pleca dimineața?

— Cred că amândoi știm că trebuie să ne vedem de drum, rosti el inevitabilul.

I se păru că vede tristețe în ochii ei?

— Da, fu ea de acord și își lăsă brațele pe lângă corp.

Hugh întinse mâna.

— Haide!

Lila se uită lung la mâna lui.

— Unde mergem?

Începu să se enerveze. Chiar credea că avea s-o lase să plece prin mahala fără să se asigure că ajungea în siguranță?

— Să-ți găsim o trăsură.

Lila își trase gluga și acceptă mâna lui Hugh.

Zona aceasta a Londrei se trezise deja la viață; străzile erau pline de vânzători și de copii care căutau ceva de muncă. Mergând, Hugh simți cum Lila se lipește de el. Coborî privirea și, pe sub glugă, îi văzu chipul palid.

Dar nu asta, ci ochii ei plini de panică îl făcură să ezite. Era îngrozită.

— Aici, spuse și o conduse în față.

Lila nu părea să-l fi auzit.

Văzându-i apropiindu-se, unul din birjari coborî. Hugh scoase un săculeț din buzunarul hainei.

— Condu-o pe doamna! Dacă i se întâmplă ceva, te omor.

Rosti amenințarea la fel de relaxat cum îi dădu monedele Lilei.

Bărbatul chel păli.

— Să nu-i dai niciun ban până nu ajungi unde ai nevoie.

Lila era complet nemișcată, cu ochii ațintiți la mulțimea de oameni din spatele ei.

— Lila? o grăbi Hugh. Lila, repetă mai insistent, reușind să o aducă la realitate.

Clipind, Lila se uită la el de parcă îl vedea pentru prima dată.

— Hugh?

„Fir-ar să fie!”

Deschise ușa și o ajută să urce.

— Vei fi bine, îți promit! N-o să fiu departe.

Se cutremură de cât de tare își dorea să-și poată ține acea promisiune pentru mult timp de acum înainte.

Făcu un pas în spate, și, după câteva clipe, trăsura Lilei porni.

Iar ea plecă.

Capitolul 17

După Peterloo, când Lila se întorsese acasă și servitorii o căraseră în brațe și o așezaseră în patul cu baldachin, ea nu făcuse altceva decât să se uite la tapetul rozaliu.

Dintre toate lucrurile la care s-ar fi putut gândi, cufundată în tăcere și singurătate, se gândise la... mâinile ei.

Fusese atât de aproape de moarte și de a nu-și mai vedea niciodată familia, dar, în mod ciudat, mâinile fuseseră primele la care îi zburase gândul.

Mai exact, reflectase la faptul că nu le apreciasse suficient atunci când fuseseră întregi. Nu apreciasse ce putea face cu ele... melodiile superbe pe care le putea cânta. Nu apreciasse momentele în care sora ei o luase de mână, împreunându-și degetele cu ale ei.

Și nu înțelese că și mâinile aveau amintiri. Fiecare

proeminență, fiecare urmă și linie imperfectă erau semne ale lucrurilor oribile pe care le trăise.

Nu-i mai plăceau mâinile ei.

Nu, ajunsese să-și urască mâinile.

Și nu erau singurele cicatrici. Mai avea urma de baionetă de pe picior și urma unui pinten în mijlocul frunții. Dar putea să nu se uite în oglindă și să uite că exista. Iar pe cea de pe picior o putea ascunde sub fustele lungi – sau, cum aflase de curând, sub pantaloni.

În fiecare dimineață, după ce se îmbrăca, nu mai era nevoită să le vadă și să-și aducă aminte de cât era de distrusă și de coșmarurile cu care trăia.

Însă nu-și putea ascunde degetele. Chiar și mânușile care se mulau perfect pe degetele îndoite erau un memento de care nu avea nevoie.

Toată lumea din jurul ei observa același lucru: mama și fratele ei nu se puteau uita la degetele strâmbe, iar Sylvia făcea tot ce putea ca să pretindă că nu le vedea.

Acum, așezată la pianul surorii ei din salonul de muzică, Lila le studie și constată că îi trezeau noi amintiri.

Cele pe care le făcuse în ziua asta cu Hugh.

Le ridică să le analizeze mai îndeaproape în lumina difuză și se încruntă.

Erau *la fel* de strâmbe ca în dimineața aceea, dar astăzi le folosiseră altfel, cu mai multă libertate. Le folosiseră ca să învețe să se apere, iar apoi îl mângâiaseră pe Hugh Savage. Care nu fusese dezgustat.

Astăzi, pentru prima dată, în brațele lui, se simțise... frumoasă.

Nu aproape frumoasă.

Hugh o ajutase să înțeleagă că, în ciuda cicatricilor interioare și exterioare, era încă femeie.

Iar el o dorea.

În casa lui, în camera lui, aflase ce însemna să fii dorită.

Simți cum trupul i se încălzește, nu de rușine, ci de dorință. Dorință care se aprinse la amintirea acelei dimineți.

Trecuseră câteva ore de când i se schimbaseră viața?

Când se schimbase totul?

Aflase pentru prima dată ce însemna să deții controlul. Era un sentiment pe care nu-l cunoștea cu adevărat. Nici măcar înainte de Peterloo. Ca fată, iar mai apoi ca tânără, nu îndrăznise să-și sfideze mama. Toate actele de sfidare și îndrăzneală fuseseră făcute pe furiș... la fel ca decizia de a vizita câmpul St. Peter din Manchester în acea zi de august.

Dar nu gândurile legate de luptă, de supraviețuire sau de revenirea la viață îi ocupau mintea, ci el. Cu fiecare zi care trecea, timpul lor împreună se apropia de final. Știa asta. Era un moment inevitabil.

„Nu sunt pregătită...”

Lila apăsă o clapă.

Nota ascuțită răsună cu ecou în camera întunecată.

Când Hugh îi văzuse degetele, nu o privise ca pe un personaj de la circ. Nu fusese oripilat, dezgustat sau trist... doar furios. Pentru ea?

Până astăzi, ar fi zis că așa ceva era imposibil. Abia se cunoșteau și abia dacă o plăcea...

Lila apăsă o altă clapă.

„Și ce ar spune dacă ar afla că ești o lady din înalta societate? Crezi că te-ar mai duce în apartamentul lui sau ți-ar mai da lecții dacă ar ști ce diferență este între statutul vostru?”

— Nu contează, șopti în liniștea din încăpere.

— Cu cine vorbești?

Lila se întoarse.

Sora ei stătea în pragul ușii.

— Cu nimeni, răspunse. Apariția neașteptată a surorii ei îi făcu inima să-i bată mai tare. Singură. Vorbeam singură.

Încruntată, Sylvia veni lângă ea.

Se lăsă o liniște lungă. „Știe.” Știa că Lila se strecura afară ca să învețe să lupte. Și simți că îi cade cerul în cap când conștientiză că, în aventura ei de a învăța cum să se protejeze, ținuse un secret față de sora ei.

Sylvia scoase din buzunar o hârtie îndoită.

— A venit asta pentru tine.

— Ce...?

Când Sylvia îi întinse hârtia, nu mai spuse nimic. Scrisul familiar și delicat îi era cunoscut.

„Annalee.”

Spre deosebire de toate celelalte bilete pe care nu le citise, pe acesta decise să-l citească.

Cu degetul pe sigiliul stacojiu, simți privirea surorii ei la fiecare mișcare.

Dragă Lila,

Îmi e atât de dor de tine! Am auzit zvonuri că s-ar putea să vii cu sora ta, Sylvia, la Balul Plăcerilor și sper că vei fi acolo.

Dacă intenționezi să participi la festivități, ce-ar fi să mergem împreună să cumpărăm rochii, așa cum făceam pe vremuri? Vai, ce mult ne mai distram pe vremea aceea!

Cea mai bună și dragă prietenă a ta,

Annalee.

Lila împachetă la loc biletul.

— Să înțeleg că încearcă să te convingă din nou, murmură Sylvia.

Lila încuviință ezitant din cap.

— Poate ți-ar face bine să o revezi, continuă sora ei. Poate v-ar prinde bine amândurora.

Lila se jucă agitată cu marginile scrisorii.

— Suntem atât de diferite acum.

Annalee era liberă și plină de viață, iar Lila era... Lila. Prefera să stea ascunsă și să iasă în societate doar dacă era nevoită.

Sora ei îi puse o mână pe după umăr și o strânse ușor.

— Ah, dar ce frumoasă e lumea când interacționăm cu oameni care sunt diferiți de noi!

Lila se gândi la Hugh și simți un nod în gât.

Se uită la bilet.

— Poate... că o să-i răspund.

Sylvia zâmbi larg.

— Mi se pare o idee minunată. Apoi se încruntă ușor.
Ce e asta?

Lila se uită în aceeași direcție ca Sylvia și tresări când sora ei ridică liliacul sculptat.

— E un liliac, spuse ea nesigură.

Surprinsă, Sylvia analizează obiectul din lemn.

— Unde l-ai găsit?

— În... în una dintre camere?

— Hmm. Sylvia îl puse la loc. E foarte... frumos. Și ciudat.

Da, ciudat. Și furat. Nu era prima dată când se simțea vinovată pentru că luase ceva de la Hugh în dimineața aceea. Avea de gând să i-l dea înapoi. Chiar avea. Fu recunoscătoare când Sylvia nu mai spuse nimic, ci se îndreptă spre ușă. Brusc, sora ei se întoarce.

— Lila? Vreau să știi că m-am bucurat să fii aici cu mine și cu Vallen. Vocea ei era plină de emoție. A fost o vizită mai bine-venită decât îți poți imagina.

După ce plecă, Lila ridică liliacul. Sora ei voia ca Lila să mai rămână, însă, deși era recunoscătoare că Sylvia o primise în casa ei și voia s-o aibă aproape, asta nu era viața Lilei. Mângâie cu grijă urechea neterminată a liliacului, frumoasa operă de artă creată de Hugh. Această piesă pe care el o crease datorită ei. Sau pentru ea. Oricum ar fi fost, se gândise la ea. Ce spunea asta despre ei? Despre ei împreună?

Liliacul îi alunecă printre degete și căzu peste una dintre clape, al cărei sunet răsună în cameră.

Fără să clipească, Lila se uită la creatura cafenie de pe clapele pianului.

Împreună? Ea... și Hugh?

De unde îi venise ideea asta?

Nu... nu putea fi cu Hugh.

„Și nici nu ți-a dat de înțeles că ar vrea mai mult de la tine. Mai mult decât i-ai oferit în dimineața aceasta.”

Nu, singurul lucru la care putea spera era timpul pe

care îl mai aveau împreună. Nu din cauza trecutului său sau al statutului care îi despărțea, ci pentru că ea era prea distrusă pentru oricine.

Sunetul unei tobe, însoțit de fluieratul melodios al unor flaute, se auzi în adâncul minții ei, iar ea se întoarse în acea zi de vară.

Începu să cânte melodia familiară.

Tobele bat acum din nou

Pentru toți acei adevărați nobili soldați...

Se strâmbă când cântă minciuna din versuri și se opri la cuvintele acelea. *Adevărați nobili soldați*. Nu existase nimic adevărat sau nobil la ei în ziua aceea. Cu uniforme lor stacojii și nasturii aurii i se păruseră atât de romantici fetei de atunci. Își lăsa degetele să cânte în continuare.

Și vom mărșălui fără oprire

Peste dealuri și dincolo de ele

Apăsă clapele mai tare și continuă să cânte.

Căci voluntarii vor fi victorioși zilei

Vocea ei devenea din ce în ce mai ascuțită cu fiecare vers. Voluntari. Cizmari, brutari, lumânărari. Bărbați care-i erau vecini.

Peste dealuri și dincolo de ele...

Lila continuă să apese până când buricele degetelor începură să-i amortească și ea se bucură de senzația de disconfort. Pentru că nu se compara cu durerea pe care o cunoscuse atunci și care își făcea loc, în surdină, prin amintiri.

Haideți, nobili ce-n minte v-ați pus, în întregime

Să fiți în slujba bune și blânde regine...

Vocea îi tremură. Bună și blândă. Nu existase nimic bun sau blând la rege și la regină în ziua aceea.

Haideți, alăturați-vă, pentru a răsplăti...

Câți bărbați și femei fuseseră trădați de Coroană? În minte îi apăru imaginea lui Hugh. Câți oameni ca el, buni și onorabili, care trăiau în zona de est a Londrei, fuseseră uitați? Fiind nevoiți să se bazeze pe oameni ca Bragger și Maynard?

Continuă să cante o melodie disonantă.

Inima îi bătu cu putere. Bineînțeles. Asta era. Acesta era răspunsul. Nu pentru ea... dar pentru mulți alții.

Fusese atât de preocupată să învețe cum să-i protejeze pe cei dragi, dar... erau atât de mulți. Femei. Bărbați. Copii. Oameni de toate felurile care aveau nevoie de aceleași abilități. Și oare câți dintre cei de la Manchester ar fi reușit să scape de mulțimea nemiloasă în ziua aceea infernală dacă ar fi avut acele abilități?

Cuvintele lui Hugh îi răsunară în cap: „Așa supraviețuiesc oamenii din mahala. Oamenii nu trăiesc aici, Lila. Dacă au noroc, supraviețuiesc, apoi mor”.

Supraviețuiau... dacă aveau abilitățile lui Hugh.

Era exact cum îi spusese ea: merita mai mult decât să supraviețuiască. El insistase că nu știa ce înseamnă „mai mult”.

„Nici nu aș ști ce înseamnă mai mult de atât, Lila.”

Inima îi bătu mai repede. Ea se putea asigura ca mai mulți oameni să învețe cum să se apere.

Simți o încântare amețitoare. Acesta era răspunsul pentru ea... și Hugh.

Dacă ar fi avut lângă ea pe cineva ca el, pe cineva care știa cum să conducă o afacere, mai ales una legată de lupte, pe cineva care făcuse parte din lumea aceea toată viața, atunci tot ceea ce visa să realizeze ar fi devenit posibil.

Încântarea îi pulsa în vene; se aplecă peste clape, luă

un creion și începu să scrie.

Ea se dusesse la Hugh ca să ia lecții pentru a-i proteja pe cei dragi, dar era afacerea *lui*. Era lumea lui, una cu care ea nu era familiarizată.

Și înțelese că Hugh fusese răspunsul în tot acest timp.

Dar viziunea ei nu era doar în interesul ei. Cu abilitățile, talentul și cunoștințele lui, Hugh merita să fie văzut și auzit, nu să fie doar un partener fără drepturi. Împreună ar fi putut crea ceva ce nu existase până atunci.

În timp, putea să învețe – și plănuia să învețe – de la el, dar era singurul care o putea ajuta să-și îndeplinească visul. Nu avea să fie un partener minoritar, ci ega...

Simți un curent de aer.

— Ce fată patriotică ești!

Speriată, se lovi cu coatele de tastatură, iar zgomotul umplu camera. Lila țipă, dar sunetul fu înăbușit când cineva îi puse mâna la gură.

Se răsuci și tremură, dar persoana din spatele ei o ținea strâns.

„Nu pot să respir...”

Se întâmplă... din nou.

Era strivită. Cineva o apăsa cu bocancul, în timp ce oamenii treceau peste ea și pe lângă ea lăsând-o fără aer, iar ea se chinuia să respire.

Ochii i se împăienjeniră, și se agită frenetic.

— Liniște!

„Liniște!”

Un singur cuvânt, complet opus haosului care se desfășura în jurul ei pe câmp. Dar era un singur cuvânt. Care nu se potrivea. Trebuia să audă țipete, plânsete, focuri de armă, urletele mulțimii, tropăitul oamenilor și al cailor.

Se opri și încercă să înțeleagă ce nu se potrivea.

Era o singură voce.

„Gândește! Gândește!”

Lila se strădui să-și dea seama de ceea ce era real în jurul ei.

Dacă ar fi fost în St. Peter, ar fi fost înconjurată de mai mult de 50 000 de oameni. Vacarmul mulțimii îi răsuna în

minte.

Pulsul începu să revină la normal.

Nu era nicio mulțime.

Era un singur bărbat.

Iar vocea era atât de familiară.

„Hugh!”

— O să îmi retrag mâna de la gura ta, îi murmură el la ureche.

Era amețită de ușurare și se abținu să nu chicotească.

— Nu vrei să mă faci să regret decizia, milady.

Lila se prăbuși, iar mușchii și picioarele îi cedară. Căzu peste pian și se chinui să-și recapete suflul. Când își reveni, se uită la el, dar nu putu să spună decât un cuvânt.

— Hugh, șopti, simțind nevoia să-și audă vocea, să se asigure că era Hugh și nu un halebardier însetat de sânge, înarmat cu o sabie și purtând pălăria cu pene. Ești aici.

Închise ochii ușurată și se bucură de senzația care alungă panica de la Peterloo. Era aceeași ușurare reală, vie și frumoasă pe care o simțise când cineva o ajutase să treacă peste zidul de cărămidă de la Manchester și să fie liberă cu ajutorul celor care o așteptau pe partea cealaltă. Tremură. Nu de frică. Nu-i era frică de Hugh. Nu de el...

Bărbatul acesta, care era aici.

În casa surorii ei.

În Mayfair?

„La naiba!”

Simți un nod în stomac și deschise ochii. Ușurarea dispăru, iar Lila șovăi.

Nu-l cunoștea pe bărbatul acesta.

Da, era Hugh Savage. Nu ar fi putut să confunde silueta impresionantă din fața ei.

— Ești... aici, spuse pentru a doua oară, înțelegând ce însemna asta.

— Da.

Asta era. Un singur cuvânt, rece, plin de furie.

Hugh era aici, dar nu-l mai văzuse niciodată așa. Nici în primele zile după ce îl cunoscuse, când îl sfidase și nu ținuse cont de dorințele lui, nu fusese atât de furios. Furia

lui amenința să izbucnească și să distrugă totul în calea ei.

Ochii săi mijiți erau ca niște cuțite și o făcură să se ridice ușor.

Și instinctele pe care reușise să le estompeze după Peterloo se treziră la viață. „Fugi...”

Se mișcă spre stânga.

Nu apucă să facă nici măcar un pas, că Hugh o prinse de talie.

Și așa deveni din nou fata de la Peterloo.

Fata din iarbă.

Mai degrabă, una dintre miile de fete.

Lovi cu pumnul așa cum o învățase el și se pregăti să țipe, dar fu redusă la tăcere de apăsarea palmei lui.

— Nu sunt încântat de tine, spuse pe un ton sec, care o ajută să nu se mai teamă că avea de gând s-o omoare aici, acum. Asta și strânsoarea mâinii lui, mai tandră decât se aștepta. Pot să îmi retrag mâna?

Lila încuviință haotic din cap. Ca să-și poată recăpăta suflul, i-ar fi dat și sufletul dacă i l-ar fi cerut.

În momentul în care el îi dădu drumul, Lila se duse în grabă de cealaltă parte a băncii din fața pianului. La cât era Hugh de puternic și de agil, banca nu îi oferea cine știe ce protecție. Hugh ar fi putut s-o omoare într-o clipă și să plece înainte să o descopere careva.

Nu ar face asta. Nu bărbatul care făcuse dragoste cu ea atât de pasional și care o atinsese atât de delicat.

Și totuși...

Furia i se citea pe chip, de la colțurile gurii până la ochii albaștri, care se întunecaseră.

Apoi... el zâmbi. Un zâmbet glacial, care îngheță toată camera.

Era de rău. Chiar era de rău.

Capitolul 18

Bineînțeles că Hugh își dăduse seama după cum

vorbea ea și după cât era de familiarizată cu partea asta a Londrei că făcea parte dintr-o categorie socială mult mai importantă decât a lui. Dar faptul că obținuse confirmarea aici și acum făcea ca diferența dintre ei să fie mult mai mare.

Iar ea nu-i spusese. Nu, nu avusese suficientă încredere în el încât să-i spună adevărul despre originile ei... în timp ce el îi spusese atât de multe despre el. Mai multe decât oricui altcuiva.

Mai multe decât avea să mai spună vreodată cuiva.

Lila March locuia în Mayfair.

Era o lady.

Acele minciuni prin omisiune erau cele care alimentau furia din interiorul lui.

Nu era vorba despre ce nu-i spusese... ci despre faptul că nu voise să facă asta, deși el îi oferise totul.

„Nu chiar totul”, îi aminti o voce batjocoritoare. „Nu despre Peterloo...”

Cu toate astea, își pusese sufletul pe tavă, iar ea ținuse totul pentru ea.

Încercă să nu râdă cu amărăciune.

Hugh aruncă o privire la instrumentele din lemn, aranjate ordonat în semicerc pe podeaua din lemn. Pianul lângă care stătea Lila valora mai mult decât orice obiect al lui Hugh. Dacă în dimineața aceea nu-i păsase că nu avea nimic, acum își aminti cât era de sărac. Că era același soldat care cerea de mâncare, nevoit să intre înapoi în lumea luptelor. Altele decât cele de pe continent, dar tot lupte.

Hugh începu să se plimbe prin salonul de muzică, pentru că nu avea stare. În încăperea aceea ar fi încăput întreaga lui locuință, cu cele patru camere. Se abținu să nu râdă cinic.

Era sigur că într-o casă ca asta servitorii l-ar prinde imediat, iar singurele lucruri pe care le-ar mai vedea după ar fi Newgate și spânzurătoarea.

Instinctul de supraviețuire care îl ghida în viața de zi cu zi îl făcu să se ducă să încuie ușile duble aflate în partea

cealaltă a camerei.

Simți privirea Lilei ațintită asupra lui la fiecare mișcare.

— M-ai urmărit?

— Te-am urmărit ca să mă asigur că ajungi acasă în siguranță, spuse printre dinți, iar privirea ei plină de blândețe și de admirație îl făcu să se înroșească.

Ea transformase gestul lui în ceva romantic.

„Păi, te-ai dus după ea să te asiguri că nu pățește nimic. Nu e ca și cum te-ai fi furișat după ea.”

Inima ei era un ecou al privirii.

— Ah, șopti ea, de parcă ar fi primit un compliment. Mulțumesc?

Hugh se trase de guler.

— Îmi mulțumești?

— Nu?

A doua întrebare îl făcu să râdă nebunește.

— Fir-ar să fie, Lila! Se opri când îi trecu prin cap un gând îngrozitor. Lila March chiar e numele tău?

— Da, spuse ea încet, fără ezitare, dovedindu-i că *măcar* cu asta fusese sinceră.

Hugh se uită în jur, simțind că îl cuprinde greața.

— Și locul ăsta? Deși „palat” ar fi fost mai potrivit. Aici locuiești?

Ea clătină din cap, și Hugh se relaxă puțin.

— E casa surorii mele.

„La naiba!”

— Văduva al cărei soț a fost omorât de un luptător?

Lila încuviință din cap.

— Numele ei e Sylvia. Iar soțul ei a fost omorât la domnul Jackson. Stau aici până se întoarce fratele meu de la țară. Făcu o pauză lungă. Henry e conte.

Conte? Hugh, cu un trecut marcat de sărăcie, un prezent și un viitor neclare... Nu puteau fi mai diferiți. Și detesta adevărul și profunzimea prăpastiei dintre ei. Detesta că Lila făcea parte din categoria de oameni care profitaseră de el de la naștere ca să-și satisfacă plăcerile.

Nu putu să se uite la ea și să-i permită să vadă

tumultul de emoții, ura de sine și frustrarea provocate de circumstanțele pe care nu spera să le schimbe vreodată. În schimb, își aținti privirea la clapele albe la care ea cânta cu atâta pricepere când Hugh intrase în încăperea... Liliacul făcut de el era așezat acolo. De parcă sculptura aceea grosolană conta. Ceea ce era absurd. Pentru că asta ar fi însemnat că și el conta pentru ea, dincolo de lecțiile pe care i le ceruse.

Chipul ei strălucea în lumina lunii.

— Mă bucur atât de mult că ești aici, Hugh, spuse încet, și inima lui tresăltă.

— Ah?

Lila luă un carnețel de pe pian.

Când Hugh tot nu se mișcă, insistă:

— Ia-l!

În vocea ei se citea ezitarea, o femeie dezvăluind secrete pe care nu era sigură că voia să le împărtășească. Și de aceea el își dorea carnețelul ăla mai mult decât orice. Pentru că, din momentul în care Lila îl spionase pe fereastra arenei, Hugh devenise fascinat de ea.

Fără să-și ia ochii de la ea, îi luă cartea din mână.

— Mi-a venit o idee, Hugh, spuse cu înflăcărare când el nu se uită la cuvintele pe care le scrisese. Citește!

O cerere care îl îndemna să citească acele pagini pentru a obține răspunsurile de care avea nevoie.

Deschise carnețelul.

Erau pagini pline de cuvinte care păreau scrise în grabă, aproape ilizibile, atât de greu de citit, încât îi luă câteva clipe să le înțeleagă – să înțeleagă ce citea.

Cu mâinile tremurând, îl închise brusc și îi dădu drumul de parcă l-ar fi ars.

Simți un gust amar, ca de pelin. Era gata să vomite chiar aici, pe podelele lucioase din lemn. Începu să se miște. Trebuia să se îndepărteze de ea. Să-și facă ordine în gânduri.

Dar Lila nu-l lăsă.

Foșnetul fustelor și scârțâitul podelei trădară apropierea ei.

— Nu știu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme, spuse ea, plină de entuziasm. Sunt atât de mulți oameni cărora le-ar prinde bine să învețe să lupte. Asta sper. Să creez o societate de luptă.

„O societate de luptă...”

Numele din trecut, rostit de persoana care adusese lumină în viața lui.

Lila luă un alt carnețel, îl deschise și îi arătă agitată paginile în timp ce continuă să vorbească.

— Știu că nu e tocmai o idee convențională, dar e...

Cuvintele ei erau pline de bucurie și entuziasm și se amestecau în mintea lui, fără să le înțeleagă. Cu mâna liberă, își masă tâmpla dreaptă.

— Poate fi ceva atât de minunat, Hugh. Zâmbi, scoțând în evidență cele două gropițe din obraji. Visul ei era coșmarul lui. Să împrăstie veninul din lumea lui și să otrăvească lumea cu mai multe lupte. Și în seara asta mi-am dat seama de ceea ce vreau cu adevărat.

— Ce vrei? Întrebă el cu un interes prefăcut.

— Să pornim împreună în această aventură!

„Să pornim în această aventură?” Vorbea ca și cum ea și Hugh ar fi trebuit să plece într-o călătorie în celălalt capăt al lumii.

— Am fi parteneri cu adevărat, fiecare cu drepturi egale. Ai fi egal.

În sfârșit, se opri.

Egal. Asta își dorea Savage... să aibă ceva de spus la conducerea afacerii. Acum, ea îi oferea acea oportunitate. O propunere similară cu cea pe care i-o făcuseră Bragger și Maynard când îl salvaseră de sărăcie și îl ajutaseră să treacă peste reținerea de a intra din nou în lumea luptelor.

Și ce se întâmplase? Maynard și Bragger îl exploataseră, făcându-l să intre în ring pentru bani, așa cum se întâmplase și când era copil.

Exact cum avea să se întâmple și cu Lila. Luptele erau doar despre banii pe care îi puteau produce.

Lila se uita la el, plină de entuziasm. Probabil crezând că îi oferise cea mai mare comoară.

— Ești surprins? Îl întrebă când el nu spuse nimic.

Aștepta ceva de la el. Într-un final, el nu reuși decât să repete cuvintele ei:

— Poate fi ceva minunat...?

Și ochii ei scânteiară cum nu o mai făcuseră decât o singură dată, în dimineața aceea, în brațele și în patul lui.

Dar Lila nu terminase.

— Știu ce te îngrijorează, Hugh.

„Oare?”

— Dar asta? Asta nu va afecta ce ai creat tu și partenerii tăi. Noi vom învăța bărbați și femei. Nu vor fi lupte. Își mușcă buza. Adică nu vor exista meciuri plătite. Bineînțeles că oamenii vor trebui să se lupte ca să învețe. Lila îi puse ușor mâna pe mânecă, iar el se încordă. Nu spui nimic?

Furia îl făcu să se uite brusc la ea.

— Asta ai făcut în tot acest timp? Asta vrei să faci?

*

Chiar înainte ca Hugh să apară, Lila se lăsase pradă ideii de a începe o aventură, nu singură, ci cu el alături de ea.

Până să ajungă el, în mintea ei prinseseră contur toate ideile și planul. Nu avusese timp să se gândească la reacția lui.

Dar, și dacă ar fi avut, cu siguranță nu și-ar fi imaginat... asta.

Tăcerea apăsătoare.

Știa că, în timpul pe care îl petrecuse izolată, pierduse capacitatea de a înțelege nuanțele unei conversații, subtilitățile din vorbire, înțelesul dublu. Înțelesul ascuns. Dar nu era atât de ignorantă încât să nu-și dea seama de dezamăgirea... mai rău, de dezaprobarea usturătoare din spatele cuvintelor lui.

Ura ideea ei.

Iar Lila ura durerea pe care i-o provoca ei acest lucru.

Nu putu să se uite în ochii lui reci și își țină mâinile

ocupate jucându-se cu carnețelul.

— Bineînțeles, e abia la început. Mai sunt multe de făcut.

„Termină cu bolboroseala!”

Un ordin pe care nu crezuse că avea să și-l mai spună vreodată.

Dar deschisese cutia Pandorei și n-o mai putea închide.

— Inițial, nu m-am gândit la o afacere, dar ideea mi-a trecut prin cap din senin. Iar un parteneriat cu tine mi se pare... potrivit.

Totul era potrivit cu el.

Singurul răspuns fu ticăitul ceasului de pe perete și tăcerea lui Hugh.

— Asta e metoda ta? Își trecu un deget peste dantela mânecii ei bufante, iar Lila încercă să nu se miște. Metoda nobililor și a conducătorilor. Cuvintele lui erau batjocoritoare. Dar corpului ei nu-i păsa că Hugh o ura. Nu-l cunoștea decât pe bărbatul care o mângâia și care trezise în ea pasiunea pe care nimic nu avea să o stingă niciodată.

— Știu ce înseamnă lipsa de încredere, spuse, încercând să-i arate că erau mai asemănători decât diferiți.

Hugh pufni și își lăsă mâna în jos.

— Ai decis să iei ce nu vreau să-ți dau. Pentru că asta faci tu.

Privirea lui pătrunzătoare găsi liliacul.

Ea se îmbărbătă, luă frumoasa sculptură și i-o dădu.

— Fir-ar să fie, Lila, nu e vorba despre nenorocitul de liliac! Șuieră el printre dinți. Nici măcar nu e vorba despre faptul că ești sora unui conte. Despre asta - își trânti mâna peste carnețelul ei - despre asta e vorba.

Lila își ridică bărbia.

— Ți s-a părut o idee bună să mă înveți pe mine.

— Da, șuieră. Dar nu ca să-i înveți pe alții.

— Nu înțeleg de ce nu vezi partea bună, Hugh. Dacă citești ce vreau să...

— Ți-am citit nenorocitele de notițe, Lila, ți-pă el.

Lila se uită la vârful picioarelor ei desculțe. La ce se

așteptase? Că nu avea să fie îngrozit de ideea ca ea - o femeie - să intre în lumea lui? Hotărâtă să nu se lase descurajată, încercă să-l facă să înțeleagă.

— Lumea luptelor e suficient de bună pentru tine și partenerii tăi. De ce nu ar fi la fel și pentru mine?

Hugh înjură.

— Asta nu are de-a face cu faptul că ești femeie.

— Nu, Hugh? Nu la asta se reducea totul în societate, indiferent de categoria socială? Femeile și bărbații aveau roluri stabilite clar, iar ele nu aveau niciodată aceleași libertăți și oportunități. Dacă aș fi fost bărbat și aș fi venit la tine cu intenția de a-mi face loc în lumea luptelor, ai fi avut același răspuns?

Acceptase să lucreze cu partenerii lui, care nu-l meritau.

— Da, spuse fără ezitare. Nervos, închise carnețelul cu o mână, iar sunetul i se păru Lilei ca un foc de armă. Nu are legătură cu faptul că ești femeie, Lila. Are de-a face că faptul că tu vezi luptele ca pe un sport. Și nu sunt. Sunt doar violență și vărsare de sânge, iar tu vrei să împrăștii asta.

— Și totuși, e o lume suficient de bună pentru tine?

Hugh păli. Iar Lila își dori să-și poată lua cuvintele înapoi, pentru că nu voia să-i facă rău. Dar își dorea la fel de mult ca el să înțeleagă, să creadă și să fie parte din viziunea ei.

— Nu sunt diferit, spuse încet. Urăsc luptele, dar nu am de ales, Lila. Tu? Se apropie de ea și ridică o mână, și inima Lilei începu să bată cu putere, anticipând mângâierea lui. Dar Hugh nu făcu decât să ridice carnețelul între ei. Tu ai de ales, dar alegi asta.

Asta credea el. Nu putea să vadă dincolo de ceea ce făcea și să înțeleagă ce planuri avea ea. Ce obiective.

— Nu vreau să fac din lupte un sport popular.

Hugh o prinse de umeri și o apropie de el.

— E același lucru. Oricât de inofensiv l-ai face să sune, un club de lupte nu va fi niciodată ceva inocent. Asta nu poți tu, cu viața ta privilegiată, să înțelegi.

Lilei îi tremura buza.

— Nu știi nimic despre mine și despre viața mea.

— Știu că probabil te-ai născut înconjurată de o armată de doici, ai avut cele mai frumoase pătuțuri, cele mai fine saltele și că ai dus o viață plină de lux.

Lila își mușcă buza tremurândă. Avea dreptate, dar în același timp nu știa nimic despre ea.

— Viața mea nu a fost perfectă, așa cum crezi.

Hugh se uită la cicatricea de pe frunte, iar ea simți în tot trupul nevoia de a-și feri privirea.

— Nu, murmură el și atinse cicatricea. Nu cred că viața ta e perfectă. Indiferent de clasa socială, cred că toți avem parte de suferință. Dar în final, Lila? Unde ești? Își întinse brațele în lateral. Închizi ușile palatului, și, chiar dacă ai demonii tăi, nu trebuie să-ți faci griji pentru unde vei dormi noaptea sau dacă ai suficienți bani pentru locuința prin al cărei tavan plouă.

Își coborî mâinile extraordinare.

Lila simți că picioarele ei prinseseră rădăcini.

Pentru că Hugh vorbea despre o lume pe care ea nu o cunoștea deloc. Lumea lui.

Lumea în care bărbații, femeile și copiii se adunaseră pe câmpul St. Peter pentru a protesta, cerând mai mult.

Iar Lila în ziua aceea? Se urcase într-o brișcă, ținând în mână o umbrelă care să-i protejeze pielea, perfectă la vremea aceea, de razele soarelui. Ea și Annalee priviseră oamenii adunați acolo ca pe un spectacol de la Drury Lane.

Rușinea își făcu loc înăuntrul ei. Pentru că, deși fusese acolo, nu înțelesese. Nu cu adevărat.

Se concentrase asupra propriei suferințe și asupra pericolelor pe care fusese nevoită să le înfrunte... Dar ea fusese doar unul dintre cele 50 000 de suflete. 50 000 de oameni care, după masacru, se duseseră acasă fără să aibă ce să mănânce.

Se chinui să înghită nodul din gât, în ciuda rușinii care nu o lăsa să respire.

Dar Hugh nu îi dădu pace. Își coborî capul și se uită în ochii ei. Având aproape 1,70, Lila nu se simțea, de obicei,

mică în prezența bărbaților. Hugh Savage era singurul care o făcea să se simtă așa.

— Știai ce simt în privința luptelor.

— Ai spus că nu vrei să trimit pe altcineva la tine.

Hugh o privi aspru, și ea completă:

— Nu vrei să mai creezi alți luptători.

— Iar tu vrei să faci exact asta, Lila.

Lila ajunsese la capătul răbdărilor.

— Faci din asta un lucru rău din cauza experiențelor prin care ai trecut, ți-pă ușor, iar când ecoul răsună în încăperea, ea înghețată, temându-se că servitorii aveau să apară din clipă în clipă. Când nu veni nimeni, inspiră adânc și continuă în șoaptă: Nu poți nici măcar să-ți închipui că asta ar putea fi diferit. Că *va fi* diferit.

Hugh clătină din cap cu tristețe.

— Orice lucru legat de lupte va aduce doar rău.

Lila îi cuprinse mâinile cu ale ei și le strânse cu putere.

— Dar asta m-a adus la tine în primul rând.

Hugh oftă exasperat și își trase mâinile dintre ale ei.

— E altceva.

— De ce? îl întrebă ea. M-ai primit crezând că sunt o femeie amărâtă, fără apărare. Da, era și asta, dar era hotărâtă să nu fie o femeie speriată și de umbra ei. Poate mi-ai văzut cicatricea și ai presupus că vreau să mă protejiez de un soț violent.

Hugh strânse din dinți. Deci Lila avea dreptate. Se apropie de el.

— Ai presupus că sunt o simplă femeie, Hugh. Nu ți-ai imaginat că aș putea fi acolo pentru mai mult de atât.

Hugh zâmbi trist.

— Asta nu înseamnă mai mult, spuse el și arată spre planurile ei.

Planuri din care ea își făcuse un scop.

Iar acum, el îi tăia aripile.

Hugh ridică un deget în fața ei, același deget cu care îi oferise atâta plăcere.

— Tu ești motivul pentru care nu vreau să am de-a

face cu nobilimea, Lila March. Dincolo de clienții pe care-i aduc și de banii cu care vin... Pentru că nu poți să ai încredere în ei. Iar tu tocmai mi-ai dovedit asta.

Lila nu putea lăsa vina să-i stea în cale. Ce voia să facă era mai important decât părerea lui.

Și atunci, de ce îi venea să plângă?

— Nu te-aș exploata niciodată, șopti ea.

O dureau sufletul că Hugh credea asta. El îi zâmbi cu tristețe.

— Lila, doar ideea unei societăți de luptă înseamnă exploatare. Sugerezi să folosim tehnicile mele de antrenament – ceva ce îmi aparține când am atât de puțin – în interesul tău.

Lila tresări. Avea dreptate. Simți că moare de rușine și închise ochii.

— Uită-te la mine!

Nu ar fi putut ignora cererea lui, cum nu ar fi putut să-i ceară inimii ei să nu mai bată.

— Nu-mi pasă că erai... ești... o lady, spuse sec. Poate că sunt un bastard născut și crescut pe străzi, dar nu sunt atât de prost pe cât crezi.

Afectată, Lila se uită la el.

— Nu c... cred asta. Își duse mâna la gât. Nu aș crede niciodată asta despre tine. Ajunsese să-l respecte. Vru să-l atingă, dar el îi îndepărtă mâna, iar respingerea lui fu ca un cuțit în inimă.

— Am știut chiar și după cizmele uzate, după rochiile pe care le purtai și după felul în care vorbeai că nu erai din mahala și că probabil te-ai născut în înalta societate. Dar asta – făcu semn către carnețelul ei –, îmi pasă de asta. Asta m-ar fi făcut să te izgonesc și să te trimit la domnul Jackson. În schimb, m-ai păcălit ca să iei lecții pe care să le predai altora.

— Nu voiam să fac asta, ripostă ea. Ideea... ca noi să facem asta abia mi-a venit.

Dar el n-o auzi.

Hugh îi puse mâna pe obraz, într-un fals gest romantic; cu mâinile bătorite de lupte și de greutate, îi

Întoarce chipul spre al lui; privirea lui o făcea să-și dorească să fugă, să se ascundă și în același timp să nu-și mai ia ochii de la el. Ochii aceia albaștri, cu conturul negru, semănau cu cerul de dinainte de furtună.

— De asta nu vreau să am de-a face cu nobilii. Au vieți ușoare și nu știu ce înseamnă supraviețuirea. Nu le pasă de suferința din jurul lor. Nu le pasă de cum se chinuiesc ceilalți. Nu le pasă decât de ei. Fiecare cuvânt era ca o lovitură de bici. Și tu nu ai făcut decât să dovedești asta, Lila. Clătină din cap. Voiai să iei de la mine ceva ce nu aveam de gând să ofer, Lila March. Să furi, la fel ca un hoț de buzunare.

Lila rămase țintuită, captivată de el la fel ca în prima zi când îl văzuse. Iar el nu părea să simtă nimic altceva în afară de dispreț. Știa că asta merita, dar nu însemna că nu regreta.

— Îmi pare rău. Meriți să fii tratat mai bine decât am făcut-o eu și meriți mai mult decât ți-au oferit vreodată partenerii tăi.

Hugh clipi – nu se așteptase să audă asta de la ea –, iar în sufletul Lilei licări speranța.

Poate dacă i-ar spune ce o adusese la el, ar înțelege și...

„Ai deveni Peterloo pentru singura persoană care te vede ca Lila March...”

Nu voia să se întâmple asta. Nu voia să se folosească de milă pentru a stinge furia sau pentru a explica minciunile.

Dar voia ca Hugh să înțeleagă mai multe...

Nu se putu decide.

Se auzi zgomot de pași. Amândoi se uitară spre ușă în același timp.

— Lila? se auzi vocea surorii ei de cealaltă parte a ușii. E totul în regulă? Un servitor mi-a spus că te-a auzit țipând. Mânerul se mișcă. Lila? repetă sora ei, mai disperată.

Inima îi tresăltă. La naiba!

— Sunt bine. C... cântam.

— Vrei să deschizi ușa?

— Imediat. Se uită la bărbatul din fața ei și își ridică bărbia. Îmi pare rău, Hugh, repetă în șoptă. Dar nu o să-mi schimb planul. Nu e nimic rău în ceea ce vreau să fac. E un lucru bun, și, dacă nu ai fi orbit de ura ta față de ceea ce faci, ai vedea și tu asta.

În momentul în care rosti acele cuvinte, Lila își dădu seama că îl pierduse.

Chipul lui deveni o mască împietrită pe care nu o recunoștea.

— Încă trebuie să plătești pentru lecțiile pe care le-ai furat, șopti el. Nu s-a terminat.

Promisiunea îi provocă fiori pe șina spinării.

Clipi și simți un curent.

Când deschise ochii, Hugh dispăruse.

Capitolul 19

Fusese un prost. Un prost afurisit.

Avusese încredere, iar prima lecție pe care o învățase pe străzile periculoase din Dials fusese să nu aibă încredere în nimeni, împotriva voinței lui, împotriva rațiunii, ba, mai rău, făcuse asta împotriva dorințelor celor doi bărbați cărora le datora loialitate oarbă.

Și totul pentru că i se făcuse milă, pentru că voise să ajute o femeie care îi ceruse cu disperare ajutorul.

Cu atâta disperare, încât îl mințise.

Toți erau nemiloși. Lorzii, doamnele, nobilii. Nu aveau nicio rețineră în a lua ce-și doreau de la cei din alte clase sociale, chiar dacă trebuiau să-i elimine pentru a face asta.

Intră valvârtej în arenă, unde partenerii lui vorbeau cu un necunoscut în mijlocul ringului.

Bine îmbrăcat, străinul părea să se simtă în hainele lui fine la fel de confortabil pe cât își imagina Hugh.

Scrâșni din dinți atât de tare, încât începură să-l doară fălcile. Nu avea chef să discute despre Dooley sau despre

Societatea de Luptă. Din ziua următoare avea să se implice iar în planul prietenilor săi. Dar nu acum. Acum, voia să se bucure de intimitatea locuinței lui, unde se putea gândi în voie la faptul că Lila March era de fapt Lady Lila March, o femeie hotărâtă să creeze luptători.

Se abținu să nu râdă isteric.

Ea, femeia care tremurase la fereastra lui și care pălise când văzuse mulțimile din mahala, voia să înființeze o arenă.

„Îmi pare rău, Hugh... Dar nu o să-mi schimb planul. Nu e nimic rău în ceea ce vreau să fac. E un lucru bun, și, dacă nu ai fi orbit de ura ta față de ceea ce faci, ai vedea și tu asta...”

Cuvintele ei îi răsunau în cap încontinuu, încă de când se întorsese din Mayfair.

Cât tupeu avea! Și ce tupeu pe el să fie fascinat de mândria și determinarea ei!

„Și vrea ca tu să faci parte din asta.”

Hugh aproape ajunsese la scările dinspre biroul lui când Bragger ridică mâna și îi făcu semn să se apropie.

„La naiba!”

— Nu acum.

— Are legătură cu tine, spuse partenerul lui.

În ziua aceea, nu avea să găsească pace. Se întoarse și se îndreptă spre cei trei.

— Acesta este Connor Steele, spuse Maynard, făcând prezentările. E detectiv. Partenerul său se uită la Hugh. L-am angajat, așa cum ai sugerat, ca să ne ajute să-l găsim pe Dooley.

„Al dracului de minunat!” Dooley și călăii încă necunoscuți erau ultimul lucru la care voia să se gândească Hugh acum.

— Are informații. Un nume.

Un nume însemna un pas mai aproape de răzbunare. Era alinarea de care aveau nevoie partenerii lui și singura încercare a lui Hugh de a lăsa trecutul în urmă.

Connor Steele se uită la chipul plin de cicatrici al lui Hugh.

— Am descoperit niște informații. Detalii despre cei care pare-se că au avut legături cu...

— Pare-se, comentă Hugh tăios. Nu putem acționa pe baza zvonurilor. El era cel care trebuia să-și încarce conștiința cu moartea cuiva. Să fie persoana greșită? Nu putea omorî iarăși un om nevinovat. Mă scuzați?

Trecu pe lângă ei.

— Nu sunt genul de detectiv care să ofere informații fără o bază reală, spuse Steele, iar Hugh se opri. Puteți fi siguri că orice nume vă ofer este credibil.

Oricum, oamenii oferiți pe tavă lui Maynard și lui Bragger erau ca morți.

Și cei doi așteptau de la Hugh să ia parte.

Chiar acum, ei se uitau la dosarul pe care îl adusese detectivul, analizând informațiile lui Steele.

— De ce nu facem așa, Steele? Hugh rânji. Când ai dovezi clare care îl leagă pe Dooley de cei vinovați, ni le aduci.

— Acesta este unul dintre motivele pentru care mă aflu aici, spuse bărbatul insistent, iar tonul lui grav îi făcu pe Maynard și pe Bragger să ridice ochii din dosar. Am aflat că Dooley are legătură cu un bărbat pe nume Mac Diggory.

Hugh rămase impasibil. Deși bărbatul murise de câțiva ani, influența răutății lui încă se simțea.

Connor Steele se uită la Hugh.

— Presupun că numele înseamnă ceva pentru dumneata, domnule Savage?

Faimosul lider de bandă era implicat în toate afacerile, în toate arenele ilegale.

— Numele lui înseamnă ceva pentru toți băieții și toate fetele care au crescut pe străzile din Londra.

— Da, e adevărat. Ochii lui Steele licăriră, o scânteie de durere a unui om care știa și vorbea din experiență. După modul în care vorbea și după felul elegant de a se îmbrăca, era evident că reușise să scape și era un străin în care nu puteau avea încredere. Aș vrea să vorbim între patru ochi, domnule Savage, spuse el, fără să confirme dacă acela era numele lui.

Nu era o întrebare. Pe fața lui se citea că era hotărât să rămână acolo.

— Cinci minute.

Hugh se întoarse și urcă scările spre biroul lui.

În momentul în care închise ușa, Steele deja umbla în geanta pe care o purta.

— Acum câțiva ani, am aflat despre o arenă ilegală implicată în răpirea copiilor.

Hugh înțepeni.

— Nu știu nimic despre asta.

Deși era vinovat de multe crime, răpirea nu era unul dintre păcatele sale.

— Nu, nu mă aștept să știți, murmură bărbatul și făcu semn către un scaun. Se poate?

Hugh mârâi.

— Vă rog. Vreți și ceai sau prăjituri?

Bărbatul puse geanta deoparte și așeză în poală un dosar gros.

— Bănuiesc că sunteți familiarizat cu preferința lui Diggory pentru copiii din înalta societate. Mulți băieți, câteva fete care au *fost* luați din sânul familiei și au devenit parte din gașca lui de copii de nobili.

Da, zvonurile se înmulțiseră la scurt timp după moartea lui.

— Ce are asta de-a face cu mine? Întrebă cu nerăbdare.

— Acum mulți ani, un copil, un marchiz, a rămas orfan. După moartea tragică a părinților săi, Cannon Hewitt McCade a intrat sub tutela contelui Kent, fratele mamei sale decedate, ducesa de Wingate. Kent era îndatorat. Situația era gravă. Nu exista niciun viciu pe care să nu-și cheltuiască banii.

Detectivul scoase o foaie din dosar și i-o întinse.

Hugh păși pe podeaua murdară care scârțâia și trosnea sub greutatea pașilor săi. Luă foaia și citi scurta biografie a bărbatului despre care vorbeau. Simți privirea lui Steele și lăsă foaia jos.

— Nu a fost niciodată client aici. Hugh știa informații

despre fiecare persoană care călcase pragul arenei de când începuse el să lucreze aici și nu numai. Clienții noștri sunt în mare parte comercianți, oameni ai străzii și doar câțiva nobili. Dacă îl căutați, vă pierdeți timpul. Îi dădu foaia înapoi. Căutați în altă parte.

Steele nu luă hârtia.

— Nu de asta am întrebat. Kent era foarte bun prieten cu cumnatul surorii lui, Lord Dudley Nesbitt. Amândoi au murit.

Hugh se uită la ceasul aflat pe peretele din spatele lui Steele.

— Am treabă, și tot nu înțeleg ce legătură am eu cu...

— Ajung imediat și acolo. Mai aveți puțină răbdare? Întrebă detectivul. Kent și Nesbitt au pus la cale un plan. Unul prin care Nesbitt devenea duce, iar Kent scăpa de datorii, dar implica un copil... Pentru o clipă, tristețea licări în ochii bărbatului, dar dispăru imediat. Marchizul Pemberton.

Se uită lung la Hugh, ca și cum numele ar fi trebuit să însemne ceva pentru el.

Hugh încercă să se gândească. Dar nu îl recunoștea. Nu îi era familiar.

— Au susținut că băiatul a murit și chiar au ținut o slujbă.

Hugh își aruncă privirea la ceas.

— Și... sper că nu...

Timpul bărbatului aproape expirase, dar insista să-i vorbească lui Hugh despre un lord pe care nu-l cunoștea?

— Nu. Licărirea reapăru în ochii lui Steele. Era în viață. Kent s-a gândit să-i vândă copilul lui Diggory. Dar copilul s-a dovedit a fi un luptător extraordinar. Diggory și-a dat seama că îl poate folosi altfel.

Ah, deci asta era legătura. Dar Hugh încă nu avea nimic de spus.

— Și copilul?

— A fost cumpărat pentru o sumă considerabilă de un bărbat pe nume Dooley. Bărbatul pe care dumneavoastră și partenerii dumneavoastră m-ați angajat să-l găesc.

Lui Hugh începură să-i țiui urechile. Se duse în spatele biroului și se așază pe scaun.

— Dooley, repetă el.

Bărbatul care reapăruse și pe care partenerii săi voiau să-l omoare. Iar Hugh? Hugh nu era pregătit pentru răzbunarea binemeritată, însă acum, după ce auzise povestea unui alt băiețel a cărui inocență fusese furată, totul revenea. Copilul unui nobil care nu avea șansa să supraviețuiască. Când furia începu să-i curgă prin vene, își aminti că era și mereu avea să fie un criminal.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul acela?

Detectivul îl privi lung, cu tristețe, înainte să vorbească pe un ton grav.

— Băiatul acela era... sunteți... dumneavoastră, Excelență.

Hugh înțepeni.

Băiatul era... el?

Începu să râdă în hohote. El, un nenorocit de duce? De parcă asemenea povești pentru copii ar fi putut fi reale. Aruncă foaia pe masă, spre celălalt bărbat.

— Aproape m-ai prins. Aproape până la capăt. Până la Dooley.

— Înțeleg că e un șoc, continuă Steele serios, iar Hugh simți neliniște pentru prima dată. Mereu este.

Bărbatul vorbea serios.

Hugh pufni. Detectivul era nebun.

— Și acești domni, hoți și răpitori conform lui Steele, ți-au spus asta pur și simplu?

— Nu. În dosarele mele despre banda lui Mac Diggory se afla numele dumneavoastră. Dar nu aș fi făcut legătura cu titlul pe care îl aveți. Nesbitt m-a chemat la el. Mi-a spus ce s-a întâmplat cu dumneavoastră. Pe patul de moarte, a scris o scrisoare în care a povestit... ce s-a întâmplat.

Hugh strânse din dinți. Și era doar o poveste. Care ar fi fost alternativa? Că el, care își petrecuse viața luptând și omorând, se născuse cu o soartă diferită, diferită de calea nemiloasă pe care o urmase? Sătul de prezența lui, Hugh se ridică și îi făcu semn spre ușă. Nu știu ce fel de joc jucați,

dar am terminat aici.

Steele nu se ridică.

— Nu este un joc, spuse el încet. Și aveți tot dreptul să vă îndoiiți de prezența mea aici. Se ridică. Dar o să vă las acest dosar – dosarul dumneavoastră –, ca să vă uitați peste el.

Hugh se abținu să nu râdă. Povestea asta se dovedise o distragere de la întâlnirea cu Lila March.

Când Hugh nu se întinse după ele, detectivul puse hârtiile pe birou.

— Vă voi lăsa puțin să vă obișnuiți cu această veste, dar trebuie să vă ocupați de situația titlului și a averii, Excelență.

„Excelență.”

— Singurul lucru pe care vreau să-l discut cu tine este motivul pentru care ai fost angajat.

— Bineînțeles. Dar am considerat că e mai important să vă ofer informațiile despre originea dumneavoastră. În ceea ce privește cealaltă problemă, bărbatul despre care am descoperit că are legătură cu Dooley este un nobil pe nume Prendergast.

Hugh încercă să-și amintească. Dar nici acest nume nu-i spunea nimic.

— Se știe că Prendergast are o pasiune pentru box. Fiul său a fost omorât la clubul lui Jackson.

Hugh se îndreptă pe scaun.

Steele știa. Văzu asta în ochii lui înainte să deschidă gura.

— Văduva este sora femeii care a fost văzută venind aici.

Lila.

Simți un nod în stomac.

„Ce naiba...?”

Steele își dresе glasul.

— Nu cred că există o legătură clară între cele două doamne și marchiz.

Era prea mult.

— Ieși naibii de aici, spuse obosit.

După ce își adună lucrurile, Steele se duse la ușă, dar se întoarse spre el.

— O persoană foarte dragă mie a fost victima cruzimii lui Mac Diggory. Scopul meu în viață este să-i găsesc pe cei cărora le-a făcut rău și să-i ajut să-și recapete viața. Acesta este singurul motiv pentru care mă aflu aici. V-am lăsat cartea mea de vizită pe dosar. Vă stau la dispoziție când sunteți pregătit să discutăm.

Acestea fiind spuse, bărbatul plecă.

Hugh se uită la dosarul de pe masă și la cartea de vizită cu numele detectivului. O scoase și începu să o învârtă în mână. Connor Steele venise aici și se aștepta ca Hugh să creadă... că era duce. Ce tâmpenie!

Cineva bătu tare la ușă.

— Am terminat, spuse el, și cei doi parteneri intrară.

— Ce voia? întrebă Bragger direct.

Hugh ezită.

— A venit să-mi spună o poveste incredibilă.

Maynard trase cu piciorul scaunul lui Hugh.

— Tu ne-ai recomandat să angajăm un detectiv.

— Angajați altul, mormăi Hugh și își trase scaunul înapoi. Bragger rămase cu privirea ațintită la dosar. Era întotdeauna mai reținut decât partenerul său și se așeză pe marginea biroului.

— Ce voia?

Cei doi nu aveau să renunțe, și, după cum spusese, Steele avea să se întoarcă.

— Susține că sunt unul dintre Lorzii Pierduți sau ceva de genul ăsta. Deschise dosarul în care se aflau numele luptătorilor care trebuiau să lupte săptămâna următoare. În timp ce analiza numele, continuă: Steele spune că Mac Diggory a fost cel care a furat copiii nobililor și i-a vândut bandelor.

Râsetele pe care le aștepta nu se auziră. Hugh se uită la ei și văzu că erau foarte serioși.

— Doar nu credeți povestea asta nenorocită... Tăcere. E o prostie. Totul e o prostie.

Maynard își frecă bărbia.

— Și dacă nu e?

Hugh își îndreptă spatele.

— E imposibil, spuse sec, hotărât să se întoarcă la treabă.

Celălalt bărbat lovi cu palma dosarul de pe birou.

— Dar dacă nu e, asta te-ar ajuta să intri în înalta societate. Partenerii săi se uitară unul la altul, și, în momentul acela, Hugh își dădu seama că el nu mai conta.

— Noi nu ne putem apropia de Prendergast... Dar un duce important din înalta societate?

Doar nu sugerau...?

— Doar nu spuneți că îl credeți?

— Ce motiv ar avea să mintă? răspunse Bragger. Omul e detectiv și, dacă spune adevărul, tocmai ne-a oferit șansa de care aveam nevoie. Se uitară în același timp la dosarul pe care Steele îl lăsase în urmă. Măcar citește-l!

— Asta poate fi șansa noastră, spuse Maynard, entuziasmul văzându-se clar în privirea lui. Locuri precum Black's.

— White's, îl corectă Hugh, dar Maynard continuă:

— Sau casele scumpe ale lorzilor; niciodată n-am putut ajunge acolo.

Setea de răzbunare îi consumase mai mult decât pe Hugh. Maynard și Bragger nu voiau decât să-i omoare pe cei care abuzaseră de ei. De aceea acționaseră înainte să se gândească la cea mai bună variantă de a se ocupa de Dooley. Și de aceea erau atât de disperați să creadă povestea plină de fantezie despre Hugh. Care ar fi fost un lord... un duce, chiar.

Maynard se uită la Hugh.

— Ca duce ai obține mai multe răspunsuri decât am putea căpăta noi vreodată.

Hugh arată spre meciurile pe care le plănuia.

— Și ce se întâmplă cu munca mea de aici?

Maynard ridică din umeri.

— Ne-am descurcat bine și singuri. Va trebui să ne obișnuim, dar o să fie în regulă. În plus, gândește-te câți bani am avea datorită ție.

Deși cuvintele acelea, spuse direct, nu erau menite ca o jignire, reușiră să-l rănească profund. Ce ușor îl lăsau să plece când se gândeau că puteau profita de averea lui. Dar el nu avusese niciodată un loc al lui. Hugh nu-și găsisese locul nici în mahala, pe când era mic, nici pe câmpurile de luptă în timpul Războiului Peninsular, nici la Waterloo sau Peterloo. Nu cu adevărat.

Aici, la Savage, fusese cel mai aproape de a reuși asta.

Iar acum vorbeau despre plecarea lui ca despre o simplă planificare a meciurilor.

Cu reticență, Hugh luă dosarul lăsat de Steele.

— Măcar gândește-te, murmură Bragger. Ochii lui gălbui licăreau, făcându-l să pară nebun. Gândește-te la accesul pe care l-am avea.

După ce plecară, Hugh se uită la dosarul îmbrăcat în piele din poala sa.

Pentru partenerii lui era doar o cale de a se răzbuna pentru o viață întreagă petrecută în arenă. Nu înțelegeau că povestea lui Steele era imposibilă.

„Și dacă e adevărată? Dacă ești duce și poți obține în sfârșit răspunsurile de care tu și partenerii tăi aveți nevoie?”

Ar putea să-și plătească datoria față de Maynard și Bragger pentru că îl salvaseră de pe străzi și îi oferiseră șansa unui nou început.

Și poate era la fel de disperat ca Bragger și Maynard, căci deschise dosarul și începu să citească.

Capitolul 20

The London Inquisitor

Societatea și-a pierdut răbdarea cu poveștile despre Lorzii Pierduți și Moștenitorii Pierduți. Există prea multe întrebări despre cum ne putem asigura că bărbații aceștia

care se întorc din morți sunt cu adevărat cine susțin că sunt. Prin urmare, este părerea subsemnatului că, de acum înainte, toate aceste afirmații nu trebuie neapărat respinse, ci tratate cu foarte mare atenție...

M. Fairpoint

Într-o clipă, Hugh Savage – acum Cannon Hewitt McCade – trecuse de la a fi proprietarul unei locuințe pe care o considera casă și acționar minoritar al unei arene de lupte cu mâinile goale la a fi unul dintre cei mai bogați oameni din regat.

Devenind al șaptelea duce de Wingate, obținuse al doilea cel mai vechi titlu nobiliar și ajunsese al treilea cel mai bogat om din regat.

Averea sa includea proprietăți în Londra, Scoția, Somerset, Irlanda, Țara Galilor și... Manchester. Ultima fiind probabil o împunsătură a sorții pentru cum că era nedemn de brusca schimbare ce apăruse în viața lui. Proprietățile includeau orice, de la un conac în Grosvenor Square până la hectare... uneori sute de hectare de pământ.

Dar, în mod ironic, în ciuda a tot ceea ce avea acum, nu reușise să obțină o invitație la cel mai important bal al Londrei.

Nu în înalta societate. Societate care nu era dispusă să lase un străin în interiorul ei.

Sincer? Hugh nu-și dorea cu adevărat să facă parte din lumea aceea. Dacă nu ar fi fost vorba despre Dooley și toate întrebările legate de criminalii elitiști, Hugh ar fi luat o hartă, ar fi ales cea mai îndepărtată proprietate pe care o deținea și ar fi plecat fără să se uite în urmă.

— Să fug, șopti el în biroul care îi aparținuse cândva celui care îi fusese tată.

Își împreună mâinile și își sprijini bărbia pe ele. La un moment dat, un servitor înlocuise portretul lui Lord Dudley Nesbitt cu cei doi copii ai săi, aflat pe peretele opus, cu unul al unor străini; un cuplu îmbrăcat elegant care țineau între ei un băiețel de doi ani. Artistul imortalizase un

moment intim al familiei. Băiețelul brunet și cârlionțat fusese surprins în zbor, cu un picior ridicat. Se uita fericit la părinții săi, care îl priveau cu dragoste. Tatăl îi pusese mâna pe umăr pentru a-l susține cât timp artistul surprindea momentul fericit.

Hugh se uită fără să clipească la băiețelul din tablou.

Nu, nu *băiețelul acela*. „Eu.”

Hugh era pictat și immortalizat într-o imagine în ulei, cândva demult.

Dovada erau părul cârlionțat și semnul din naștere din colțul drept al buzei de jos.

Dar pictura ar fi putut foarte bine să fie o poveste inventată. Precum una dintre nenumăratele cărți din biblioteca pe care o deținea acum.

Singura parte din el reprezentată în tablou era piciorul ridicat, ușor îndoit, gata de luptă.

Asta voia să facă în tablou. Pentru că asta făcuse întotdeauna. Artistul reușise să surprindă cel mai mare defect al lui. Întotdeauna fugea și lăsa totul în urmă. Aparent, așa fusese de la început. Chiar și când era un copil îngrijit și bine îmbrăcat, care voia să fugă de părinții lui iubitori.

Așa cum lăsase în urmă și banda de copii, fără să se uite în urmă.

Și era motivul pentru care, deși nu voia să fie parte din ceea ce avea să se întâmple când cei care îl chinaseră urmau să fie găsiți, avea obligația să facă asta. Să termine totul.

Se auzi gălăgie din afara biroului, vocile și zgomotul pașilor devenind din ce în ce mai clare.

— Excelența Sa nu primește vizitatori.

Bragger și Maynard trecură pe lângă majordom. Tânărul amărât nu se obișnuise nici după cea de-a șaptea vizită cu escrocii din mahala și părea pe cale să plângă sau să fugă îngrozit de fiecare dată când apăreau.

Și, dacă Hugh era sincer, se bucura de absența lor. Abia aștepta să încheie relația cu ei după ce își plătea datoria.

— Nu primești vizitatori, deci? Maynard trase fotoliul înalt din mahon tapițat mai aproape de biroul lui Hugh și se trânti pe el. Ridică ziarul și începu să-l fluture. Nu așa obții legăturile de care avem nevoie.

Îi arăta lui Hugh cât erau de naivi crezând că înalta societate ar trebui – sau mai degrabă avea – să-l primească în sânul ei.

— Vă asigur că cei care au venit aici nu ne sunt de folos, spuse și se rezemă pe scaun.

Reporteri, curioși, oameni care voiau bani sau să afle vreo bârfă despre Lordul Pierdut. Dar niciunul dintre ei nu le era de folos.

Mârâind, Bragger începu să se plimbe într-un ritm alert în fața biroului său din mahon.

— Nenorociții! Lovi cu palma în biroul acoperit cu șelac. Ești un afurisit de duce.

Dacă partenerii lui nu învățaseră până atunci, după ce fuseseră folosiți pentru distracție și apoi complet abandonați, că nu era loc pentru ei în înalta societate, atunci nu aveau să învețe niciodată.

— Sunt un duce care a trăit pe străzi. Ba, mai mult, ei vedeau în Hugh posibilitatea de a rămâne fără bani, faimă și viitor, așa cum se întâmplase cu Nesbitt. Nu sunt unul dintre ei.

— Nu te pot exclude, spuse Bragger ca pentru el.

Era atât de obsedat, încât nu reușea să vadă adevărul: Hugh nu le putea oferi intrarea de care aveau nevoie.

— Mai e Steele, le aminti Hugh, iar Bragger se opri.

— Ce-i cu el? Întrebă Maynard în numele celor doi care îl priveau cu atenție.

— Steele nu o să ne lase să obținem ce vrem, tipă Bragger. Ne-a dat numele. Nu mai avem nevoie de nimic de la el. O să găsim singuri dovada necesară.

Nu, detectivul onorabil și respectabil nu era genul de om care să întoarcă privirea în timp ce ei omorau pe cineva. Așa că îl trimiseseră pe Hugh să obțină dovezi... ca apoi să-l distrugă.

Bragger începu să se miște, iar Maynard se apucă să citească în ziar cea mai nouă poveste despre Hugh.

Hugh simți un nod în stomac... La asta se ajunsese. Devenise, dintr-un bărbat despre care nu se știa nimic, unul despre care vorbea toată lumea.

Sciau despre viața lui de parcă o cunoșteau. Erau curioși în legătură cu ea.

Nu-i cunoșteau povestea, iar asta îi amintea de loialitatea pe care le-o datora partenerilor săi. Ar fi putut să-i vândă povestea și să facă o mică avere cu toate detaliile pe care le știau. Dar n-o făcuseră.

Însă nu numai cu ei vorbise despre trecutul lui.

Imaginea Lilei îi apăru în minte. Așa cum se întâmpla de multe ori.

Nu exista un viitor cu ea. Chiar dacă era duce și era potrivit pentru cineva cu statutul ei. Chiar dacă își dorea ca lucrurile să fie altfel între ei. După ce termina cu Maynard și Bragger, avea să scape de lupte. Putea să lase totul în urmă și să înceapă de la zero. Iar Lila? Ar fi fost fericită doar reușind să dea viață viziunii pe care o avea despre lumea de care el voia să scape.

Hugh își aminti ceva.

Scânteierea entuziasmului din ochii ei când îi povestise despre visul său.

El nu mai putea trăi așa. Nici măcar pentru ea – sau cu ea. Nu și dacă voia să rămână întreg.

Bragger se opri brusc.

— Nu avem de ales.

Lui Hugh i se ridică părul pe ceafă.

— Femeia, continuă el. Are legătură cu familia.

Hugh clătină din cap.

— V-am spus că nu vreau să am de-a face cu ea.

Maynard mișca din deget.

— Nu, nu. Ai spus că nu ai nevoie de ea ca să obții o invitație în casa marchizului. Dar n-ai avut noroc.

— Ea e biletul nostru de intrare. Nerăbdarea îl făcu pe Bragger neîndemânatic în timp ce căuta ceva în interiorul hainei. Scoase hârtiile pe care le primiseră de la Steele și le

trânti între ei. Ea te poate băga la Prendergast. Află ce știe despre Valerie și apoi...

Fostul luptător făcu semnul pentru tăiatul gâtului.

„Bărbații onorabili nu le cer altor oameni să plătească pentru bunătatea lor, Hugh... Partenerii tăi vor să lupti... Vor să respecti regulile impuse de ei... Asta nu e relație, Hugh.”

Cuvintele Lilei îi răsunau în minte, peste cele ale partenerilor săi. Dar, oricât de mult ura planurile violente pe care le aveau ei, dacă renunța la ele, nu ar fi fost cu nimic diferit de ceilalți nobili. Bărbați... și femei... care luau tot ce aveau nevoie și apoi îi abandonau.

— Crezi că vom intra pur și simplu în casa lor, vom găsi măștile și banderolele și apoi ce?

Vocea sumbră a lui Hugh reuși să-l smulgă pe Bragger din momentul de entuziasm.

— Îl spânzurăm cu ele, sugeră Maynard fără să se gândească.

Mai multă violență. Violență plătită cu violență.

— Și credeți că vom scăpa.

— Nu, vor afla că ai fost tu. Nu va fi greu pentru ei. Ești duce. Dar sunt sigur că o să te descurci, spuse Bragger cu glasul lipsit de orice inflexiune.

Și atunci, Hugh înțelese adevărul... Bragger... Maynard... știau că nu puteau să scape cu viață când totul se termina. Acceptaseră că nu poți să omori un nobil și să scapi de pedeapsa Coroanei.

— Va merita, murmură Maynard, cu privirea bântuită.

Și Hugh se întrebă din nou ce se întâmplase în absența lui. Cu fiecare an, violența și cruzimea din Societatea de Luptă sporiseră. Oare prin ce trecuseră partenerii lui în vreme ce el omora oameni pe câmpurile de luptă? Vina, sentimentul familiar apărut când se gândea la ei, amenință să-l sufoc.

Neliniștit, Hugh se ridică și se duse spre bufet.

Scoase cea mai apropiată sticlă și îngheță. Se uită la carafa de cristal pe jumătate plină cu coniac. Băutură pe care el nu obișnuia să o bea, dar care era preferata

altcuiva. A celui responsabil de răpirea lui Hugh și răspunzător pentru demonii care îl bântuiau. Pentru faptul că le era îndatorat bărbaților din spatele lui. Începu să tremure de furie și puse carafa la loc.

Se sprijini de marginea bufetului.

— Chiar credeți că oamenii aceia au păstrat vreo dovadă care să-i lege de afacerile în care au fost implicați?

— Banderolele acelea erau trofee, răspunse Bragger cu o încredere născută probabil din disperare, din nevoia de a crede că exista ceva care să-i lege de ceea ce făcuseră... de ceea ce le făcuseră celor trei.

Surorii lui Bragger.

— Iar noi eram resturile, murmură Maynard. Se strâmbă și clătină din cap. Se ridică, trecu pe lângă Hugh și luă sticla pe care el o pusese la loc. Se duse înapoi și, scoțând capacul, luă o dușcă zdravănă direct din sticlă.

— Și crezi că le țin la vedere? întrebă după ce Maynard se așeză.

De fapt, așa cum spusese, era o prostie să creadă că le păstrasera.

— Nu. Bragger întinse mâna după sticla pe care Maynard pusese mâna, iar acesta i-o dădu imediat. Cred că va trebui să le cauți. Și de aia trebuie să ajungi în casa lor.

Bragger luă o gură zdravănă, iar Hugh se uită la partenerii săi.

Erau hotărâți. O considerau pe Lila calea de a ajunge înăuntru și nu erau dispuși să renunțe.

Iar el își amintea încă o dată că dorea o femeie pe care nu trebuia să o dorească.

Și, după ce termina, după ce nu mai avea nevoie de ea, trebuia să plece din nou.

Acum, fără să se uite la sticla atinsă de bărbatul care îi distrusese viața, Hugh luă o sticlă și un pahar și le puse pe biroul său. Se așeză și mai încercă o dată.

— V-am spus deja. Nu vreau să mai am de-a face cu femeia aia.

— Pfff, pufni Maynard. Acum, nu mai vrei? Îi făcu semn lui Bragger să-i dea coniacul. Când ne-ar putea fi de

folos?

Era diferit.

Înainte, fusese vorba despre timpul petrecut cu ea. O femeie pe care, în câteva zile, ajunsese să o admire. Care îl făcuse să râdă, îl tachinase și îi vorbise ca unui om care nu era doar un gunoi de pe stradă.

Dar asta se întâmplase cândva.

Când el *nu știa* despre intențiile și planurile ei sau despre faptul că nu era posibil un viitor alături de ea.

Dar își mai vânduse sufletul și altă dată. Își pusese nevoile și interesele pe primul plan, fără să se gândească la ceilalți băieți și fete. Și nu putea face asta. Nu din nou.

Își umplu paharul și îl dădu peste cap dintr-o înghițitură. Se strâmbă și puse paharul jos.

— O s-o fac, zise încet, observând privirea mulțumită a partenerilor săi.

Și nu putea să nu simtă că era pe cale să facă iarăși o mare greșală.

Capitolul 21

The London Inquisitor

Deși ducele de Wingate a fost găsit, nu există prea multe informații despre ce s-a întâmplat cu el... Și să fiți siguri: doar de asta le pasă membrilor din înalta societate... Cât de mult putem avea încredere într-un om cu reputația lui Cannon McCade, duce de Wingate?

M. Fairpoint

Se întâmplase.

Lila își găsisese calea spre lumea exterioară.

Sora ei vorbea în timp ce croitoreasa și alte trei fete se învârteau prin cameră, aranjând tot felul de materiale pe corpul Sylviei, pregătindu-i costumul pentru marele bal

mascat.

— Și orașul l-a ignorat.

Continuă.

— Poți să crezi?

Și continuă.

De fapt, Lilei chiar îi venea să creadă.

— Hmm.

Răspunsul criptic al Lilei, care se afla în colțul salonului, fu suficient ca Sylvia să vorbească în continuare despre fascinația lumii față de cel mai recent Lord Pierdut.

Nu conta că Lila, care se uita la notițele din carnețelul ei în timp ce sora sa turuia, nu era atentă la bârfele acesteia. Și nici nu conta cine era „persoana” în cauză.

Se știa că înalta societate ar fi ignorat pe cineva aflat la nevoie decât să dea o mână de ajutor. Lila învățase asta pe pielea ei după ce dispăruse din societate, iar toată lumea începuse să se întrebe unde era, inventând zvonuri care mai de care mai scandaloase pentru a-și răspunde la întrebări.

Dacă lumea era atât de fascinată de familia ei, de ce era Sylvia atât de preocupată de bârfe despre o altă persoană?

Sylvia bătu din palme, iar femeile care se învârtteau prin cameră se opriră brusc.

— Trebuie să ne gândim la costumul tău, Lila. Asta dacă încă ai de gând să vii cu mine, spuse sora ei.

Lila simți un nod în stomac. Încă avea de gând să o însoțească pe Sylvia. Hugh o învățase câteva mișcări cu care se putea apăra și o putea apăra pe sora ei la nevoie.

„Nu e de ajuns...”

Alungă reținerile.

— Da. O s-o fac... dar nu acum, spuse ea și fu recunoscătoare că sora ei nu insistă.

Lila avea de gând să fie acolo, la evenimentul exuberant – pentru Sylvia.

În timp ce croitoreasa o ajută pe Sylvia să se îmbrace, Lila răsfoi paginile carnețelului. Până nu de mult, și ea fusese la fel de atentă ca sora ei la poveștile despre copii

răpiți.

Acum, în timp ce o asculta bârfind, nu se putea gândi decât la Hugh și la cum poveștile acelea o aduseseră la el.

Lila își trecu degetele peste prima pagină. Cea pe care Hugh o ținuse în mână înainte să dispară ca o fantasmă pe care ea o invocase pentru a-i alunga singurătatea.

„Tu ești motivul pentru care nu vreau să am de-a face cu nobilimea, Lila March. Dincolo de clienții pe care-i aduc și de banii cu care vin... Pentru că nu poți să ai încredere în ei. Iar tu tocmai mi-ai dovedit asta...”

Simți un mic fior de durere.

Ce minciună – nu era deloc mic.

Era o durere imensă... pentru că îi era dor de el. Pentru că ura faptul că el o detesta. Și ura că Hugh era dezgustat de viitorul pe care ea și-l imaginase în ultimele săptămâni, viitor care o trezise la viață după o lungă perioadă în care se simțise moartă pe dinăuntru.

Ironie, el fusese persoana care o făcuse să se simtă iarăși întreagă. Îi amintise cum e să simtă – așa cum nu mai simțise vreodată.

Ce părere proastă avea despre ea. Atât de greșită. Și ce ușor o izgonise din viața lui.

„La ce te așteptai? Îl cunoșteai de câteva zile. Pentru tine momentele cu el au fost mai importante decât ar fi putut fi pentru el.”

I se oferise, iar acum amintirea îmbrățișării lor era singurul dar al timpului petrecut împreună.

După ce croitoresele plecară, Sylvia se tolăni pe scaunul din fața Lilei și luă ziarul pe care îl citea mai devreme.

— E scandalos, nu-i așa? murmură Sylvia. Un duce răpit. Îți poți imagina ce înseamnă... să-ți pierzi c... copilul?

Vocea ei se frânse.

Lila își ridică ochii din carnețel și se uită la prima pagină a ziarului *The London Inquisitor*. Și, pentru prima dată după plecarea lui Hugh, simți tristețe, dar nu pentru el și pentru despărțirea lor tristă sau pentru imaginea pe care

și-o formase despre ei doi împreună, creând o societate de lupte. De data aceasta, o întristă gândul la un copil răpit.

— Săracul băiat, murmură Lila ca pentru ea.

— În sfârșit, ceva a reușit să-ți atragă atenția, spuse Sylvia. De ce crezi că am fost fascinată de asta toată ziua? Pentru că îmi place bârfa? Ridică iar ziarul. E un bărbat în toată firea acum, clarifică ea. Dar asta nu înseamnă că povestea e mai puțin tristă. Atâția ani pierduți. Atâta iubire pierdută. Atâtea întrebări despre trecutul lui. Furioasă, lăsă ziarul în jos, strângându-l puternic între degete. Și, în ciuda acestor lucruri, oamenilor le pasă dacă titlurile lor sunt în siguranță? Sau dacă vor fi nevoiți să renunțe la proprietăți, averi și faimă? *Pfff!*

Un zgomot de pași le întrerupse, iar Lila și sora ei se uitară spre ușa salonului. Tânăra servitoare, Pamela, intră cu Vallen în brațe.

— Stăpânul s-a trezit, milady.

— Văd. Sylvia aruncă ziarul, uitând de bârfe. Și ochii îi licăriră când se ridică și își luă fiul din brațele doicii. Aici erai, prințul meu. După ce doica plecă, Sylvia se așeză pe podea, se întinse pe spate într-o poziție care ar fi scandalizat-o pe mama lor și îl ridică în aer pe Vallen. Nici nu-mi pot imagina, spuse sora Lilei, pierdută în gânduri, cum e să-ți pierzi copilul.

— Nu te gândi la asta, spuse Lila automat.

Era un obicei pe care îl căpătase: să ignore amintirile neplăcute. Încă existau. Trebuia doar să învețe cum să le îngroape adânc, înainte să...

— De ce să nu ne gândim la asta? ripostă sora ei. Apoi se ridică în fund. Nu e doar bârfă. Ziarele spun că toată societatea e îngrijorată în legătură cu Lorzii Pierduți care se întorc din morți și iau ce le aparține. Scânteierea din ochii ei albaștri arăta mai multă emoție decât văzuse în privirea surorii ei de dinainte de moartea cumnatului său. Asta e singurul lucru despre care scriu ziarele și singurul lucru care îi îngrijorează. A fost un conte, acum un duce. Îi închid ușa în nas acestui om pentru că îl consideră o amenințare pentru averile lor. Îl ignoră ca să nu piardă puterea. Toți

sunt dezgustători.

Vallen scânci, iar Sylvia îl luă imediat în brațe și îl masă pe spate, șoptindu-i la ureche până când se liniști.

Lila nu era la fel de surprinsă ca sora ei. Aflase de mult cum sunt nobilii cu adevărat.

Deși crescuse în lumea aceea, Lila văzuse cu ochii ei de ce sunt în stare ca să oprească masele. În disperarea lor de a-și păstra puterea, fuseseră în stare să calce în picioare femeile din rândul lor. Și din cauza asta nu voia să aibă nimic de-a face cu ei. Nu voia să intre înapoi în lumea lor, așa cum își dorea familia ei. Așa cum voia Sylvia. Și nu de frică, ci pentru că nu voia să facă parte din lumea lor nemiloasă.

Lila își dăduse seama că relaxarea pe care o simțise în mahala și când se dusese la Clara, în zona de est a Londrei, cu doi ani în urmă, se datora faptului că se simțea mai confortabil între străini.

Deși Hugh o văzuse ca pe o străină, când își petrecuse timpul cu el și într-o zonă atât de reală care nu avea nimic de-a face cu lumea strălucitoare a înaltei societăți, simțise o sinceritate foarte diferită de falsa politețe pe care o cunoștea. Ironic, Hugh se bucurase să-i aducă aminte că nu făcea parte din lumea aceea.

Se auzi iarăși zgomot de pași, de data aceasta cei apăsăți ai majordomului Sylviei, Mansfield. Mansfield, care era mereu calm și stăpân pe sine, apăru în pragul ușii, îmbujorat.

— Bună ziua, Mansf...

— Aveți un vizitator, milady, spuse el grăbit.

— Un... vizitator? Sylvia legăna un căluț de lemn pe podea. Băiețelul începu să chicotească vesel, iar Lila zâmbi. Mama, fratele meu și soția sa nu trebuiau să se întoa...

— Nu e contesa sau Excelența Sa. Și... nu e aici pentru dumneavoastră, milady, ci pentru... Mansfield se uită la Lila... Dumneavoastră.

— Annalee.

— Ar trebui s-o primești, murmură Sylvia, gândindu-se la aceeași persoană.

Majordomul își dresese glasul.

— Dacă îmi permiteți? Nu este domnișoara Annalee.

Veni mai aproape cu tava de argint și o țină în fața Lilei. Nimeni în afară de Annalee nu o vizita. Dispăruse din societate de atât de mult timp, încât nici ziarurile de scandal nu mai pomeneau despre ea, un detaliu pentru care mama sa fusese foarte recunoscătoare cu ani în urmă.

Simțind privirea surorii sale, Lila se întinse cu reticență după biletul ivoriu de pe tavă.

Se încruntă. Ducele de Wingate? Lila se holbă la hârtia groasă, imprimată cu numele necunoscut.

— Nu cunosc niciun duce de Wingate.

Sora ei sări în picioare.

— Ducele de Wingate? rosti ea cu glas pițigăiat. Îl puse jos pe Vallen și aproape se târî spre ziarul de scandal. Dădu în grabă pagină după pagină până se opri la una. Ducele de Wingate, șopti ea și împunse pagina.

Lila clătină din cap.

— Nu schimbă cu nimic faptul că nu-l cunosc...

— Ți-am vorbit despre el aproape toată dimineața, Lila. Sora ei o prinse de mână și o strânse cu putere. Lordul Pierdut, șopti ea.

— Ce... Eu... Ce treabă ar putea avea cu mine? Ea nici măcar nu cunoștea vreun duce. Nu cunoștea niciun gentleman... niciun bărbat. Doar unul... Simți privirea surorii sale și repetă: Nu-l cunosc.

— Bineînțeles că nu. Sylvia se ridică și își luă băiețelul în brațe. Nu te-ai dus nicăieri cât să-l fi putut cunoaște.

Lila clipi. Oare cuvintele surorii ei aveau un dublu înțeles?

Atentă la copil, Sylvia nu dădu nici un semn că ar fi știut. În orice caz, nu conta. Mansfield se înșela. Lila nu avea de-a face cu nimeni. Se uită la majordom.

— Te rog, explică-i Excelenței Sale că sigur mă confundă cu altcineva.

Mansfield scoase un bilet cu sigiliu.

— Excelența Sa m-a rugat să vă dau asta.

Intrigată, Lila luă biletul. Desfăcu sigiliul stacojiu și

despături foaia.

*Șoricel-cu-Aripă,
Am venit să-mi iau plata.*

Lila icni.

Biletul îi scăpă din mână și îi căzu în poală.

— Lila? Întrebă sora ei îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

„Totul.”

Inima îi bătea nebunește.

„Nu se poate.”

Și totuși... cuvintele acelea? Nu puteau fi decât ale bărbatului care se strecurase din casa surorii ei cu două săptămâni în urmă.

Trecuseră paisprezece zile lungi de când nu-l mai văzuse. Iar inima părea să-i sară din piept la gândul că l-ar putea vedea din nou – chiar dacă în condiții străni. Chiar dacă fusese distrusă de disprețul și furia lui.

Își ascunse sentimentele și împachetă cu grijă biletul.

— Unde l-ai condus pe acest... gentleman?

Cum de vocea îi era atât de calmă?

— L-am condus pe Excelența Sa în salon, spuse majordomul.

— Excelența Sa, repetă ea proteste.

Era imposibil, dar servitorii surorii ei nu ar fi pus niciodată la îndoială vizita unui duce autentic. Pe a unui luptător notoriu, da. Un luptător care îi mângâiasse tot corpul și o învățase cele mai letale lovituri. Copleșită de vină, Lila evită privirea surorii ei.

— Mulțumesc, Mansfield.

Majordomul se întoarse să plece, dar se opri când stăpâna lui se ridică.

— Doar nu ai de gând să te întâlnești cu el, Lila? E un străin pentru tine. Fără să aștepte răspunsul Lilei, i se adresa majordomului. Mansfield, condu-l afară pe gentleman.

Mansfield făcu o plecăciune.

— Cum doriți...

— Nu.

Replica scurtă a Lilei îl făcu pe majordom să înțepenească. Săracul, dornic mereu să le facă pe plac, avea acum o expresie îndurerată pe chipul extrem de ridat.

Sylvia o privi confuză.

— Ce e în capul tău?

— Să mă întâlnesc cu acest gentleman și să văd de ce a venit, spuse pe un ton calm, ce nu se potrivea cu disperarea surorii sale.

Sylvia luă ziarul pe care îl citea din mâinile lui Vallen, iar copilul, care chicoti crezând că era un joc, întinse mâinile după el.

— Nu știm nimic despre el, spuse Sylvia scuturând ziarul, iar băiețelul încercă din nou să-l apuce. Nu știi nimic în afară de faptul că nu este bine-venit în societate.

Lila ridică dintr-o sprânceană.

— Sugerezi că nu ar trebui să-l văd din cauza trecutului său?

Sora ei se înroși.

— Nu am spus asta.

— Nu, dar e ca și cum ai fi făcut-o. Exact așa fusese lumea pentru Hugh. Cuvintele surorii ei, motivul pentru care fusese judecat de nobilime. Pentru că nu spui clar ce părere ai despre faptul că Lordul Pierdut a venit aici. Despre asta vorbea Hugh. De asta ura lumea pe care și ea o detesta. Spui că regreti modul în care lumea s-a purtat cu acest gentleman și poate chiar crezi asta... dar, în momentul în care trebuie să ai de-a face cu el, îl tratezi la fel ca restul lumii.

— Nu cu mine vrea să aibă de-a face, țipă sora ei, ci cu tine.

Lila, pe care toți voiau să o protejeze.

Vallen începu să plângă.

— *Ma, ma, ma.*

— Șșșttt, îngeraș! Uite! Îi flutură ziarul ca pe un premiu, iar băiețelul începu să gângurească. Prea bine, continuă sora ei. Dacă vrei să te întâlnești cu el, vin cu tine.

Sylvia avea să insiste s-o însoțească. S-o protejeze pe

membra cea mai mică a familiei March. Și de cât timp le permitea să facă asta? Dar oare nu ea fusese cea care le atribuisese acest rol după Manchester, când refuzase să mai iasă din casa din Londra?

— Ba nu, Sylvia, spuse când sora ei se întinse după clopoțel. Îi lăsase prea mult timp să joace rolul de doică. Mă voi întâlني singură cu el.

— Dar...

— Nu am nevoie de însoțitoare. Pot să fac asta... singură.

Un lucru de care nu crezuse că avea să mai fie capabilă vreodată.

Vallen continuă să lovească paginile ziarului cu ambele mâini, șifonând și distrugând cuvintele oribile despre Lordul Pierdut și alte ținte ale ziarului de scandal.

Sylvia părea indecisă, dar se întoarse către Mansfield.

— Asta e tot.

Bărbatul făcu o plecăciune și plecă în grabă, parcă temându-se să nu fie prins la mijloc într-o altă discuție a celor două.

— O să afle, spuse Sylvia când Lila se îndreaptă spre ușă.

— Bineînțeles că va afla.

Înainte, îi păsă mai mult de părerea familiei sale despre ea și activitățile ei. De aceea îi mințise când se dusesse pe câmpul St. Peter. Așa cum mințise și despre aspirațiile sale. Se opri și se uită în spate.

Privirea Sylviei denota îngrijorare.

— Henry o să mă omoare, șopti ea.

— Ba nu. Era la țară, captivat de nașterea primului său copil. Dar... dacă - de fapt, *când* - află, e cumva locul lui să decidă ce decizii ar trebui să iau?

Henry acceptase ca soția lui să aibă o afacere. De ce să nu își sprijine și sora în deciziile pe care le lua?

Sylvia strâmbă din nas și încetă să-și mai sucească degetele agitată.

— Nu, presupun că ai dreptate.

Zâmbind pentru prima dată după dimineața aceea

petrecută în locuința lui Hugh, Lila continuă să meargă cu pași temperați pe covorul francez deschis la culoare. În hol, începu să meargă mai repede.

„E aici.”

Cât de dor îi fusese de el! În ciuda furiei și a mâniei pe care i le arătase în seara aceea, îi era dor de el și de discuțiile lor. Și de persoana care era în preajma lui... o altă persoană.

Poate avusese timp să se gândească la propunerea ei și voia să-i fie partener.

Sau poate era mai mult de atât și îi era dor de ea, așa cum îi era și ei.

Începu să meargă și mai repede, cu pași mari, iar fustele îi foșneau în jurul gleznelor.

Când se apropie de Salonul Auriu, se opri până când își recăpătă suflul. Fluturii din stomac se agitau de nerăbdare.

Lila intră și profită de faptul că Hugh era cu spatele la ea ca să-l cerceteze.

Era îmbrăcat elegant, cu un frac albastru-închis, iar hainele lui nu semănau deloc cu cele pe care le purtase ultima dată când îl văzuse. Lâna fină se întindea perfect pe spatele lui și îi scotea în evidență mușchii puternici. Pe vremea când ea participase la sezon, bărbații își puneau căptușeală pentru a imita musculatura.

Inima îi tresăltă.

Silueta puternică din fața ei era reală.

Iar ea nu crezuse că Hugh Savage putea fi mai încântător decât la bustul gol.

Cât de mult se înșelase.

El se întoarse brusc.

— Bună dim...

Salutul ei se stinse și cu el dispăru și zâmbetul ei.

După bucuria pe care o simțise când citise biletul adus de Mansfield, acum realitatea o lovi din plin.

Zâmbea. Dar zâmbetul lui era rece. Aspru. La fel ca atunci când o găsisese în afara arenei, nu ca în zilele de după. Puținele pe care le petrecuseră împreună.

— Bună, Șoricel-cu-Aripi, murmură el mios.

Ultimele cuvinte erau doar o amintire a tandreții de altădată.

Voia ceva.

Bineînțeles. Nu asta îi spusese înainte să plece? Atunci când îi explicase clar că nu voia să o mai vadă vreodată? Și de ce se prezenta ca... ducele de Wingate?

Parcă citindu-i gândurile, Hugh începu să se apropie încet de ea, cu mișcări lente ca ale unei pantere la vânătoare, iar, când se uită la ea, Lilei îi păru rău pentru cei care erau prada lui.

Simți un nod în stomac și făcu un pas în spate, mai departe de el.

Din fericire, avu parte de o întrerupere, căci o servitoare apăru în pragul ușii.

— Adelle, ne aduci, te rog, o tavă cu ceai? spuse fără să-și ia ochii de la Hugh.

Fără să piardă timpul, fata făcu o plecăciune și plecă, lăsându-i din nou singuri.

— Ah, ceai. Începu din nou să meargă. Ce politicos din partea ta! Știa că nu era un compliment.

Se înroși.

— Am făcut asta doar ca să putem vorbi între patru ochi. Ridică dintr-o sprânceană. Asta dacă nu cumva e o vizită socială și poți vorbi în fața unui servitor.

— Nu. Nu e o vizită socială, Lila.

Ea detestă că fu dezamăgită de confirmarea lui. De cât de mult își dorise să fie aici. Pentru ea.

Ceea ce era o prostie. Chiar dacă își dorea o viață alături de el, nu avea niciodată să fie suficient de întreagă pentru el., sau pentru orice alt bărbat.

Hugh continuă să se apropie de ea cu pași lenți, iar ea contemplă calea de scăpare din spatele ei.

Pentru că ezită, nu putu să mai scape.

Hugh întinse mâna, iar ea icni.

Cu un rânjete care-i spunea că simțise frica și o lua în râs din cauza asta, Hugh închise ușa. Ochii lui albaștri o țintuiră când o încuie.

Clic.

Ciudat cum un singur sunet îi făcea inima să-i sară din piept.

„N-o să te rănească. N-a făcut-o niciodată.” Chiar și în timpul ultimei vizite, când fusese extrem de nervos, se comportase onorabil.

Dar ritmul inimii ei nu se liniști la gândul acela.

— N... nu poți încuia ușa.

Tresări. Chiar spusese asta?

— Dar... tocmai am făcut-o.

Avea același zâmbet indiferent ca în ziua în care acceptase să-i fie antrenor. Zâmbea, dar era un zâmbet pe care ea nu îl putea lua drept unul cald sau plin de bucurie. Ori măcar cu o *fărămă* de bucurie. El fusese extrem de tranșant în legătură cu ceea ce credea despre ea, cu două săptămâni în urmă, iar faptul că ea își aminti acest lucru o făcu să simtă o durere copleșitoare în piept.

Lila inspiră adânc.

— Ce am vrut să spun e că nu se cade.

— Nu prea îmi pasă de asta. Își apropie buzele de urechea ei, iar Lilei i se poticni răsuflarea, îndeajuns cât el să audă, ba chiar să și simtă. Zâmbetul lui îi confirmă. Și, având în vedere că ai venit după mine în mahala și mi-ai cerut lecții - cu fiecare cuvânt, respirația lui îi mângâia urechea și o făcea să simtă fluturi în stomac -, aș spune că nici tu nu ești foarte îngrijorată.

— Șșșttt, îi spuse și îi atinse buzele cu un deget. De ce ești aici, Hugh?

— Adică, cum a reușit un vagabond să ajungă în casa ta? Simplu. Pe ușa din față. Rânji. De data asta.

Lila se încruntă.

— Nu cred asta despre tine, Hugh.

Expresia lui aspră îi spunea că o considera o mincinoasă. Cu aceeași gură cu care îi oferise atâta plăcere, cu care trezise în ea pasiuni pe care nu și le imaginase vreodată, îi arăta acum ce credea despre ea. Iar asta o durea mai mult decât orice insultă de-a lui.

— În orice caz, situația mea s-a... Ridică o mână și îi

arăță rubinul de pe degetul mic. S-a schimbat.

— Nu înțeleg. Se uită captivată la piatra încastrată. Avea aceeași culoare ca a sângelui care începuse să curgă din piciorul ei după ce a fost tăiată cu baioneta pe câmpurile din Manchester.

— Cred că e greu. Majorității nobililor le este greu să accepte că un criminal se întoarce să-și recupereze titlul pierdut.

Cuvintele lui o treziră la realitate.

— Poftim?

Cum era posibil ca mintea ei să fie paralizată și plină de gânduri în același timp? Hugh se dădu în spate, iar ea, care cu câteva momente mai devreme voise ca el să se depărteze de ea, își dori să-l cheme înapoi.

Hugh se așeză pe mânerul canapelei Biedermeier.

— Conform rapoartelor, sunt Lordul Pierdut, duce de Wingate.

— Te joci vreun joc cu mine? întrebă ea iritată și se duse spre el, care stătea relaxat pe canapeaua surorii ei.

— Te asigur că nu e niciun joc.

Și era fantastic și imposibil de crezut, dar, când Lila se uită la chipul lui implacabil, se clătină pe călcâie. Hugh era Lordul Pierdut. Cel al cărui nume apărea în toate rubricile de scandal. Închise ochii și își aminti fiecare detaliu pe care Hugh i-l spusese, toate suferințele prin care trecuse.

— Dumnezeu!

— Mai degrabă opera diavolului, spuse cu un zâmbet gol, iar ea simți un nod în gât.

Lila îi atinse mâna fără mânășă.

Hugh se uită la mâinile lor și, respingând-o, își trase mâna. Respingerea lui fu ca un pumn în stomac, și își lăsă palma să cadă.

— De ce ești aici? repetă ea încet. De ce, dacă nu voia să fie aici... sau, mai rău, cu ea.

El îi zâmbi distant.

— Am venit să-mi iau plata.

Capitolul 22

Anumite lucruri îi veneau natural lui Hugh.

Luptele. Îi era ușor să se lupte.

În orice fel: cu pumnii, cu sabia, cu cuțitul, cu baioneta, cu muscheta.

Să sculpteze din nimic.

Să supraviețuiască pe străzile Londrei în toiul iernii fără niciun ban.

Dar asta?

Să se afle în Mayfair în mijlocul lumii strălucitoare a celor cu sânge albastru? Nu se simțea în largul lui.

Da, mai fusese cu Lila March. De multe ori. Ba chiar fusese și în palatul ăsta care îi era ei casă.

Dar atunci se strecurase pe fereastră și escaladase ziduri, cu o pricepere care îi venea natural. Provocarea fusese să intre pe ușa din față.

Iar acum? Acum, era un bărbat prins între două lumi, fără să aparțină cu adevărat vreuneia din ele. Învățase cum să se îmbrace corespunzător și avea o reședință mai mare decât a regelui. Dar nu știa cum să navigheze în lumea asta.

Neliniștit și cuprins de disprețul pe care ea îl putea vedea, începu să se plimbe pe marginea covorului înflorat Aubusson.

— Ai venit să-ți iei plata, repetă Lila cu grijă, depărtându-se de el, ocolind un scaun înalt tapițat, mai scump decât orice pat în care dormise Hugh vreodată.

Îl enerva mai tare că ea dădea să se ascundă decât situația în care se afla..

— Da. Așa cum ne-am înțeles, vreau plata pentru lecțiile pe care ți le-am oferit.

Pentru că nu avea de ales.

Ea era mai tăcută decât fusese cu două săptămâni în urmă. Sobră. Sumbră. Iar lui îi era dor de femeia înflăcărată care îl provoca la fiecare pas.

— Ce vrei? șopti ea.

Credea că ea conducea discuția? El nu avea de gând să-i ofere vreun avantaj Lilei March. Dar nici ea nu era o femeie care să cedeze. Cu spatele drept, Lila se duse la ușă, o deschise și o deschise.

— Dacă nu ai de gând să-mi spui despre ce e vorba...

Servitoarea reapăru, ținând în mâini o tavă albastră cu auriu, cu un set de ceai de șapte piese. Când o așează pe masa de lângă Lila, aceasta deveni iarăși femeia calmă și stăpână pe sine.

Cum de nu văzuse asta?

De la poziția umerilor până la felul în care mergea, era o adevărată lady.

Parcă simțindu-i privirea, Lila se uită la el peste capul servitoarei, și privirile li se întâlniră.

— Ne aduci și prăjituri, te rog? murmură Lila.

— Da, milady.

Servitoarea făcu o plecăciune și ieși în grabă.

În clipa în care ea plecă, Lila închise ușa în urma ei.

— Cât de inteligent! Avem și mai mult timp împreună.

— Da, dar, dacă te mai joci cu mine, o să-l irosești.

„*Touche.*”

Ajungând la motivul vizitei lui, Hugh scoase din buzunar o hârtie decupată din ziar. Doamne, cât de tare ura asta! Să aibă nevoie de ajutorul ei. Să aibă nevoie de ajutorul oricui. Nimic nu fusese ușor pentru Hugh. Nu știa de ce își imaginase că, devenind duce peste noapte, asta avea să se schimbe.

Lila se uită la hârtie înainte să o ia din mâinile lui. Era doar un paragraf din ziarul *The Times*, dar Lila o analiza cu atâta atenție, încât ai fi zis că era *Biblia*.

— Lord Prendergast organizează un bal mascat. Am înțeles că sora ta e înrudită cu acest domn.

Lila continuă să se uite la hârtie. Când ridică privirea, vru să i-o dea înapoi.

— Nu înțeleg ce-mi ceri.

— Aș vrea să intru la balul marchizului; însă înalta societate nu a fost prea politicoasă cu Lordul ei Pierdut, îi explică el.

Dacă reușea să intre în lumea lor, putea să intre și în casa marchizului. Monștrii din trecutul lui aveau să fie aduși în fața justiției, iar el își putea continua viața. Putea să lase în urmă viața pe care o trăise.

Lila îndoi pagina.

— Și crezi că eu te pot ajuta cu asta?

— Nu. Se sprijini cu umărul de ușă. *Știu* că poți. O lady respectabilă, sora unui conte și soră de contesă, sigur avea un loc în lumea lor. Dacă lumea crede că suntem un cuplu. Făcu semn din cap spre hârtie. Atunci, cred că Prendergast mi-ar oferi o invitație. Putem începe astăzi.

— Ce să începem, mai exact?

— Să stabilim o legătură, ca să pot obține aceleași beneficii ca familia ta.

— Poftim? Întrebă ea pe un ton răgușit. Acum? D... dar n... nu poți, se bâlbâi. Și poate ar fi fost înduioșător dacă nu ar fi fost îngrozită de ideea de a fi împreună. Nu putem...

— Te asigur că putem și că o vom face. Nerăbdător, Hugh se uită la ceas – o altă bijuterie moștenită care, dacă ar fi fost vândută, l-ar fi ajutat să supraviețuiască celui mai greu an din mahala.

În ochii ei se citea panica.

— Nici măcar nu am primit toate lecțiile pe care mi le-ai promis, Hugh. Ne-am întâlnit doar patru zile. Nu-mi poți cere să accept – ridică hârtia – acești termeni.

Și apăru. Făptura aceea însuflețită, îndrăzneță și neînfricată. „Sau e vorba despre hotărârea ei de a evita să fie văzută cu tine în lumea ei?” Până la urmă, fiecare întâlnire a lor avusese loc în secret.

Hugh strânse din dinți.

— Aceștia sunt termenii, Lila. Vreau să mă faci să par respectabil în fața acestor oameni. Hugh ridică din umeri. Chiar nu mă interesează cum faci asta, Lila. Vreau doar să o faci. Dar ești un șoricel cu aripi foarte descurcăreț.

Întinse mâna spre ușă.

Lila țipă ușor și îl opri, apucându-l de mână.

— Stai! Nu putem ajunge la o altă înțelegere?

Distras de degetele ei fine, Hugh își aminti de dimineața în care făcuseră dragoste.

— Altă înțelegere? Îi mângâie mandibula. Nu e negociabil, scumpo. Deși... sunt tentat.

Hugh nu mai adăugă nimic.

Lila icni și îi dădu peste mână.

Se auziră pași pe coridor; servitoarea era aproape. Ca o adevărată lady, Lila anticipă sosirea ei și deschise ușa, iar Hugh se duse în colțul camerei. Trebuia să-și stăpânească neapărat gândurile și emoțiile. De ce reușea femeia asta să-l facă să simtă mai mult decât simțise vreodată? Mai mult decât crezuse că era posibil?

Servitoarea apărui în prag cu o tavă din argint care strălucea pe margini, plină cu diverse prăjituri și tarte divers colorate. Dulciuri la care el salivase prin fereastra magazinelor în copilărie și care acum îi erau puse în față în casa acestei femei de viță nobilă.

Simți fiori pe șira spinării și își îndepărtă privirea.

Lila îi spuse ceva servitoarei, iar aceasta dispăru făcând o plecăciune.

În urma ei se lăsă liniștea, întreruptă doar de zgomotul trăsurilor de dincolo de ferestrele înalte. Sunetele erau înăbușite de draperiile trase.

Vorbi prima, dovedindu-se din nou mai curajoasă și mai îndrăzneță decât el.

— De ce e atât de important pentru tine să participi la balul mascat al lui Lady Prendergast?

Hugh își plecă privirea, dar ea deja clătina din cap.

— Am dreptul să știu.

— Nu, nu ai, spuse el sec.

Pierduse acest drept cu toate minciunile ei și cu planurile de viitor.

— Are vreo legătură cu... trecutul tău?

Dumnezeule, era la fel de insistentă pe cât era de inteligentă.

— Și dacă ți-aș spune că are, ai fi șocată să afli că cineva din lumea ta are legătură cu asemenea atrocități? o provoacă el.

Lila îi zâmbi trist.

— Aș spune că nimic nu mă poate surprinde când vine vorba despre nobili.

Pe Hugh îl enervă răspunsul ei criptic și neașteptat, și începu să bâțâie din picior.

— Deci?

— Te voi ajuta să intri în înalta societate, Hugh. Se duse lângă el și îi îndesă în palmă bucata de hârtie, obligându-l să o ia. Voi avea grijă ca familia mea să deschidă uși care ți-au fost închise până acum.

Era un „dar” acolo. Hugh îl așteptă... însă, când nu veni, insistă:

— Deci vei vorbi cu fratele tău în numele meu?

— De îndată ce se întoarce, ai cuvântul meu.

„La naiba!” Deci de asta reușise să se furișeze... și de asta stătea cu sora ei.

— Când?

Nici el, nici Bragger sau Maynard nu puteau obține informațiile de care aveau nevoie fără ajutorul Lilei și al familiei sale.

— Ar trebui să se întoarcă peste câteva săptămâni.

Hugh ridică dintr-o sprânceană.

— Peste câteva săptămâni. Nu aveau atât timp. În curând, lumea avea să afle despre trecutul său și despre legătura cu arena Savage, iar toți lorzii implicați în Societatea de Luptă aveau să-i interzică să intre în casele lor. Nu e bine.

— Cumnata mea tocmai a născut, Hugh.

— Nu.

Lila zâmbi.

— Te asigur că a făcut-o.

Hugh își trecu mâna peste față și nu se putu abține să nu râdă, în ciuda faptului că îi era greu să fie aici cu ea.

— Nu neg nașterea copilului.

Lila înțelese ce voia să spună.

— Te refereai la cât mai durează până se întoarce fratele meu.

— Da, spuse el simplu.

— Înțeleg...

Se lăasă o liniște apăsătoare.

— Între timp, noi doi putem începe...

Lila îl privi întrebător.

— Ce?

Hugh începu să se legene, la fel de agitat ca înainte de un meci.

— Te voi curta. Voi face ca... legătura noastră să pară reală.

Lila începu să tușească, se înroși și deschise gura, încercând să spună ceva. Ridică o mână.

Hugh o lovi cu putere între omoplați.

— *P... poftim?*

— Cred că se spune „a curta”, nu? rosti el tărăgănat. Iar eu, care credeam că după aventurile tale în mahala, unde te-ai dus pentru a cere ajutorul unui luptător, să fii curtată de un duce ți se va părea ceva banal.

Lila nu avea nici cea mai mică intenție să fie văzută cu el. Era clar din privirea ei.

În copilărie, ca să câștige bani, Hugh obișnuia să lustruiască cizmele nobililor bogați. Se întorsese din război și fusese nevoit să cerșească. Dar nici unul dintre momentele acelea rușinoase nu se compara cu respingerea ei.

— Of! Of! Nu ai nimic de zis? o tachină.

— Nu voi ieși cu tine.

— Nicăieri?

Lila clătină din cap.

— Păi, la balul mascat... voi fi acolo.

Hugh dădu un bobârnac dantelei albe care atârna pe mâneca ei galbenă.

— Ești prea bună ca să fii văzută cu Ducele din Iad.

Așa cum îl numiseră în ziare.

Privirea ei se umplu de indignare, și ea îi dădu peste mână.

— Doamne, ce părere îngrozitoare ai despre mine!

Pentru o clipă, lui Hugh i se păru că Lila era rănită. Ea își duse mâinile la spate, dar nu înainte ca Hugh să vadă că

îi tremurau.

— Nu particip la... evenimente din înalta societate.

Hugh miji ochii.

— Nu asta fac doamnele?

— Majoritatea, spuse ea cu calm. Eu, nu.

Se uită în jos.

Hugh așteptă ca ea să mai spună ceva.

Dar Lila nu mai zise nimic.

Hugh strânse din dinți. Ea nu avea de gând să-l ajute.

Să-i ofere ocazia să-și plătească datoria față de Maynard și Bragger... și față de toți copiii pe care îi dezamăgise în momentul în care plecase pentru a-și face un rost.

Ea era șansa sigură de a obține dacă nu acceptarea, măcar intrarea în casele lorzilor.

— Am ceva să-ți spun, Lila March. Hugh scoase o pereche de mănuși de piele din buzunar și i le puse în mâini. Acum, o s-o faci. Mă tem că nu pot rămâne pentru gustări, dar abia aștept să ieșim mâine.

— Dar...

— La ora zece dimineața. Să fii gata!

Spuse asta și se îndreptă spre ușă.

— Hugh, nu pot veni cu tine.

Hugh se opri și se întoarse încet către ea. Lila ridică o mână tremurândă.

— Nu ies...

Hugh așteptă să-i spună mai mult. Dar ea n-o făcu. Un mușchi de la colțul ochiului începu să-i zvâcnească.

— Cu mine.

„Un vagabond. Un luptător. Un criminal...”

— Nu. Eu... începu să se joace cu fustele, dar, văzând că el îi urmărea mișcărilor, se opri. Nu ies din casă, repetă ea. Înțelesul era același, deși cuvintele erau diferite.

Hugh încercă să priceapă ce voia ea să spună. Pufni.

— Ai venit să mă vezi și...

— Dimineața devreme, murmură ea încet.

Apoi Hugh își aminti. Cât de speriată fusese în dimineața aceea când el o urcase în trăsura închiriată! Păruse îngrozită de străzile aglomerate. El începu să

priceapă că asta nu era din cauza lui, așa cum crezuse.
Lila își îndreptă umerii și îl privi drept în ochi.
— Sunt o pustnică.

Capitolul 23

Gura Lilei se uscă.

Îi spusese.

Pentru că trebuia să o facă. Îi datora adevărul dinainte. Și nu ar fi trebuit să-i spună doar când el îi ceruse ceva ce nu putea face. Hugh îi povestise despre chinurile și suferința prin care trecuse, iar Lila își ținuse demonii ascunși, respingându-l.

Iar acum, lucrul pe care el și-l dorea... Era singurul pe care Lila nu i-l putea oferi. Așa că trebuia să știe. Merita să primească răspunsuri mai mult decât merita ea să țină secretele care-i protejau mândria.

Ura că el fusese singurul om care o văzuse așa cum era fără să fie influențat de trecutul ei... că bărbatul care nu avea nicio legătură cu cele mai negre zile din viața ei avea să se uite la ea și să vadă același lucru ca toată lumea.

Hugh ridică puțin mâna stângă. Cea în care ținea articolul.

— Nu înț...

Clătină din cap.

Agitată, Lila se duse spre masa din lemn cu picior suflată în aur. Florile care se revărsau din vaza gălbuie umpleau camera cu mirosul lor îmbietor. Închise ochii și inspiră adânc mirosul floral care îi aducea aminte de câmpurile și de pământurile pe care încerca să le uite.

Când deschise ochii, se uită la florile rubinii pe care sora ei le punea în toată casa. Fără să-și dea seama, scoase una dinte flori, îi rupse spinii și o duse la nas.

Doamne, cât de tare ura culoarea aceea!

În ea nu vedea decât sânge și câmpurile mânjite de lichidul vieții... și de moarte.

Cu mâini tremurânde, Lila puse floarea înapoi în vază, în mijlocul buchetului format din trandafiri roz, albi și crem. Se jucă cu ea... câteva clipe? O oră? O viață? Pierduse noțiunea timpului încercând să-și pună ordine în gânduri și să-și dea seama de unde să înceapă.

Timpul nu mai însemna nimic de mult.

Nu avusese nicio obligație, niciun plan. Nu trebuise să ajungă nicăieri. Până la Hugh. Hugh o ajutase să-și facă ordine în gânduri și în viață. O făcuse să trăiască din nou, să facă lucruri pe care le făcea toată lumea... să ajungă la întâlniri, să vorbească. Să gândească.

Să simtă.

Îi simți prezența. Chiar și așa, tăcut și fără să se miște, avea o prezență puternică.

Ea încă încerca să găsească o modalitate de a începe, dar își dădu seama că nu putea găsi momentul perfect, căci nu exista nimic perfect la ziua aceea. Alese cea mai simplă opțiune.

— Ai fost vreodată în afara Londrei? Îl întrebă încet.

— Acum... mult timp.

„Nu cred că viața ta e perfectă. Indiferent de clasa socială, cred că toți avem parte de suferință. Dar în final, Lila? Închizi ușile palatului și, chiar dacă ai demonii tăi, nu trebuie să-ți faci griji pentru unde vei dormi noaptea sau dacă ai suficienți bani pentru locuința prin al cărei tavan plouă...”

Simți un nod în stomac și își aduse aminte că nu era singura care suferise. Pentru toate lucrurile pe care le pierduse, Hugh suferise mult mai mult, iar asta îi dădu încredere. O încredere pe care nu o mai simțise de mult timp.

— Întotdeauna am urât Londra. Străzile aglomerate. Aerul apăsător. Norii întunecați. Dar la țară? Închise ochii și își aduse aminte...

Nu de Manchester, ci de frumosul Kent. Zâmbi melancolică. Sunt zile în care cerul e complet albastru. Toate nuanțele, albastru-deschis pictat cu portocaliu la răsărit... și azuriu la prânz. Atât de strălucitor, încât nu-ți

dorești altceva decât să te întinzi pe spate și să te uiți la pătura albastră de deasupra. Începu să vorbească din ce în ce mai repede. Iar noaptea, cerul nu e niciodată negru, ci mai degrabă violet, și se văd atât de multe stele, încât aproape devine argintiu, în mintea ei își făcu loc o altă amintire, a unui alt cer... și a unui alt peisaj familiar. Un cer bleu, presărat cu nori rătăcitori ce nu blocau căldura soarelui.

Și, în ciuda amintirii calde, simți un fior rece pe șira spinării.

Deschise ochii.

La un moment dat, Hugh plecase din spatele ei. Se mutase de cealaltă parte a aranjamentului floral, florile vibrante fiind singurul lucru care îi despărțeau. Genele lui lungi erau coborâte ușor, dar nu-i ascundeau ochii încântători de culoarea obsidianului cu care o privea atent. Privirea lui parcă o atingea.

Și ea se agăță de atingerea iluzorie.

— Iar vara, șopti. Vara e atât de minunat! Își puse brațele în jurul taliei, încercând să se încălzească. Avea nevoie de apropiere, chiar dacă era doar a ei. E atât de cald vara, Hugh. Căldura te trezește, dar nu te poți supăra, pentru că asta înseamnă că te poți bucura mai mult de vară. Și era o bucurie egoistă frumusețea aceea, când ea ar fi trebuit să trăiască doar în întunericul Londrei. Dar întunericul era peste tot. Lila își strânse brațele mai tare. Acum, urăsc să merg la țară. Ura și veninul care o făcuseră să admită asta o speriașe cândva. În timp, ajunsese să-și accepte latura cinică, pentru că devenise parte din ea.

Agitată, smulse furioasă trandafirul roșu, rupând câteva petale; căzură în jurul ei ca niște lacrimi din satin.

Simți o mână peste a ei – a lui Hugh. Mare, reconfortantă, caldă și atât de vie. Lila se uită la cicatricile lui și simți o legătură și mai profundă între ei, creată de imperfecțiunile pe care le aveau amândoi. Hugh nu spusese nimic, atingerea lui era de ajuns.

— Acum aproape nouă ani, îmi vizitam o prietenă, iar acolo urma să se adune un grup mare de oameni, și trebuie

să recunosc... își mușcă buza. Nu știam de ce se adunau acei oameni. Pentru mine era doar o adunare. Suspină. Doamne, ce superficială, ignorantă și îngâmfată eram!

Ziua aceea însemna atât de mult pentru oamenii care se adunaseră acolo. Oameni ca Hugh, care știau ce înseamnă greutățile și opresiunea guvernului căruia nu-i păsa de ei.

— Erai doar o fetiță, vorbeai el pentru prima dată de când Lila își începuse povestea.

— Aveam 18 ani, Hugh. Nu eram chiar atât de tânără.

— Dar nici foarte matură.

Lila se uită la el.

— La 18 ani te considerai un băiețandru?

Ochii lui se întunecară.

— E diferit, Lila.

— Ba nu, insistă ea. Deloc. Nu folosi vârsta ca scuză pentru greșelile mele. Se împunse cu un deget în piept. Eu sunt singura vinovată, pentru că nu știam ce se întâmplă... Aș fi putut să aflui. Și n-o făcuse. Eram fata care citea romane de dragoste. Romane în care dragostea triumfă și domnițele au parte de final fericit alături de cavaleri sau de ticăloși care se schimbă. Și ce se întâmpla în acest timp? Nu știam prin ce trec cei care nu fac parte din nobilime. Vru să fugă, dar de data aceasta nu alese calea ușoară și începu să se miște prin cameră. Prietena mea nu voia să meargă. Nu înțelegea furoarea. Lila își duse degetele la temple, încercând deopotrivă să alunge și să-și amintească momentele acelea. De ce nu ne-am dus la pescuit? Lui Annalee îi plăcea să pescuiască. De ce nu ne-am petrecut ziua în leagăn? Leagănul prins între doi pini care umbreau același râu în care le plăcea să sară. Spre rușinea și oroarea mamei lui Annalee și a tatălui ei indulgent. Nu am făcut niciunul dintre lucrurile acelea pe care ea ar fi vrut să le facem. *De ce? D... de ce?*

Vocea i se frânse, și clătină din cap cu tristețe, dezgust... și regret.

Hugh își trecu degetele peste obrazul ei - o mângâiere pe care nu o merita. Egoistă ca întotdeauna, se

bucură de căldura lui. El nu-i puse întrebări. Nu o îndemna să continue. Fu răbdător și îi dădu libertatea de a se descărca în ritmul ei. Era un sentiment minunat. Și, după atâția ani în care nu mai vorbise cu nimeni despre ziua aceea, se simți împăcată că putea să dezvăluie toate detaliile.

Torturată, închise ochii.

— Într-un final, Annalee... întotdeauna ajungea să fie de acord cu orice idee îmi venea. Zgomotul mulțimii îi răsună în cap, precum un tunet îndepărtat. Asta s-a întâmplat și în dimineața aceea.

Vorbi încet, ca pentru ea, despre prietena la care refuza să se gândească, din lașitate. Mai puțin când vina o sufoca. Mai puțin când coșmarurile erau îngrozitoare.

*

Hugh omorâse oameni.

Mulți.

Pentru primii, fusese plătit – prețul pentru libertatea lui. Pentru restul? Omorâse atât de mulți pe câmpul de luptă, încât nici nu se obosise să-i mai numere, fiind preocupat să supraviețuiască.

Nu se considerase niciodată un laș... pentru că omorâse oameni, pentru că dusesse o viață periculoasă.

Până în acest moment, cu Lila.

În clipa asta, nu voia să audă povestea ei. Nu voia să știe ce provocase durerea din ochii ei.

Îi era mai ușor să vadă lumea prin faptele clare, bine definite: era Lady Lila March, femeia care îl păcălise pentru lecții, intenționând să înființeze o societate de lupte. Iar el era un bărbat care jurase să nu mai împrăști violență.

Era simplu și clar. Ca atunci când se hotărâse să o viziteze și să-i ceară ce voia – cerința sa fusese foarte clară în mintea lui: să-i ceară ajutorul, să obțină informațiile de care avea nevoie și să plece încă o dată de lângă ea.

Dar să știe mai mult... nu, să știe care era cauza fricii care lucea adesea în ochii ei, a dezolării pe care o simțea și

acum însemna să vadă lumea într-un amestec de nuanțe de albastru despre care ea vorbise atât de poetic.

Ceea ce urma să spună avea să schimbe... totul. Dezvăluirea ei avea să modifice pentru totdeauna felul în care el o privea... și fiecare interacțiune dintre ei.

Ar fi trebuit să-i spună să tacă. Să-i aducă aminte că aveau o înțelegere și nimic mai mult.

Dar nu putea face asta, cum nu putea nici să mai ia viața unui om.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă încet.

Lila se opri; îl privi cu ochi mari, fără să clipească, de parcă ar fi uitat de prezența lui. De parcă până atunci vorbise singură.

— I-am zis că va fi foarte distractiv. Am convins-o spunându-i cât era de interesant. În Tameside nu se întâmpla niciodată nimic.

Începu să chicotească isteric, iar Hugh își încleștă pumnii, vrând să distrugă durerea care provoca asta. Își dădu seama că nu o auzise niciodată râzând. O văzuse numai zâmbind și ura că nu avusese parte de ambele. Se opri brusc, privind în gol.

— Tameside. Mereu glumeam despre asta. Era un loc la fel de calm precum numele său. Își duse mâna la cicatricea de pe frunte, apoi își acoperi obrazul drept. Ziua aceea nu a fost distractivă. Și nici minunată, șopti Lila pe un ton sumbru.

Unul pe care Hugh îl cunoștea foarte bine... de la Waterloo... de la Peterloo... de la fiecare bătălie anterioară.

Povestea ei îngheță aerul din cameră, iar Hugh simți frigul dinăuntru.

— Era doar o fermă. Un câmp imens care fusese curățat, cu excepția unui morman de uscături înghesuite la capătul lui. Îmi aduc aminte că m-am uitat la grămadă aceea în timp ce mergeam cu brișca. Clipi încet, genele ei lungi și negre coborând și urcând ușor, de parcă vedea câmpul în fața ochilor, iar Hugh își aduse aminte de ultimul pe care călcase. Arătau de parcă fuseseră aruncate într-un colț pentru că nu mai avuseseră timp să curețe tot locul. Se

pierdu în detalii, redând în culori vibrante ziua aceea care o bântuia. Grămada aceea părea o rămășiță. M-am întrebat de ce au lăsat-o acolo. Uitaseră? Nu mai avuseseră timp? E ciudat că-mi amintesc detaliul ăsta după atâta vreme, nu-i așa? întrebă încet, uitându-se la Hugh.

Voia confirmarea lui. Nu știa dacă avea nevoie să-i confirme că o asculta sau că dorea să audă povestea, dar, deși înainte el voise să fugă de povestea ei, acum își dorea să afle. Ca s-o înțeleagă mai bine – cu tot cu demonii ei. Poate așa reușea să înțeleagă ce o adusese în viața lui și de ce avea o viziune atât de întunecată asupra viitorului.

— Nu avem cum să înțelegem de ce ne aducem aminte anumite lucruri, Lila, murmură într-un final.

Traumele trăite trezeau cele mai ciudate amintiri.

— Da. Lila încuviință din cap. Nu mai erau doi oameni în conflict din cauza scopurilor diferite, ci uniți de un chin asemănător. Găsind putere în gândul acela, Lila își trase umerii și continuă să vorbească. Oamenii veniseră din tot orașul Manchester ca să-l audă. Un politician renumit...

Lui Hugh îi luă câteva clipe să înțeleagă cuvintele ei.

— Cine? întrebă răgușit.

Avea nevoie de confirmare. Dar nu o voia. Acum, își dorea să-i fi spus să tacă. Se ruga să fi auzit greșit tot ce spusese. Pentru că alternativa...

— Oratorul, Henry Hunt, de care nu auzisem, spuse ea încet, crezând că întrebarea lui era legată de identitatea bărbatului pe care nici el nu-l cunoștea. Nu știam despre ce intenționa să vorbească...

„Manchester...”

„Oratorul...”

Lila continuă să vorbească încet, iar Hugh văzu cum gura ei se mișca, dar nu mai auzi ce spunea. Să înțeleagă ce spunea...

Auzea doar un bâzâit.

Îi răsună în urechi.

Aproape la fel ca zgomotul de pe câmpul de luptă din Bruxelles.

Sau de la... Peterloo...

Nu. Hugh clătină ușor din cap, dar Lila continuă să vorbească. Nu se putea concentra la cuvintele ei.

— Câmpul St. Peter... mii și mii...

Hugh închise ochii strâns, dar ea nu se opri...

„Dumnezeule!”

„Peterloo.”

Lila fusese acolo. Fusese acolo. Trăise iadul acela. Avea cicatricile din ziua aceea... vizibile și invizibile.

I se făcu greață.

„Te rog, oprește-te! Te rog, nu mai vorbi!” Era o mantră, o rugămintă ce se repeta iar și iar în mintea lui.

— Erau atât de mulți oameni, spuse ea, iar pentru că el nu merita să scape de asta... de ceea ce făcuse și de suferința prin care trecuse Lila din cauza lui, sunetul vocii ei îl lovi ca un foc de tun în mijlocul acelui câmp. Fiecare cuvânt era mai puternic și mai tăios decât orice lovitură pe care o primise chiar și când luptase în arenă. Erau... copii... bebeluși și copii. Și - „bărbați și femei fără vreo vină” - bărbați și femei fără vreo vină.

Lila vorbea despre tot ce el știa legat de ziua aceea... pentru că trăiseră amândoi același lucru. Numai că în ziua aceea se aflaseră în tabere diferite. Până la un moment dat. Până când Hugh înțelesese ce voia Armata Regelui să facă și acționase împotriva ordinelor.

Nu ar conta pentru ea.

Nici nu ar trebui.

Tot ce conta era că Hugh fusese acolo, atacând până să înțeleagă adevărul...

— Unde erai? Nu-și recunosc vocea răgușită. În ziua aceea... pe câmpul St. Peter. Fiecare loc ar fi fost periculos, dar, dacă s-ar fi aflat lângă zid, ar fi fost una dintre primele persoane trase de partea cealaltă.

— Am vrut să fim cât mai în față. Lila își mușcă buza. Aproape de oaspeții privilegiați. Aproape de *The Times* și celelalte ziare.

Un sunet animalic i se opri lui Hugh în gât și îl sufocă de durere.

— Totul a început să meargă prost atât de repede. Se

auzeau țipete. Nu o să le uit niciodată. În mijlocul mulțimii, nu am înțeles ce se întâmpla. Dar apoi garda britanică a atacat. Cuvintele ieșiră grăbite: Bărbați care își omorau vecinii. Le spuneau pe nume, Hugh. Le spuneau pe nume, repetă ea mai tare. Era... personal pentru ei. Brișca noastră era înconjurată, și la un moment dat am ajuns la pământ. Ne-am ținut de mână pentru o clipă, dar apoi am fost despărțite..

Hugh își mută greutatea de pe un picior pe altul – o mișcare care îl ținut și îl împiedică să fugă.

— Cum ai scăpat? Pentru că era un laș, trebuia să afle sfârșitul poveștii, până la momentul în care ea reușise să scape.

— Credeam că n-o să scap, șopti ea. Mulțimea... Nici nu puteai să te miști. Oamenii stăteau umăr la umăr, eram toți grămadă. Respira din ce în ce mai repede, cu ochii bântuiți. Era acolo. Hugh știa asta, pentru că și el era acolo. Nu numai acum, când ea povestea... Mereu.

Hugh îi puse o mână pe umăr și o întoarse cu fața spre el. Iar ea păru să găsească liniște în apropierea trupurilor lor.

„Oare ar mai simți asta dacă ar descoperi că ești monstrul din coșmarurile ei...?”

Vocea îl batjocorea, iar el se dovedi un nenorocit, pentru că, deși știa că l-ar urî, tot o ținu aproape.

Când Lila reuși să se calmeze, se îndepărtă, suficient încât să se poată uita în ochii lui, dar piepturile lor încă se atingeau.

— Apoi au chemat soldații. Era ca și cum... timpul stătea în loc. Vorbea pe un ton abătut. Era ca un... Clătină din cap. Un...

— Val.

În mintea lui, Hugh văzu valul de oameni care fugeau înainte, apoi înapoi.

Lila încuviință din cap.

— Da. Ca un val de trupuri. Cavaleria părea confuză.

El fusese cavaleria. Înghiți convulsiv, încercând să nu vomite.

— Cum puteau oamenii și caii aceia să treacă peste o mare de oameni? Și-au ridicat săbiile. Cu ochii goi, Lila ridică mâna, mimând mișcarea soldaților. De parcă asta ar fi făcut ca mulțimea să se despartă. Și au tăiat pe o... oricine le stătea în cale. Ne... ne-am ridicat mâinile și i-am r... rugat.

Cineva gemu.

El? Sau ea?

Nimic nu mai avea sens.

Nimic nu urma să mai aibă vreodată sens.

Ochii i se umplură de lacrimi, iar Hugh ar fi fost în stare să-și ia vechea sabie și să se omoare doar ca Lila să nu treacă printr-o asemenea durere.

— Stați pe loc! Suspina și își duse pumnul la gură ca să înăbușe sunetul. Lumea țipa peste tot: „Vin peste noi! Rușine! Fugiți! *Fugiiiți!*”!

Tipetele și plânsetele acelea aveau să-l bântuie pe Hugh până pe patul de moarte, iar Lila le auzise și ea. În tot acest timp, de când o cunoscuse, crezuse că erau foarte diferiți, dar acum înțelese... că aveau aceleași coșmaruri și că se asemănau mai mult decât își imaginase.

Presiunea din piept nu lăsa aerul să pătrundă cum trebuia, așa că nu reuși să scoată decât inspirații și expirații scurte și tremurate.

Hugh șterse cu degetul dârele cristaline prelinse pe obraji ei. Dar altele le luară locul.

— Toată lumea s-a împrăștiat, spuse ea sumbru. Era un zid...

Hugh se uită în gol, peste părul ei negru, spre draperiile cu flori care blocau lumina soarelui. Fusesse lângă zid în ziua aceea. Cât de aproape fuseseră unul de altul; oare o atinsese atunci, când oamenii reușiseră să scape...? Oare fusesse una dintre cei care îl înjurau și îl scuipau, fugind în cealaltă direcție, spre pericol, de teamă ca el să nu-i omoare?

— Când am reușit să scap, am căzut...

Vederea i se întunecă, și o văzu pe jos în timp ce oamenii fugeau... „călcând-o în picioare. Nu, Lilaaa”, gemu.

Nu putu să invoce mai mult decât numele ei.

— Oamenii m-au călcat. M-au strivit. Trase de decolteul rochiei. Nu puteam să respir. Oamenii mă călcau în picioare. Apoi mi-am dat seama că mi-au strivit o mână. Hugh se uită în jos. „Degetele ei rupte.” Eram atât de sigură că o să mor acolo și îmi aduc aminte că mă gândeam... că ăsta e sfârșitul. Asta înseamnă să mori. Cineva m-a lovit cu cizma în cap. Își atinse cicatricea cu degetele tremurânde. Cineva m-a ajutat să mă ridic. Nu știu cine. M-am simțit ușurată, dar avea o privire turbată, mă ținea strâns și nu reușeam să-l fac să-mi dea drumul. Lila expiră lung. Cineva s-a lovit de noi, și m-am eliberat. Apoi am fost împinsă și aruncată peste zid. Ridică ușor din umeri. Și după aceea, s-a terminat.

„Și după aceea, s-a terminat.”

Ce ușor vorbea despre ziua care nu fusese deloc ușoară.

Rămase pe loc, paralizat de povestea ei.

Se temea că, dacă se mișca, risca să explodeze în milioane de bucățele.

În clipa aceea? Ar fi preferat să se întâmple asta decât să se gândească la ea în ziua aceea... și la el... cel de care fugise. Iar ea venise la el pentru ajutor.

Lila își împreună mâinile ca pentru rugăciune.

— Te rog, nu mă privi așa, îi șopti.

Gemând, Hugh o luă în brațe. Deși nu avea niciun drept. Pentru că el era vinovat de suferința ei.

O ținu strâns, în timp ce inima îi bătea cu putere, iar ea sigur auzea asta. Doar o ținu strâns. Nu voia să-i dea drumul niciodată, dar în același timp știa că nu avea să fie niciodată a lui. Cu gândul ăsta intrase în casa ei în acea dimineață, și, la plecare, gândul avea să rămână adevărat, însă din cu totul alte motive.

Acum, o înțelegea...

Și, într-un fel, și-ar fi dorit să nu o facă.

O ținu aproape. O sărută pe tâmplă.

— Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!

Pentru tot. Pentru mai mult decât știa ea. Pentru mai

mult decât îi putea spune vreodată.

Lila se dădu în spate, iar Hugh regretă spațiul dintre ei.

— Nu de asta ți-am povestit, spuse ea. Ți-am povestit ca să înțelegi de ce nu pot ieși în mulțime. Nu așa cum vrei tu. Încerc... pentru sora mea. Vorbi grăbit, cuvintele aproape amestecându-se. Ca să pot merge cu ea la un eveniment la care simte că trebuie să participe. Știi la ce nu te-ai gândit? Că nu pot fi cine vrei să fiu în înalta societate.

— E în regulă. Dar nu era. Începu să transpire. Niciodată nu avea să mai fie în regulă. Eu...

„Cred că mi se face rău.” Hugh încercă să nu tremure – nu voia ca Lila să simtă slăbiciunea lui.

Nu mai putea face asta, nu-și mai putea păstra calmul în fața ei.

Hugh o îndepărtă de el și făcu trei pași în spate.

Oare doar își imaginează privirea ei afectată?

— Hugh, mai e... ceva.

„Cum e posibil?” Mintea lui țipa și urla.

— Da?

Și cum de vocea lui era atât de calmă? Goală și pustie... dar calmă.

Lila scoase limba și își umezi buzele.

— Nu este singurul motiv pentru care ți-am povestit.

Hugh îngheță. Și, pentru o clipă, crezu că Lila știa. Crezu că știa că el fusese unul dintre soldații...

— Am vrut să înțelegi de ce te-am căutat ca să mă înveți să lupt.

„Dumnezeule!” Era o rugăciune... o rugăciune către un Dumnezeu în care nu crezuse niciodată, dar acum era suficient de disperat încât să se roage.

— Nu vreau să creez o societate de lupte pentru că apreciez violența. Ci pentru că știu ce se întâmplă când cineva nu e pregătit pentru violență.

Hugh trebuia să plece. Trebuia să fugă.

Dar nu putea.

Poate că ăsta era iadul.

Diavolul venise în sfârșit după sufletul lui, suflet pe

care îl vânduse de mult ca să supraviețuiască, iar asta era pedeapsa lui.

Lila fusese la... Peterloo.

Era imposibil. Nu trebuiau să fie și femei nobile acolo, dar... în ziua aceea. Toată lumea fusese acolo.

Bărbați, femei... copii. Bebeluși.

Și ea. Și Lila March fusese acolo.

Hugh îi simți privirea. Ochii triști. Ochii bântuiți, care scânteiau deseori de fericire, dar care arătau și frica, și... durerea.

Cei care reușiseră să scape de la Peterloo trebuiau să trăiască toată viața cu asta.

„Mi se face rău...”

Trebuia să spună ceva. Ar fi trebuit să spună ceva cu câteva clipe în urmă.

— Trebuie să plec, rosti răgușit, apoi făcu o plecăciune nesigură și fugi din cameră ca un laș.

Hugh nu știa cum ajunsese acasă. Nu-și aducea aminte de drumul de la reședința Lilei din Mayfair până la a lui. Își aducea aminte vag că îi dăduse hățurile calului său unui servitor. Când urcă scările și intră pe ușă, ignorând salutul respectuos al majordomului său, nu simți decât pulsul care îi răsuna în urechi. La fel ca în timpul unei lupte sau când alergase pe câmpurile din Manchester după oameni care nu meritau să fie urmăriți.

„Dumnezeule!”

Deschise larg ușa camerei și se împletici înăuntru.

Valetul său se întoarse surprins.

— Excelență...

— Ieși, reuși să spună, iar servitorul palid trecu în grabă pe lângă el.

În momentul în care acesta plecă, Hugh trânti ușa în urma lui.

Gâfâind, fără aer, se duse spre urciorul cu apă de lângă oglindă. Prinse marginile lavoarului cu ambele mâini și se uită în oglindă. Avea frisoane. Cu mâinile tremurânde, turnă nișe apă și se spală pe față. Cu mișcări neîndemânatică, se udă și pe haină.

Devenea slab. Întotdeauna se luptase cu amintirile de la Peterloo, dar acum ceda în fața lor. Din cauza vieții confortabile pe care o primise.

Își cufundă capul în vasul de porțelan și stătu așa. Până când rămase fără aer. Dar, chiar și așa, ecoul vocii ei se auzea clar în mintea lui.

Când simți că pieptul e pe cale să-i explodeze, Hugh scoase capul, udând podeaua de lemn.

Se concentrează asupra respirației, cu privirea ațintită în oglindă. Apa îi curgea pe obraji precum lacrimile cristaline ale Lilei.

„Totul a început să meargă prost atât de repede. Se auzeau țipete. Nu o să le uit niciodată. În mijlocul mulțimii, nu am înțeles ce se întâmpla. Dar apoi garda britanică a atacat... Bărbați care își omorau vecinii. Le spuneau pe nume, Hugh. Le spuneau pe nume...”

Pieptul i se mișca într-un ritm alert.

„Respiră! Respiră! Respiră!”

În zadar.

I se făcu greață și căută oala de noapte. O găsi la timp și vomită, își goli stomacul până nu mai rămase nimic în afară de fiere și de durerea din coaste.

Mușchii picioarelor îi cedară.

Se lăsă pe podea, la capătul patului, puse oala lângă el și rămase acolo. Până când dimineața deveni seară, apoi întunericul cuprinse toată Londra.

În toți acești ani, fusese preocupat doar de el. Din momentul în care fugise de la Societatea de Luptă și își abandonase prietenii și familia de care nu-și aducea aminte, până în ziua aceea la Peterloo, nu se gândise la altceva decât la el... la supraviețuire... și la cum să împiedice și mai multă violență. Dar mereu fusese vorba despre el, despre cum să scape de coșmarurile care nu-i dădeau pace.

Până acum.

Lila și fericirea ei contau mai mult.

Lila, care nu putea să trăiască în întuneric și care se temea de lumina soarelui.

În acel moment, se hotărî să o ajute să obțină ce-și dorea, chiar dacă trebuia să renunțe la o parte din sufletul lui. Apoi avea de gând să facă ce trebuia – să o părăsească și să lase viața asta în urmă.

Nu exista nicio îndoială că, dacă afla adevărul despre el și despre trecutul lui, toată tandrețea și căldura cu care îl privea aveau să dispară, iar el nu putea suporta gândul ăsta.

Nu, avea de gând să încerce să-i ofere tot ce-i fusese luat. Și apoi, nu putea face decât un singur lucru... să plece.

Capitolul 24

Întinsă pe patul surorii sale din camera de oaspeți, Lila se uită la pictura murală cu flori de deasupra ei.

Toate covoarele, colțurile și măsuțele erau decorate cu florile pe care sora ei le iubea atât de mult. Fie că erau reale, picturi sau broderii.

În copilărie, Lila urâse nopțile. În mintea ei, în întuneric, umbrele se transformau în monștri. Așa că stătea în pat, cu plapuma trasă până la gură, și se uita în jur, așteptând atacul.

Abia în ziua aceea însorită de la Peterloo învățase să aprecieze că noaptea putea fi un dar. Îi permitea să se ascundă. La miezul nopții, majoritatea oamenilor dormeau. Nu existau mulțimi. Nici mase de oameni care să distrugă o persoană la primul semn de pericol.

De aceea reușise să iasă încă o dată în lume.

În ultimele săptămâni, de când îl cunoscuse pe Hugh, nu-i mai fusese frică.

Amintirile erau încă acolo. Aveau să fie prezente pentru totdeauna.

Dar, când era cu el, monștrii erau liniștiți, iar ea devenea o altă femeie, curajoasă, care provoca o altă persoană, care vorbea cu altcineva... și care simțea pasiune.

Plictisită de florile de pe tavan, se răsuci pe o parte și începu să tragă de trandafirul din dantelă de pe cuvertură.

Nu venise.

Bineînțeles, nu ar fi trebuit să fie surprinsă. La cât de repede plecase, era clar că fusese îngrozit și că nu avea să-l mai vadă vreodată. Dar noaptea trecută nu reușise să adoarmă – și nu din cauza amintirilor de la Peterloo. Ci pentru că, după ce îi povestise totul lui Hugh, scăpase de cei mai întunecați demoni și nu mai simțea decât speranța că el avea să se întoarcă în dimineața aceea.

— Sigur îi e milă de tine, șopti ea.

Pentru că era distrusă. Pentru că Hugh, un om onorabil, sigur se simțea vinovat pentru favoarea pe care i-o ceruse, acum că aflase adevărul.

Frustrată, lovi cu pumnul perna de lângă ea.

Cineva bătu ușor la ușă, și Lila sări în fund.

— Intră, spuse fără să-și poată stăpâni tremurul de speranță din voce.

Ușa se deschise, și sora ei intră.

— Sylvia, spuse încet.

Inima i se frânse.

Nu era servitoarea ei. Nu era niciun. Servitor care să o anunțe că avea un vizitator.

— Nu trebuie să fii așa încântată de vizita mea, spuse Sylvia și închise ușa.

— Îmi pare rău. Iartă-mă. Doar că...

— Așteptai pe altcineva? termină fraza sora ei perspicace.

— Nu.

Spera să fie altcineva, iar asta era diferit.

— Nu știi să minți, Lila March. Sylvia veni lângă ea și se așază pe pat. Niciodată nu ai știut.

— Iar tu ai văzut întotdeauna prea multe, Sylvia March.

— Nu, nu March, spuse sora ei cu tristețe. Caufield. Sylvia Caufield, murmură ca pentru sine.

Oftând, Sylvia se urcă mai sus pe pat și se așază turcește.

Lila se așează în aceeași poziție, cu fața către sora ei. Cu fustele de muselină închise la culoare adunate între ele, păreau ca desprinsе din copilăria lor, când viața încă nu le frânsese inimile, iar ele nu se schimbaseră pentru totdeauna.

— Deci? insistă sora ei.

— Deci ce?

— Păi, am... am fost foarte ocupată cu Vallen și... și... Și cu durerea ei. Sylvia nu termină fraza. Nici nu trebuia. Dar nu sunt fraieră.

— Nu știu ce vrei să spui.

Lila își dori să fugă de privirea surorii ei. Sylvia pufni.

— Nu știi? Își puse o mână peste a ei. Doar nu îți imaginezi că sunt atât de naivă încât să cred că a fost o întâmplare că un gentleman a venit la mine acasă pentru tine... din greșeală?

Lila sperase ca sora ei să nu se fi gândit prea mult la vizita lui Hugh de ieri.

— Având în vedere că ai căutat-o pe Clara, singura concluzie logică e că la un moment dat te-ai furișat afară și ai avut câteva interacțiuni cu gentlemanul... care s-a dovedit a fi unul dintre Lorzii Pierduți.

Sora ei era mult prea intuitivă. Dar, în acest moment, Lila nu se simțea în stare să-i spună cum de îl căutase pe Hugh... pentru că Sylvia nu ar înțelege și ar crede ce era mai rău despre el. Mai ales ținând cont de ceea ce citise în ziar. Iar Hugh nu merita asta.

— Nu era lord când l-am cunoscut eu, reuși să mărturisească. Era doar un bărbat din zona de est a Londrei, și eu... doar o femeie. Lila își ridică genunchii la piept și își puse brațele în jurul lor. Și nu s-a purtat altfel cu mine din cauza a ceea ce s-a întâmplat la Peterloo. Amintirea acelei zile nu o mai făcu să ezite ca până atunci. Când vorbise cu Hugh, când îi împărtășise toate detaliile, simțise o eliberare cathartică. Fusese ca și cum reușise să rupă lanțurile care o țineau prizonieră. Bineînțeles, nu știa despre Manchester, spuse încet. l-am spus ieri.

Sora ei tăcu pentru câteva clipe.

— Ce s-a întâmplat?

„A fugit.”

— M-a ascultat. O ținuse în brațe. Și a plecat.

— Și... sperai să se întoarcă astăzi.

Lila își mușcă buza.

— Și sper să se întoarcă. Pentru că, atunci când era cu Hugh, era întreagă, în timp ce înainte fusese doar fragmente din femeia de altădată. Dar s-a schimbat după ce a aflat.

La fel ca toată lumea care afla despre ce i se întâmplase la Peterloo.

— De ce a venit aici?

Lila clipi, surprinsă de întrebarea surorii ei, apoi își aminti ce-i spusese el... despre socrul Sylviei.

— Voia să-l ajut să intre în înalta societate.

Mai exact, voia ca Lila să-l ajute să primească o invitație la balul anual al familiei Prendergast. Nu putea exista decât o explicație pentru faptul că Hugh îl considera pe acel nobil responsabil într-un fel pentru suferința sa și a altora.

— Și tu... nu vrei să-l ajuți? Întrebă sora ei.

— Nu cred că îl pot ajuta, o corectă ea. Nu în felul în care are nevoie. La asta se rezuma totul. În ciuda legăturii dintre familia ei și familia Prendergast, Lila voia să-l ajute. Dacă Prendergast era vinovat, trebuia să fie adus în fața justiției, deși era rudă cu soțul decedat al Sylviei. Lila nu-i putea da surorii ei acele detalii. Urăsc mulțimile, spuse ea. Un râset isteric i se blocă în gât. Nici soarele nu-mi mai place.

— Atunci, e bine că locuim în Anglia, unde apariția soarelui este la fel de rară ca zâmbetul mamei noastre, spuse sora ei, și Lila începu să râdă.

Sylvia i se alătură.

Când se lăsă liniștea, Lila îi strânse mâna surorii sale.

— Mulțumesc.

Sylvia se înroși.

— Încetează! Sunt sora ta mai mare. E datoria surorilor mai mari să le înveselească pe cele mici.

„Și ce responsabilități au cele mai mici?”

Simți rușine.

— Ar fi trebuit să fiu alături de tine, Sylvia.

Sora ei protestă:

— Încetează! Ești aici, nu-i așa?

Dar Lila era acolo pentru că nu voia să stea la țară.

— Nu e suficient, insistă ea. Lila fusese atât de preocupată de propria durere și suferință, încât nu fusese acolo pentru sora ei. După moartea lui Norman, trebuia să-ți fi oferit mai mult, ca soră și ca prietenă.

Ochii Sylviei licăriră la auzul numelui soțului ei. Prin ce durere trecuse sora ei. Și cât de egoistă fusese Lila! De când murise Norman și până când sora ei născuse, Lila stătuse închisă, prea speriată și folosind acea teamă ca scuză să nu fie alături de cei dragi. La fel cum făcuse și cu Hugh cu o zi în urmă, când venise să-i ceară ajutorul.

— Am învățat că întotdeauna vom avea timp pentru regrete, spuse Sylvia încet. Și am învățat că putem face ziua de azi mai bună decât cea de ieri.

Sora ei își deschise brațele, așa cum o făcea când era mică și mama ei sau doica o certau pentru vreo năzdrăvănie.

Lila își îmbrățișă sora.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu. Ascult-o pe sora ta mai mare, spuse ea când se despărțiră. Nu e momentul pentru regrete. Dar e momentul ca amândouă să creăm noi începuturi. Chiar dacă regretul și durerea vor exista întotdeauna, poate exista și bucurie.

„Poate exista și bucurie...”

— Știi, începu Lila încet, când am căutat-o pe Clara, am crezut că muzica mă va ajuta să mă întorc în lume. Lila zâmbi melancolic aducându-și aminte de noaptea în care se dusesse la ea. De cât curaj avusese nevoie pentru a o căuta. De optimismul pe care îl simțise acolo. Întotdeauna o să-mi placă să cânt – și cu vocea, și la pian. De când era mică, muzica fusese scăparea ei. Am crezut că sunt cheia fericirii mele. Lila se uită în ochii surorii ei. Și apoi, mi-am dat

seama...

— De ce anume?

— Că nu muzica sau un cântec îți umple sufletul. Da, simt pasiuni de care o să mă bucur mereu, dar, în ultimii nouă ani, viața mea a fost pustie, pentru că m-am îndepărtat de familie și prieteni. Nici nu conștientizase cât de mare era acel gol... și cât de mult îi lipseau atâtea, să râdă, să iubească, să vorbească și să... fie printre oameni.

Hugh îi arătase asta.

— Descoperirea asta are cumva de-a face cu ducele tău... și motivul tristeții tale...?

Lila inspiră adânc.

— Da.

Pentru că, atunci când își imagina viața ei, Hugh era acolo.

„Îl iubesc.”

— Îl iubești.

Șocată, rămase nemișcată.

Îl iubea. Îl iubea pentru că avea principii. Pentru că era loial și pentru că nu se purta cu ea ca și cum ar fi fost de porțelan...

Începu să respire mai greu.

— Dragostea te face să simți, nu-i așa? murmură sora ei în timp ce o mângâie pe spate. Te simți amețit și îți vine să verși.

Da, avea dreptate.

— Există lucruri mai rele decât să te îndrăgostești, continuă ea. „Cum ar fi să pierzi iubirea vieții tale.”

Cuvintele pluteau în aer de parcă Sylvia le-ar fi rostit.

— Oricum, nu se mai întoarce.

Cineva bătu la ușă.

— Intră, spuse Sylvia.

Servitoarea Lilei băgă capul pe ușă.

— Mă scuzați, Excelența Sa ducele de Wingate? A cerut să o vadă pe Lady Lila.

Inima Lilei începu să bată cu putere, și ea se ridică.

„E aici...”

Adelle încuviință din cap, semn că gândise cu voce

tare.

— Da. L-am condus în Salonul Auriu. Când niciuna din ele nu mai spuse nimic, Adelle le privi întrebător. Nu trebuia să fac asta?

— Nu! exclamă amândouă în același timp.

— Adică, da, spuse Sylvia imediat. E în regulă. Cere să fie pregătite niște răcoritoare.

— Da, doamnă.

Adelle făcu o plecăciune și închise ușa în urma ei.

Sylvia se ridică imediat.

— E aici.

Venise.

Lilei îi tresăltă inima. Chiar dacă plecase în grabă ieri, nu era speriat. De parcă pe Hugh Savage îl putea speria ceva...

Sylvia o luă de mână și o trase după ea.

— Haide! Deși credeai că nu o să vină, a venit. Acum, du-te și primește-l!

Lila se grăbi spre ușă.

— Și, Lila?

Se opri cu mâna pe mânerul ușii.

— Poate tu și... Excelența Sa... vă puteți ajuta unul pe altul?

Poate ar putea.

Lila se duse către Salonul Auriu. Îl găsi în aceeași poziție ca în ziua anterioară. Îmbrăcat cu haine închise la culoare, cu mâinile la spate. Parcă era același moment, de dinainte să-i spună... totul.

Mușchii lui încordați se întrezăreau pe spatele lui lat.

Și, când se întoarse, Lila se așteptă să-i zâmbească la fel de rece.

— Bună, Lila, zise el zâmbind.

Inima ei bătea cu putere. Era un zâmbet diferit de cele dinainte. Blând și cald. Lila își umezi buzele.

— Am crezut... că nu mai vii.

— Bineînțeles că am venit.

Bineînțeles.

Apoi își aminti.

Dorința lui. Plata.

— Ah...

Ce altceva putea să spună?

Închise ușa în urma ei și se sprijini de ea.

— Înțeleg de ce ai venit.

— Da? murmură și se apropie de ea.

Lila încuviință din cap și se lovi ușor de ușă.

— Marchizul...

Știind că servitoarea era de cealaltă parte a ușii, nu spuse numele lui.

Hugh se opri în fața ei.

— Nu de asta am venit.

Lila se încruntă. Nu?

— Nu, spuse el încet. Am venit să te văd.

*

Venise să o vadă.

Și motivele lui nu aveau legătură cu marchizul Prendergast sau cu obținerea informațiilor pentru Maynard și Bragger. Venise doar ca să o vadă pe ea.

— Pe mine? întrebă Lila. De ce... Aruncă o privire spre ușă. De ce, dacă nu din cauza... aceea?

Era suspicioasă în legătură cu motivele lui. Dar ce altă părere putea să aibă după ce reacționase cu dezgust și dispreț la propunerea ei, cu două săptămâni în urmă?

Sentimentul de vină față de ea își făcu iarăși loc în sufletul lui.

Legănându-se, Hugh se uită în jur.

— Cele mai vechi amintiri ale mele sunt despre singurul lucru pe care îl știu: luptele. Nu există familie. Se strâmbă. Cel puțin, eu nu-mi amintesc de ea, adăugă încet. Oricât de mult se străduia să-și aducă aminte ceva despre cei care îi dăduseră viață... nu reușea. Neliniștit, începu să se plimbe prin cameră, la fel ca în ziua anterioară. Dar florile colorate țesute pe covor îi aduceau aminte de ceea ce îi povestise ea... de ceea ce împărtășise cu el. Hugh găsi un loc între draperiile trase. Cu mâinile unite strâns la

spate, se uită spre străzile aglomerate. Copiii care luptau nu erau prieteni. Nu avea niciun rost să ai vreo relație.

Auzi foșnetul rochiei ei.

— Erau... descurajate?

Podeaua scârțâi în timp ce Lila se apropia de el, și, după o clipă, o simți lângă el. Lângă umărul lui.

— Noi, luptătorii, am învățat să nu ne obosim cu asta. Până la urmă, ce fel de relație poți avea cu un băiat... sau cu o fată... pe care va trebui să-l bați în următorul meci? Cum poți să lovești... sau să faci rău unui prieten? Pentru ei nu eram oameni și nici noi nu ne mai consideram ființe umane.

Lila nu spuse nimic. Și asta îi permise să-și continue povestea. O poveste care nu ar fi trebuit să fie despre el, dar în care era și el implicat.

— Ne țineau închiși.

— Hugh, zise ea încet.

Tresări. Nu voia mila ei și înțelese indignarea ei din ziua anterioară, când crezuse că lui îi era milă de ea.

— În momentul în care am scăpat... când am evadat... am jurat să nu mai fiu niciodată prizonier între patru pereți. Trăiesc afară pentru că, atunci când sunt înăuntru, îmi aduc aminte totul: cum era să fiu închis și să nu mă pot mișca. Să nu am libertate. De aceea sunetul tobelor fusese calea lui spre libertate. Doar ca să afle că armata avea să-i pună alte lanțuri. Trase draperia mai mult ca să poată vedea mai bine strada și continuă: Ori de câte ori eram în interior, nu puteam să separ trecutul de prezent. Trăiam din nou fiecare suferință, fiecare teamă...

Hugh se uită la ea peste umăr și o văzu aproape. Lila își umezi buzele, iar în ochii ei se vedea înțelegerea.

Deci înțelegea. Bineînțeles. Nu exista cineva mai inteligent decât Lila March.

— Ce ai făcut?

— Eram prins între fricile mele și ce era mai bine pentru mine... să mă protejiez de lucrurile... și de cei mai periculoși oameni de pe stradă. Oameni care încercaseră să-mi înfigă un cuțit în coaste ca să-mi ia tot ce mai aveam:

un tricou și o pereche de pantaloni jerpeliți. Hugh dădu drumul draperiei, și aceasta reveni la locul ei. Atât timp cât nu puteam sta înăuntru, trecutul meu... își încleștă pumnii când își aminti de Dooley. Cei care mi-au făcut rău câștigau. Dar supraviețuisem. Nu era cine știe ce viață, dar era a mea, și nu aveam de gând să le ofer mai mult decât îmi luaseră deja.

— Vreau să te ajut..

— Nu de asta am venit, o întrerupse el.

Relația lor fusese mereu o afacere. Nu voia să mai fie așa. Nu cu ea. Lila se apropie de el, și amândoi se uitară prin crăpătura dintre draperii.

— De ce ești aici?

Hugh scoase un carnețel din interiorul hainei și i-l întinse.

Lila îl acceptă, fără să-și ia privirea de la Hugh.

— Ce e asta? Întrebă cu precauție.

Când îl deschise, Hugh se uită peste umărul ei la scrisul lui dezordonat, atât de diferit de al ei. Dacă ar fi trăit viața în care se născuse, ar fi știut să scrie și să vorbească fluent franceza. „*Combattre la Société.*” Uitându-se la transcrierea lui fonetică, se înroși.

Lila se uită la el.

— Ce e cu...?

— Vreau să te ajut.

Lila își îndreptă spatele.

— Nu cred că înțeleg, Hugh.

— Ai vorbit despre înființarea unei afaceri unde... oamenii sunt învățați să lupte.

În timp ce el vorbea, Lila continuă să răsfoiască paginile la care Hugh lucrase seara trecută. Lucrase fără încetare, oprindu-se doar ca să se spele și să se schimbe... înainte să vină aici. Și, deși cu fiecare cuvânt simțea că își trăda principiile și convingerile, ar fi fost o trădare mai mare față de Lila să nu-i ofere ajutorul pentru care venise la el. Iar asta îl îngrozea.

— Am inclus detalii care să te ajute să înțelegi luptele cu mâinile goale și alte lucruri legate de afacere, spuse

când Lila tot nu reacționează.

Se opri, iar Lila continuă să citească paginile pe care el le scrisese chiar și când mâinile îi înțepeniseră și începuseră să îl doară.

— Dar... nu ești de acord cu luptele de niciun fel. S-a schimbat... asta?

Lila nici nu binevoi să-și ridice ochii din carnețelul în care el scrisese toată noaptea.

— Nu... s-a schimbat.

Tot nu spuse nimic.

Hugh își mută greutatea de pe un picior pe altul. Dintre toate întrebările pe care le-ar fi putut pune, Hugh nu se așteptase la aceea. I se confirmă încă o dată cât de ignorant era pentru că se aștepta ca Lila să fie entuziasmată, dacă nu recunoscătoare, pentru ceea ce făcuse el. Se așteptase la orice altceva în afară de... liniște.

Lila închise meticolos carnețelul.

— Nu, zise și i-l întinse.

Încruntat, Hugh se uită la carnețelul din mâna ei.

— Nu ce? întrebă, ignorându-l.

— Nu, mulțumesc?

Hugh se încruntă și mai tare. Își bătea joc de el?

— Nu-mi făceam griji pentru maniere.

Lila ridică dintr-o sprânceană.

— La ce te așteptai? întrebă calmă.

Hugh mai încercă o dată.

— Nu înțeleg. Credeam că asta îți dorești.

Licărirea din ochii ei când îi povestise despre visul său avea să-i rămână mereu în minte.

— Da, asta îmi doresc, confirmă. Dar nu vreau notițele tale, Hugh. Nu vreau lecțiile, sugestiile sau... orice altceva. Nu după ce mi-ai spus ce simți despre lupte. Dădu drumul carnețelului în mijlocul mesei, ca și cum ar fi ars-o.

— Dar...

Confuzie. Regret. Rușine. Printre toate acele emoții, încerca să găsească un răspuns pentru Lila. Fără astâmpăr, își aranjă lavaliera de mătase – gest ce dovedea doar că nu se simțea în largul lui. Era ca și cum trăia pe altă planetă

față de Lila March.

Cineva bătu la ușă.

— Nu acum, Adelle, strigă Lila, iar pașii servitoarei se îndepărtară până se făcu liniște.

Lila se uită înapoi la Hugh.

— Când ai venit în seara aceea, ți-am propus să lucrăm împreună pentru că asta îmi doream. Voiam să învăț de la tine cum să conduc o afacere la care tu te pricepi. Cum să lupt și cum să antrenez. Clătină din cap. Nu voiam să mă ajuți... așa.

Nu exista nicio speranță. Hugh nu avea să înțeleagă niciodată femeile.

— Așa cum? întrebă el zăpăcit.

— Din milă, ți-pă ea. Nu vreau mila ta blestemată. Simți o greutate pe piept. Continuă încet. Nu de asta ți-am spus... ce ți-am spus ieri. Nu de asta ți-am povestit despre Peterloo și toate detaliile îngrozitoare din ziua aceea.

Simți un nod în stomac doar la gândul... sau, în cazul acesta, la menționarea aceluia loc.

Lila traversă camera.

Hugh observă că plecase de lângă el. Unde...?

— Acum, îți mulțumesc că ai venit și te-ai oferit să faci un lucru pe care îl urăști atât de mult. Deschise ușa cu forță. Însă trebuie să refuz politicos oferta ta.

Politicos și decisiv.

Hugh încercă să găsească un răspuns. Lucrurile nu mergeau cum plănuise. Nu-i trecuse prin cap că Lila ar putea să-i refuze oferta. Mai încercă o dată:

— Îți ofer ceea ce vrei, Lila. Te ajut cu afacerea care înseamnă atât de mult pentru tine.

Lila zâmbi trist.

— Of, Hugh. Nu vreau să faci asta. Nu când detești violența atât de mult. Nu, nu vreau să faci asta... pentru mine.

Toată viața lui, Hugh cunoscuse doar oameni care se foloseau de el pentru a obține ce voiau. Faptul că cineva îl pune pe primul loc era ceva nou. Străin.

Și nu știa ce să facă și cum să răspundă.

Se duse lângă ea la ușă.

— Lila...

Ea îi puse un deget pe buze, pentru a-l reduce la tăcere.

— Mulțumesc, Hugh. Dar nu, repetă cu insistență.

Refuzul ei era ferm, la fel ca dorința ca el să plece. Iar Hugh ar fi trebuit să facă asta. Până la urmă, el fusese cel care dăduse buzna acolo. Ținând cont de trecutul lor comun, nu avea dreptul să facă asta.

Dar nu putu să plece, nu atât timp cât Lila credea că îi oferise ajutorul din milă. Hugh închise ușa.

— Asta crezi, Lila? Că îmi e milă de tine? Întrebă.

— Da. Tuturor le este.

— Nu și mie. Nu am simțit niciodată altceva în afară de admirație pentru tine.

Lila rămase cu gura căscată.

De ce? De ce era un șoc pentru ea?

— Lila March, murmură el. Nu avea niciun drept să o atingă, dar atracția era prea puternică. Îi mângâie obrazul. Cum de nu îți dai seama cât ești de puternică și de specială?

Lila tremură. Din cauza cuvintelor lui? Din cauza atingerii lui? A amândurora? Dar... cum de nu știa?

— În clipa în care ai venit la mine, totul îmi spunea să te izgonesc, dar tu te-ai aventurat prin mahalaua întunecată, iar și iar. Nu ai renunțat până nu am cedat. Lila îi spusese direct, și avusese dreptate, că își urmase orbește partenerii în dorința lor de răzbunare. Asta îi dovedise că era mai onorabilă și mai stăpână pe sine decât fusese Hugh vreodată. Hugh se opri din mângâiere. Ce motiv aș avea să-mi fie milă de tine? Își răspunse singur: pentru că ai avut ghinionul să fii în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit? Pentru că ai reușit să supraviețuiești și te-ai chinuit să-ți trăiești viața în continuare? Pentru că ți-ai imaginat un viitor mai bun?

Lila se sprijini de ușă și se uită la chipul lui. Hugh nu merita tandrețea pe care o vedea în ochii ei ciocolatii.

— Ai spus că nu trebuie să existe și mai multă

violență.

Întotdeauna avea să deteste violența, dar în ziua anterioară, după ce plecase de la ea, avusese timp să se gândească la viața pe care o dusesese și la regulile pe care și le impusese după ce plecase din armată.

„Cineva m-a ajutat să mă ridic. Nu știu cine era. M-am simțit ușurată, dar avea o privire turbată, mă ținea strâns și nu reușeam să-l fac să-mi dea drumul...”

— Nu vei crea luptători, Lila. Da, nu era atât de naiv încât să creadă că toți oamenii aveau să folosească acele abilități în scopuri bune sau doar ca să se apere. Niciodată nu aveai cum să înțelegi motivele unei persoane. Dar acum, înțelegea care era intenția ei. Vei ajuta oameni să capete abilități care să-i ajute să se apere. Inevitabil, cineva avea să vină acolo, să învețe să lupte și să folosească asta pentru a face rău.

Era lucrul la care Hugh nu trebuia să se gândească, pentru a putea să-i ofere ajutorul.

Lila își înclină capul, în felul acela fermecător al ei, iar buclele îi căzură peste umeri.

Hugh spera să nu afle asta niciodată.

Spera ca, atunci când Lila avea să se mărite, să aibă parte de un bărbat merituos, care să o susțină – și să îi lase spiritul liber.

„Cât îmi doresc să fiu eu acel bărbat...”

Soarta, Dumnezeu sau poate diavolul se bucura că Hugh descoperise cât de mult își dorea un viitor alături de Lila.

Lila se împinse în coate și se depărtă de ușă.

— Prea bine. Întinse mâna. Îți accept oferta, Hugh.

El se uită pentru o clipă la degetele ei strâmbe, apoi își puse mâna între ale ei. Nu putea scăpa de senzația că el era diavolul din înțelegerea lor.

Capitolul 25

Trecuse aproape o săptămână de când Lila acceptase oferta lui Hugh, și acesta o vizitase în fiecare zi.

În fiecare zi, petreceau ore întregi încercând să dea viață viziunii care fusese cândva doar un plan într-un carnețel.

Iar acum, datorită lui Hugh, *Combattre la Société* devenea din ce în ce mai real.

— Nu poți face asta.

Lipiseră mesele de pereți, iar Lila stătea întinsă pe burtă, cu picioarele ridicate. Stând umăr la umăr, Hugh se uita la carnețelul ei.

Lila se încruntă.

— De ce nu?

— Asta înseamnă... Puse degetul pe carnețel și începu să numere încet: Una, două, trei, patru... douăsprezece camere. Va fi nevoie... începu să scrie frenetic, calculând. Asta înseamnă între cinci și șase metri, adică... Continuă să-și miște buzele. Vei avea nevoie de mai mult de 370 de metri pătrați.

— Da...

— Doar pentru zonele de antrenament, o întrerupse el. Asta nu include spațiile pentru pregătire, care înseamnă... Lila nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de concentrat și de stăpân pe sine când muncea cu propriile mâini. Tatăl ei, fratele ei, soțul Sylviei... toți apelaseră la oameni de afaceri sau la avocați pentru a se ocupa de detaliile la care lucra Hugh acum. Continuă să scrie, și, în timp ce calcula, Lila îl analiză. Buclele lui negre, tot timpul răvășite, îi cădeau peste frunte, iar sprâncenele întunecate se uniseră de concentrare – concentrarea îl făcea atât de atrăgător. Asta ar însemna alți patru pe patru metri. Se uită la ea și, când îi întâlni privirea, se încruntă. Ești atentă?

— Da.

Doar parțial. Cât de atent era!

— Camerele de patru pe patru înseamnă șai...

— ...sprezece, termină ea.

Hugh încercui numărul de trei ori. Nu păru impresionat de calculul ei.

— Poți să închiriezi în loc să cumperi...

— Prefer să cumpăr.

— Să cumperi spațiul de care ai nevoie, în zona asta a Londrei, o să coste mii.

Lila se înecă. Avea o zestre destul de semnificativă, dar aproape toată suma s-ar duce pe cumpărarea spațiului.

— Și chiria?

— Și chiria e scumpă. Hugh scoase o foaie de hârtie și o puse între ei. Contează unde vrei să închiriezi. Presupun că ținta ta va fi nobilimea din zona de est a Londrei.

Lila se încruntă.

— Ce te face să crezi că le voi oferi serviciile mele doar membrilor din înalta societate?

Hugh făcu o pauză.

— Eu... Clătină din cap. Clasei de jos, atunci?

Lila se ridică în fund.

— Vreau ca arena *Combattre la Société* să fie un loc deschis tuturor – și nobililor, și celor care nu fac parte din înalta societate.

Hugh se uită la ea de parcă ar fi avut două capete.

— Ambele clase?

Lila încuviință din cap.

— Împreună?

Se încruntă.

— Chiar pare atât de greu de crezut?

— Că lorzii și doamnele se vor amesteca acolo cu oamenii simpli? Hugh aruncă creionul, își ridică genunchii la piept și se întoarse cu fața la ea. Chiar e greu de crezut. Nu așa funcționează lumea.

— Tu ai clienți în arenă.

— E diferit, spuse fluturând dintr-o mână. Lorzii nu au nicio problemă să-și satisfacă plăcerile atât timp cât pot să parieze, să se lupte, să bea... Dar ce sugerezi tu nu se potrivește cu obiceiurile lor.

— E un mod foarte... cinic de a privi lumea.

— E un mod realist de a privi lumea, răspunse el. Se știe că membrii bogați aflați la putere nu vor să aibă de-a face cu cei inferiori, îi consideră o amenințare. Dacă sunt obligați să vadă cum trăiesc ceilalți, li se amintește cât de instabilă e puterea lor asupra unei lumi aflate la limita unei

revolte.

„La limita unei revolte.”

Vorbea ca un cunoscător.

Și vorbea despre o tensiune socială pe care Lila o văzuse cu ochii ei.

— Nu trebuie să fie așa, zise ea încet.

Hugh dădu mai spună ceva, dar apoi își strânse hârtiile.

— Prea bine. Nu era dispus să mai discute cu ea, dar se îndoia că reușise să-l convingă de gândurile... de speranțele ei. Ar trebui ca afacerea ta pentru toată lumea să fie pe Bond Street, la fel ca a domnului Jackson. În funcție de asta... începu să calculeze iarăși, apoi se opri. După calculele mele, dacă închiriezi o proprietate de dimensiunea asta, în partea aceasta a Londrei? Vei avea nevoie de cel puțin o mie de lire pe an. Și mai e și problema angajaților care să supravegheze spațiul. Antrenori. Oameni pentru curățenie. Ceea ce te-ar duce la... alte două mii de lire, cu un total de trei mii de lire pe an. Hugh încercui numărul final.

Lila se însenină.

— Dar va exista și profit.

— Profitul vine greu. Majoritatea oamenilor speră ca, atunci când încep o afacere, să obțină imediat profit. Nu e cazul. Lucrezi în pierdere timp de multe luni. Uneori, ani. Și, chiar și atunci, există costuri pentru întreținerea spațiului, iar un câștig mare va veni greu.

Vorbea din experiență.

Lila se simți descurajată de cât de ignorantă fusese. Chiar și după Peterloo, după ce îi văzuse cu ochii ei chinându-se pe oamenii aceia, tot nu conștientiza ce viață ușoară aveau cei ca ea.

Voia să înceapă o afacere. Voia să cumpere o clădire și presupusese că avea suficienți bani pentru a face tot ce era necesar. Și, în timp ce Hugh stătuse lângă ea, Lila fusese și mai ignorantă în legătură cu tot ce ținea de o afacere... și de cât era de costisitor.

Dar Hugh? El, care lucra zi și noapte, muncind

neîncetat, tot avea probleme financiare. De aceea se simțea dator față de partenerii lui. De aceea nu îi înfrunta direct.

— Am niște fonduri.

I se păru greșit să vorbească despre banii pe care îi primise fără să facă nimic. Pentru care nu reușise nimic. Spre deosebire de Hugh, care muncise pentru fiecare bănuț pe care îl avea.

— Fonduri?

— Nu suficiente pentru tot ce ai scris aici. Îmi revine o parte din zestre chiar dacă nu mă căsătoresc.

Și mai mult dacă s-ar căsători. Nu se gândise niciodată la cât de nedrepte erau condițiile acelea.

— Cât de mult? Întrebă el.

Era o întrebare directă, pe care nimeni din înalta societate nu ar fi îndrăznit să o pună. Și era un alt motiv pentru care Lila îl aprecia pe Hugh. Discuțiile de afaceri trebuiau să fie deschise și sincere.

— 12 000 de lire.

Pe care le putea avea dacă nu se căsătorea. Și alte 12 000 dacă se căsătorea. Ceea ce nu avea să se întâmple...

Fără să vrea, se gândi la ea și la Hugh căsătoriți...

Hugh fluieră și ridică hârtiile, analizându-le...

— Costurile operaționale nu vor fi o problemă. Faptul că ai fondurile necesare pentru a începe nu înseamnă că nu există riscul de a pierde acei bani dacă greșești. Faptul că nu o judeca pentru banii care i se cuveneau spunea multe despre ce fel de om era. Și familia ta te susține în ceea ce vrei să faci cu fondurile tale?

Familia ei o sprijinea... dar nu știa dacă aveau să o susțină și să înceapă o afacere, la fel cum făcuse și Clara.

„Nu, deja știi răspunsul.” Se răsuci și se uită cu coada ochiului la portretul acoperit al Sylviei și al lui Norman. Iar Henry nu avea să-i dea vreun ban când avea să afle despre intențiile ei. Îl cunoștea suficient de bine încât să știe asta. Chiar dacă se schimbasese după căsătorie, nu avea să o susțină.

Hugh îi urmă privirea spre materialul negru care

acoperea rama aurie.

— Ei... nu știu.

Cum era posibil ca o persoană să o cunoască atât de bine încât să-i citească gândurile?

— Nu, nu știu.

— Le-ai ascuns asta pentru că nu crezi că vor fi de acord sau pentru că vor încerca să te oprească, Lila? întrebă Hugh.

Nu credea... *știa*.

— Ambele.

— Aș fi crezut că cineva atât de îndrăzneț și de curajos ca tine va fi sinceră cu familia ei despre visurile sale.

— E complicat.

— Fratele tău a fost omorât în timpul unei lupte la localul domnului Jackson. Fratele tău este protector cu tine pentru că ești o lady, mama ta nu ar accepta ca fiica ei să conducă o afacere, cu atât mai puțin una de lupte. Am dreptate până aici?

Lila se înroși.

— Cred că ai atins toate punctele, mormăi ea.

La cât era de inteligent, Lila ar fi trebuit să știe că avea să-și dea seama.

Hugh îi azvârli carnețelul la picioare.

— Nimic de aici nu e real.

— Ba da, spuse ea pe un ton defensiv.

Lila adună hârtiile împrăștiate și le strânse la piept într-un gest protector.

— Nu e. Nu dacă este un secret.

Lila deschise gura să îl contrazică, dar nu putu. Avea dreptate. Iar ea se înșelase în atât de multe privințe.

— Îmi pare rău.

Hugh o privi întrebător.

— Nu înț...

— M-am repezit la tine de curând. În ziua în care făcuseră dragoste. Părea să fi trecut o eternitate de când fuseseră unul în brațele celuilalt... iar ei îi era atât de dor. Te-am judecat... ba mai rău... te-am provocat în legătură cu

loialitatea față de partenerii tăi. Unii oameni... nu, majoritatea oamenilor nu au luxul de a se îndepărta de ceilalți. Mai ales după tot timpul pe care Hugh îl investise în afacerea de care se ocupa în prezent. Înțeleg asta acum.

Hugh puse creionul jos și își trecu brațele pe după genunchi.

— Nu te-ai înșelat, Lila. Renunțam la principii pentru profit.

— Dar motivele tale? Nu pot fi ignorate în deciziile pe care le iei. Lila se apropie de el. Și acum?

Hugh nu se prefăcu a nu înțelege.

— Acum, că sunt un duce foarte bogat?

Lila încuviință din cap.

Hugh îi zâmbi trist, iar inima ei tresăltă, și Lila își dori să-l strângă în brațe.

— Ai avut dreptate în privința atâtor lucruri. Am... ales să ignor felul în care se purtau cu mine partenerii mei. Tu mi-ai arătat că valoriz mai mult decât datoria pe care o am față de ei. Se uită în gol. Problema când capeți averea peste noapte, Lila, e că nu te schimbi cu adevărat. Am un conac, pământuri interminabile și o avere considerabilă. Dar în mintea mea încă sunt băiețelul închis în celulă. Încă sunt băiețelul de la colțul străzii, care cerșește. Cred că întotdeauna voi fi băiețelul acela.

— Și munca ta?

— Am terminat cu arena, spuse automat. Nu vreau să mai am de-a face cu asta.

Merita asta. Merita libertatea de a alege. Merita mult mai mult. Dar, în mod egoist, Lila nu se putea concentra decât la...

— Și... partenerii tăi?

— O să-i ajut în continuare.

— O să-i ajuți să-i găsească pe cei care v-au făcut rău? Îndrăzni ea.

Hugh încuviință din cap.

— Dreptatea e mult așteptată.

Și, poate pentru că ajunsese să-l cunoască atât de bine, Lila reușea să observe nuanțele din cuvintele lui,

regretul și... tristețea ascunse în spatele lor.

Se duse mai aproape de el.

— Nu ești de acord?

— Ar trebui să fiu. Ridică mâna. Toți cei implicați merită... merită să fie pedepsiți. Fiecare dintre ei trebuie să plătească pentru păcatele sale.

— Spui asta doar pentru că ești convins că asta ar trebui să simți? Îl întrebă cu precauție. Sau pentru că asta crezi că vor alții să simți?

Hugh se ridică brusc.

— Nu știu, Lila. Nu cred că am știut vreodată. Începu să se miște înainte și înapoi în fața ei. Când am plecat... mi-am vândut sufletul. Am omorât un om ca să fiu liber, spuse el atât de încet, încât ea abia îl auzi.

Lila rămase înțepenită. Hugh se uită la ea.

— Asta sunt, spuse, parcă rugător, parcă dorind cu disperare ca ea să creadă în răutatea lui. Parcă încercând să o convingă. Așa mi-am obținut libertatea. Asta am fost capabil să fac. Strânse din dinți, și privirea lui deveni rece. De asta se așteptau să fim capabili. Se așează lângă ea, fără energie. Hugh clătină din cap. Ar trebui să vreau să-i omor. Ar trebui să-mi doresc asta cu aceeași ferocitate ca partenerii mei, cei care m-au ajutat. Dar...

— Nu vrei, termină ea.

— Nu vreau. Se înroși și, furios, își trecu mâna prin păr. Ce spune asta despre mine?

Lila se îndrăgosti și mai mult de el. Pentru că nu era un bărbat răzbunător și voia dreptate - dreptate care să fie făcută corect. Nu mai exista nimeni ca el. Lila se gândi la ceea ce spuse și se apropie de el.

— Știi ce cred eu că spune asta despre tine, Hugh?

Hugh clătină din cap.

— Că ești un om complex. Nu ești o caricatură a genului de bărbat apreciat de societate. Nu era crud și însetat de răzbunare împotriva celor care le făcuseră rău. Îmi spune că ești un om onorabil.

Hugh pufni.

— Spune să sunt slab. Oricine ar vrea să se răzbune.

Lila își puse o mână peste a lui.

— E nevoie de mai multă putere ca să ai încredere în justiție decât să-ți faci singur dreptate, Hugh.

Hugh se uită la mâinile lor.

Aerul se însufleți în jurul lor. Ca de fiecare dată când se atingeau... sau când erau aproape unul de altul. De când mersese să discute cu ea pentru prima dată, în afara arenei.

Lila văzu cum mușchii gâtului i se mișcă când înghiți. Cum ochii i se întunecară.

— Lila.

Numele ei suna ca o rugăciune pe buzele lui. Se aplecă și își cufundă degetele în buclele lui fine și întunecate. Îl mai gustă o dată așa cum voia. De atâta vreme. În fiecare clipă, în fiecare zi din dimineața aceea de când făcuseră dragoste, visase la buzele lui... peste ale ei... peste tot.

Apoi Hugh o luă în brațe. O cuprinse de talie și o trase mai aproape, până când trupurile lor se lipiră. Nu era suficient.

Niciodată nu avea să fie suficient.

Se jucă apoi cu buzele ei. Fiecare mișcare era o tachinare, o promisiune de mai mult. Iar ea voia totul.

Căci, în brațele lui, era acasă.

Capitolul 26

Hugh își călărea armăsarul pe străzile nefamiliare pe care acum le numea „acasă”, către locuința lui din Grosvenor Square. În timp ce își croia drum pe strada aglomerată, lorzii și doamnele care ieșiseră pentru plimbările de după-amiază și pentru treburile pe care le aveau de rezolvat îl priveau cu insistență.

Nu era o ipostază neobișnuită cea în care se găsea: ținta interesului tuturor. O ciudățenie. Oriunde s-ar fi dus, era urmărit atât de curiozitate, cât și de neîncredere.

Și, în mod ciudat, nu se simțise niciodată mai împăcat.

Liniștea desăvârșită nu avea să existe niciodată, însă exista ceva destul de asemănător. Mai multă liniște decât credea vreodată că avea să cunoască. Mai multă decât ar fi crezut vreodată că ar fi meritat.

În timp ce își continua drumul pe Park Lane, se simți însoțit de cuvintele rostite de Lila la întâlnirea de mai devreme.

„Ești un om complex. Nu ești o caricatură a genului de bărbat apreciat de societate. Îmi spune că ești un om onorabil.”

Onorabil. În tăcere, rostogoli cele patru silabe în minte.

În toți anii care urmaseră perioadei în care se luptase cu trupele lui Boney și apoi la Peterloo, își croise în minte ceea ce ar fi trebuit să fie acest cuvânt. În cele din urmă, avusese întotdeauna legătură cu loialitatea și cu încercările lui Hugh de a-și răscumpăra păcatele tinereții. Doar ca să înțeleagă acum că nu va exista niciodată o penitență adevărată. Orice ar fi făcut pentru Maynard, pentru Bragger sau pentru sora lui Bragger, Valerie, orice ar fi făcut pentru oricare dintre băieții și fetele pe care îi lăsase în urmă, n-ar fi fost niciodată de ajuns.

Toate deciziile pe care le luase și pe care ar fi urmat să le ia n-ar fi adus asupra lui decât mai multe regrete. O continuă degradare și o continuă căutare pentru o mântuire și o pace care nu aveau să vină niciodată.

„Nu vreau răzbunare.” Șopti acest adevăr în minte asumându-și-l și, în mod extraordinar, nu simți rușine.

Atâta amar de vreme nu făcuse altceva decât să urmeze planurile create de partenerii săi, plecând de la un sentiment de datorie și obligație față de tot ceea ce făcuseră pentru el pe când era lipsit de credință, punându-se înaintea celorlalți. Dar să răsplătească nu însemna că trebuia să-și dea la schimb sufletul pentru mulțumirea lui Maynard și a lui Bragger. Doar că – își dădu acum seama – partenerii săi? Partenerii săi n-ar fi fost mulțumiți până când

dușmanul lor n-avea să moară – de mâna lor.

Hugh nu își dorea asta. O, își dorea dreptate. Își dorea ca Dooley și toți ceilalți să plătească pentru păcatele și crimele pe care le comiseseră. Dar Hugh nu își dorea să fie el cel care împărțea acea dreptate.

Existau și alte modalități de a se face dreptate.

Lila îl ajutase să își dea seama de asta.

Acum, trebuia doar să îi facă și pe Maynard și pe Bragger să priceapă acest lucru.

„Ești un prost dacă crezi că poți face asta...”, îl luă o voce în râs.

Hugh își ghidă armăsarul, pe Pax, către partea din față a casei de cărămidă roșie. Construită din trei părți unite, era lungă cât strada, și, deși Hugh trăia acolo de trei săptămâni, încă se simțea un intrus. Pe de altă parte, își închipuia că asta nu avea să se schimbe. Un servitor îi ieși în întâmpinare ca să îi ia hățurile.

— Excelență...

Mai degrabă băiat decât bărbat, pajul făcu o plecăciune.

— Mulțumesc, spuse scurt, fiind întâmpinat cu aceeași mirare pe care o remarca de câte ori își exprima gratitudinea.

Știa cum e să fii invizibil.

Însă nu mai era cazul. În timp ce urca treptele de piatră, ușile duble ale casei erau deja deschise, în așteptare.

Hugh trecuse de la a fi nevăzut de către toți la a fi servit la fiecare mișcare. Era o stare de fapt cu care nu credea că avea să se obișnuiască vreodată. Mereu îndatoritor, majordomul se dădu la o parte.

— Excelență, zise cu voce joasă. Aveți oaspeți. Domnul Maynard și domnul Bragger.

Erau aici.

Trecuse mai mult de o săptămână de când veniseră ultima dată. Cu doar patru zile înainte de balul anual al marchizei de Prendergast, probabil veniseră să discute despre căutările lui și despre planurile lor viitoare.

— Unde? Întrebă sec Hugh. Ținând încă mâna pe geanta de piele, se eliberă din mantia neagră și i-o înmână valetului care îl urma îndeaproape.

— Am îndrăznit să îi conduc în birou, Excelență.

Hugh pășea deja pe coridorul lung.

Nu aveau să fie mulțumiți. Nu, aveau să fie furioși auzind decizia lui Hugh. Până la urmă, nu cunoscuseră altceva decât setea de răzbunare. Era tot ce cunoscuseră vreodată. Sentimentul îi consumase și avea în cele din urmă să îi distrugă.

Hugh ajunsese la birou și îi găsi pe cei doi așezați la masa de lucru, cu picioarele sprijinite pe suprafața lucioasă. Și ceva la vederea imaginii acesteia – atâta lipsă de respect într-o casă care nu era a lor, pe biroul la care tatăl lui Hugh, tată pe care nu și-l amintea, își desfășurase activitatea – trimise valuri de furie prin Hugh. Închise ușa cu fermitate.

— Am înțeles că mă căutați, zise el cu calm în timp ce făcu un pas în față.

Ambii bărbați își lăsară picioarele pe podea.

— Ai ajuns, zise Maynard când îl văzu apropiindu-se. Te așteptam.

Fiind crescuți pe stradă, știau totul. Absolut totul.

Bragger îl ținutui cu privirea.

— Ai lipsit o vreme.

Așezându-se, Hugh își puse geanta la îndemână.

— Asta e o întrebare sau o observație? replică, făcându-l pe bărbat să se încrunte.

Ultimul lucru la care Bragger s-ar fi așteptat vreodată sau cu care s-ar fi obișnuit era să fie provocat pe față de către Hugh... sau de către oricine altcineva.

Și, tot pentru prima oară, Bragger bătu în retragere. Cu o grimasă, făcu semn din cap către Hugh.

— Ai făcut rost de invitație?

— Da.

Lila îi făcuse rost de invitație la balul marchizei.

— Și știi ce ai de făcut?

Știa ce se așteptau să facă.

— Înțeleg ce îmi ceri, șopti.

Maynard își frecă încântat mâinile.

— A venit naibii timpul.

În tot acest timp, Bragger nu îl scăpa pe Hugh din ochi.

— Ce-i?

— Nu pot să o fac. Numai că asta nu era chiar adevărat. Nu *vreau* să o fac. Nu ce aveți voi de gând.

Bragger și Maynard se uitară unul la altul. Maynard făcu un pas în față, însă mâna partenerului său îl opri.

— Ce anume nu vrei să faci?

— O să caut orice lucru din casa celui om care ar putea să îl lege de Societatea de Luptă, dar, dacă descopăr ceva, o să înmânez dovezile oamenilor legii. Ar trebui aduși în fața justiției, iar noi nu ar trebui să fim arbitrii sorții lor.

Tăcerea lungă care se lăsase fu întreruptă de pumnul lui Maynard izbit de biroul lui Hugh, acolo unde zăcea dosarul lui Steele despre Societatea de Luptă.

— Ba bineînțeles că ar trebui. Asta e legea străzii. Și tu? Ai uitat deja? Ai uitat ce ai pățit? Ai uitat ce am pățit eu? Arată spre Bragger cu degetul. Ai uitat ce a pățit el sau sora lui? Și de ce? Își desfăcu brațele. Pentru că ai viața asta luxoasă acum, pentru că ai tot ce îți dorești, ai uitat ce au făcut și ai uitat cum trăiam.

Celălalt bărbat avea tot dreptul la o opinie, și Hugh înțelegea perfect cum ajunsese la aceste concluzii.

— Nu o să uit niciodată ce a pățit fiecare dintre noi. Fiecare pumn pe care îl dăduse. Fiecare os pe care îl frânsese. Fiecare băiat pe care îl făcuse să îngenuncheze în lacrimi de agonie și în mizerie. Băiatul pe care îl ucisese. Sunt lucruri care mă vor însoți pentru totdeauna, șopti Hugh. Dar ce vreți voi să faceți – făcu semn cu capul către pachetul lui Steele care zăcea pe birou. Nimic din toate astea nu va dispărea. Să îl înjunghiem sau să îl împușcăm pe Prendergast? O să rămânem cu aceiași demoni. Scutură din cap. Ne-ar face să fim la fel, cu nimic mai bun decât el.

Maynard pufni.

— Chiar crezi asta?

— Da, spuse Hugh solemn.

— Atunci, ești un prost.

Hugh fusese un prost în multe privințe, dar acum? De data asta, avea dreptate. De data asta, acțiunile lui nu erau motivate de un sentiment al obligației, ci mai degrabă de un drept moral.

Bragger se lăsă pe spate, și, privindu-i umerii tensionați, nimeni nu s-ar fi gândit că ar putea da un răspuns relaxat.

— E vina femeii ăleia.

— Nu, răspunse Hugh automat. Nu în mod direct, nu în felul în care crezi.

— Nu există mai multe feluri, scuipe Maynard. Pentru că te culci cu sora nurorii ticălosului, ești pur și simplu îngrijorat să nu dai naștere unui scandal pentru ea și pentru familia ei extravagantă.

Hugh refuză să muște momeala.

— Când ai plecat, nu te-ai uitat înapoi, zise într-un final celălalt bărbat, cu tipica-i reținere. Toată lumea știe ce ai făcut. Ne-am trezit, tu erai plecat, și din momentul acela Societatea de Luptă a devenit o arenă de gladiatori.

„Pentru tine vrei să spui, nu? Hai, termină-ți întrebarea Savage... Ce ai tu de câștigat din asta? Totdeauna trebuie să ai ceva de câștigat.”

Fiecare mușchi din stomac i se strânse când își aminti de Dooley și de ziua aceea...

— O să regret toată viața că am plecat. Din atâtea motive: toți oamenii pe care îi omorâse în război. Peterloo. Vă sunt recunoscător ție și lui Maynard pentru că mi-ați dat șansa unui nou început. Pentru că m-ați salvat.

— N-avem nevoie de recunoștința ta, șopti Bragger. Dar ne-am fi așteptat să faci ce e corect pentru grup.

„Măcar o dată în viață.” Ultima replică putea la fel de bine să fie spusă cu voce tare pentru că lovi direct la țintă. Și, cu toate astea, ceea ce Bragger numea „a face lucrul corect pentru grup” ar fi însemnat să facă din nou lucrul incorect. Când a face lucrul greșit fusese singura cale pe care o urmărea până atunci.

— Ești singurul dintre noi care poate ajunge suficient

de aproape de Prendergast și de dovezile de care avem nevoie.

Cu câtă disperare se agățau de speranța că marchizul păstrase dovezile incriminatoare care ar fi putut fi folosite împotriva lui.

— E o himeră, nimic altceva decât un vis – și încă unul întunecat.

Ochii lui Bragger se întunecară, și Hugh își dădu seama de momentul exact în care bărbatul celălalt încetă să îl vadă.

— E un gând la fel de adevărat precum crimele lui Prendergast. E arogant. N-ar renunța niciodată la trofeul acela.

Ei, ei erau trofeul pentru lorzii aceia.

„Nu am mai văzut pe nimeni care să lupte ca tine. Nu vorbești ca un vagabond, dar te lupți ca unul. Ești unic, iar asta merită protecție.”.

Acea furie atât de familiară se aprinse, alimentând flăcările urii lui.

— Asta e. Un zâmbet înghețat răsări pe buzele lui Bragger. Ah, ești ca noi. Îi urăști, pentru că asta și merită.

„Doboară-l pe asasin... omoară-l... și voi avea grijă să primești un premiu semnificativ.”

Hugh își strânse mâna într-un pumn ferm.

— Te-au luat de lângă familia ta și te-au transformat într-o bestie, la fel ca pe noi, ceilalți.

„Dar dacă aş deschide cușca... Dacă ai avea șansa să... scapi...”

Hugh simți că i se întoarce stomacul în vreme ce oscila între trecut și prezent, pe măsură ce vocea celuiilalt bărbat continua să se audă.

— Faptul că am învățat să ne urâm dușmanii e singurul lucru bun care a rezultat din ceea ce ni s-a întâmplat. Așa cum să-i facem să plătească este singurul lucru care contează.

Hugh închise ochii și își dădu voie să simtă fiecare val de ură, fiecare biciuire a acesteia, amintindu-i de toate durerile pe care le suferise. De fiecare act de cruzime pe

care fusese forțat să îl înfăptuiască. Și să îl ierte Dumnezeu, dar își dorea ca Dooley, și Prendergast, și fiecare dintre ticăloșii care îi chinaseră să plătească prețul la fel cum îl plătiseră ei.

— Hai, asta e decizia corectă, insistă Maynard. Crezi că ei ar avea muștrări de conștiință dacă ar fi să ne distrugă pe noi?

Hugh deschise ochii, și privirea îi alunecă înspre dosarul lui Steele.

— Nu.

I-ar fi distrus fără niciun fel de probleme – și pe Hugh, și pe oricine altcineva care le-ar fi stat în calea plăcerilor. Pentru că plăcerile lor contau chiar mai mult decât viața unui om.

Povestea Lilei îi străpunse valul de ură.

„Apoi au chemat soldații. Era ca și cum... timpul stătea pe loc. Era ca un... Ca un val de oameni. Cavaleria părea confuză... Cum puteau oamenii și caii aceia să treacă peste o mare de oameni? Și-au ridicat săbiile.”

El nu își dorea să mai ridice niciodată o sabie – asupra nimănui.

Renunță la setea de răzbunare.

Pentru că, dacă nu renunțau... dacă Hugh nu renunța... Dooley și nobilii lui ar fi câștigat. Ar fi câștigat, în condițiile în care furaseră atât de multe de la Hugh.

Hugh deschise ochii.

— Într-o bună zi, o să găsești o cale de a merge înainte. Una diferită de cea pe care ești. Una neîntinată de răzbunare și de dorința de și mai multă vărsare de sânge, de și mai multă violență, însă mă tem că nu vi-l pot aduce pe Prendergast. Să lăsăm oamenii legii să intre în posesia informațiilor pe care le avem și să rezolve ei problema.

Țâșnind în picioare, Maynard izbucni într-o litanie de înjurături.

— Ești un afurisit de laș, asta ești. N-ai avut niciodată familie, așa că nu știi nimic despre loialitate. Ai fost întotdeauna slab, și acum, că trăiești în puf, ești și mai slab.

— Și mai rău e că ne întoarce spatele, scuiță Bragger.

Maynard făcu o grimasă.

— Din nou.

În sfârșit, adevărul fusese rostit. Acel adevăr pe care niciunul din ei nu îl rostise până atunci.

Acestea fiind spuse, Maynard înșfăcă dosarul și ieși trântind ușa în urma lui.

Cândva, vorbele urlate de Maynard l-ar fi distrus pe Hugh. Lila îl ajutase să înțeleagă că a fi corect nu e o slăbiciune. Dimpotrivă, e un semn al puterii.

— În toți anii ăștia, șopti Hugh, am încercat să mă revanșez față de voi. Lucru despre care știa acum că nu avea să se întâmple niciodată. Nimic nu avea să fie niciodată de ajuns. Nu pentru ei. Am fost plin de regrete, pentru că v-am lăsat în urmă, dar nimic din ceea ce aș face nu va fi vreodată suficient. Ați fi mulțumiți să luați la nesfârșit.

Și, dacă n-ar fi fost Lila, Hugh ar fi continuat să încerce să compenseze o decizie pe care o luase pe când nu era decât un băiat care se chinuia să supraviețuiască.

Bragger sări în picioare.

— Vrei să vorbești despre iertare și dreptate, zise cu un calm mai tăios decât orice încercare de atac. Dar știi care e adevărul? Că nu știi nimic despre nimic. Nu cu adevărat. Tu nu ai avut niciodată familie. Cel puțin, nu una de care să îți amintești. Eu, în schimb? Se bătu cu pumnul în piept. Eu a trebuit să mă gândesc la faptul că sora mea era obligată să lupte. Vocea lui Bragger cedă, și acesta se uită la Hugh de parcă l-ar fi învinovățit pentru această rară manifestare de vulnerabilitate. Eu sunt cel care trebuia să se întrebe unde dispărea după o luptă. Care ticălos o lua pentru propria plăcere. Sau mai rău...

Bragger inspiră încet, dând apoi drumul aerului. Hugh rămase calm în fața acestei explozii de emoții.

— O să îți fac rost de informațiile pe care le cauți despre Valerie. O să te ajut chiar să-l și detronezi pe ultimul șef al organizației - nu pentru răzbunare, ci pentru a obține dreptate pentru victime. Victime care fuseseră atât de multe. Dar după asta? Am terminat-o cu tine...

Și o terminase și cu trecutul. O lumină eliberatoare veni cu acel jurământ. Ochii lui Bragger sclipiră plini de emoție.

— Vreau să înțelegi la ce întorci spatele. Viața ta. Toate astea, își ridică bărbia. E totul fermecat. Ai o femeie frumoasă pe care o curtezi. O blestemată de vilă. E totul magic... până nu mai e. Și apoi? Apoi, ești la fel ca noi, ceilalți. Nefericit și singur.

Bragger se răsuci pe călcâie și plecă, lăsând în aer amenințarea de rău augur.

Hugh se holba în urma lui și, în timp ce celălalt bărbat se îndepărta, se gândi la acuzațiile fostului său partener.

„N-ai avut niciodată familie...”

În privința asta, Bragger avusese dreptate. Hugh se născuse fiul unui duce și al unei ducese, dar nu și-i amintea. Pe când Bragger? Bragger își cunoscuse și avea să își amintească pentru totdeauna sora pe care o pierduse.

Iar când Hugh avea să plece din Londra și să își abandoneze amintirile de aici, tot nu urma să aibă o familie.

Un gând își făcu apariția... o imagine cu el, Lila și un copil. O fetiță ca Lila, cu spiritul și curajul ei. Dorința de a avea așa ceva era palpabilă, și tânjea după ea mult mai mult decât tânjea după dreptate. Și cu toate astea... nu se putea. Nu cu el fiind cine era, nu cu el fiind unde fusese în cea mai rea zi a vieții ei.

Și, egoist cum era, Hugh intenționa să fure fiecare moment cu ea ca un hoț, până în clipa în care avea să fie exact cum preziseseră partenerii lui la plecare – singur.

Capitolul 27

Venise ziua.

Și probabil acesta era motivul pentru care era așa distrasă în timp ce lucrau umăr la umăr în atelierul surorii ei.

Ghemuită pe o canapea, Lila lovea cu creionul

marginea hârtiei din fața ei în timp ce îl privea pe Hugh.

Nu dădea nicio indicație cum că ar fi auzit bățile ritmice. Stătea aplecat asupra ultimelor notițe pe care le adunase pentru afacerea ei viitoare. Tocul lui zbura asupra paginilor și, unde în mod normal ar fi notat un detaliu după altul, acum rămânea tăcut.

— Ești neliniștit, spuse moale, făcându-l pe Hugh să se oprească în mijlocul unei însemnări.

Nu era atât o întrebare, cât o afirmație. Hugh urma să se aventureze în înalta societate... în ciuda aversiunii pe care o simțea față de lumea bună, în ciuda faptului că nu cunoștea pe nimeni.

Hugh își masă gâtul, iar Lila își dorea să fie ea cea care să-i alunge încordarea.

— Eu nu mă neliniștesc, spuse pe un ton ferm.

Ea își puse carnețelul deoparte, își sprijini spatele de brațul canapelei și își întoarse fața către Hugh.

— *Pfff*, toată lumea se neliniștește de ceva.

Chiar și înainte să fi descoperit adevăratul înțeles al fricii, existaseră multe lucruri care să o neliniștească: mama ei, doamna Belden, balaurul de la școala de bune maniere, debutul ei în societate, debutul ei la Almack.

Hugh închise carnețelul, rămânând cu el în mână.

— Prima mea luptă, începu, nedumerind-o cu acest discurs neașteptat. S-a întâmplat pe o alee lăturalnică, pe Hog Lane. Să înțeleg că nu ai fost niciodată pe Hog Lane?

Ga ezită, apoi clătină din cap.

— Am văzut cândva o schiță într-o carte. Chiar în momentul în care se auzi recunoscând asta, obrajii Lilei căpătară o nuanță de roșu, căci știa doar din cărți câte ceva despre locurile în care Hugh trăise. Se numea Gin Lane, încheie ea timid.

Hugh ridică din umeri.

— Pe Hog Lane e plin de nebuni care bântuie. E plin și de oameni care urlă pentru a-i alunga. E plin de oameni beți. O babilonie absolută, descrie el pe un ton conversațional iadul în care trăise. Dar, din perspectiva copilului prizonier în această poveste, Hugh reușea să

redes perfect mizeria și dezolarea pe care William Hogarth le schițase. Am trecut de la a fi un hoț de buzunare pentru un șef de organizație la a fi un copil implicat în bătaie ilegale. Tipul responsabil pentru mine m-a târât tot mai adânc în lumea din Saint-Giles. Hugh ridică brusc dintr-un umăr. N-aș putea să spun exact câți ani aveam, poate nouă, poate zece. Dar îți pot spune totul despre Saint-Giles – priveriștile, sunetele, mirosul de rahat din aer, atât de pregnant, încât te înecai cu propria vomă...

Și, cu fiecare cuvânt, inima Lilei se mai frângea un pic, sângerând iar și iar pentru toate experiențele prin care trecuse el. Și-ar fi dorit să-i ia o parte din durere pentru a-i face mai ușoară povara pe care încă o purta.

— Ce-au făcut? șopti.

— M-au aruncat în ring. Colțul drept al ochiului îi zvâcni, un indicator fin, dar vizibil al faptului că amintirile încă îl bântuiau. Un alt băiat, unul dintre cei mai buni copii luptători ai lor, m-a atacat. Mă așteptam să cad în ziua aceea. Nu eram favorit pentru a câștiga. Peste tot în jurul meu, lumea ovaționa, și simțeam că inima stătea să îmi iasă din piept. Tot ce știam era că, dacă aveam să supraviețuiesc luptei, aveam să pot supraviețui oricărei încercări, zise ușor, un zâmbet trist curbandu-i buzele. Nu puteam să îmi imaginez un iad mai întunecat decât ceea ce trăiam. Și, cu fiecare zi care venea și trecea, îmi dădeam seama de cât de al naibii de naiv eram să cred asta... pentru că viața era mai rea în fiecare zi, în fiecare mod posibil.

Și, odată ce înțelegi și accepți treaba asta, nimic altceva nu o să te mai neliniștească vreodată, Lila.

Cu astea spuse, de parcă și-ar fi amintit o întâmplare veselă a vieții, nu una care îi frânsese inima, Hugh termină de povestit și se întoarse la lucru.

Fără stare, având nevoie să își dea ceva de făcut, Lila luă carnețelul și începu să frunzărească paginile de notițe adunate de el pentru săptămâna respectivă. De la așezare în spațiu și design, la academia pe care avea să o înființeze, la cel mai bun mod de a-și găsi angajați, la salariile ce

trebuiau plătite... i le scrisese pe toate cu ușurință.

În vreme ce frunzărea carnețelul, Lila se gândea la povestea pe care i-o împărtășise el, la mizeria pe care niciun om, dar cu atât mai puțin un copil n-ar fi trebuit să o cunoască vreodată.

Hugh, ducele de Wingate, se dovedise a fi mai puternic decât orice altă persoană pe care o cunoscuse ea. Și proscris, așa cum îl făcuseră să se simtă oamenii din înalta societate, tot avea de gând să meargă și să îi înfrunte, într-o încercare de a găsi informații care ar fi ajutat să se facă dreptate.

Putea oare să înfrunte viperele înaltei societăți? Din tot ceea ce îi spusese, n-avea nicio îndoială că putea face tot ce își propunea fără să îi pese de gura lumii.

Și, cu toate astea, faptul că era capabil nu însemna că trebuia să o facă singur.

Și, mai mult decât atât, ea nu dorea să-l lase singur.

„Vreau să fiu acolo cu el.”

Ar fi vrut să fie acolo când înfruntase tot orașul pentru a o sprijini. Ar fi vrut să îl ajute să își dea seama dacă răspunsurile pe care le căuta erau cu adevărat acolo, și, dacă da, ar fi vrut să îi stea alături.

Și putea face toate aceste lucruri.

Hugh îi arătase că putea.

Lila închise carnețelul cu zgomot, făcându-l să se uite la ea cu atenție.

— Vino cu mine!

— Unde?

Cu ușurință, Lila îl apucă de mână și îl conduse afară din încăpere.

Cel mai probabil, pașii repezi erau dictați de frica de a nu rămâne fără curaj. Însă Hugh o urma îndeaproape. În tăcere, trecură prin toate încăperile goale, până ajunseră la odaia cea mai îndepărtată a casei.

Lila se opri, apoi apucă mânerul și întredeschise ușa.

O rază orbitoare de soare trecu prin crăpătura ușii, iar ea clipi rapid în timp ce mici puncte negre i se formau în spatele pleoapelor neobișnuite cu lumina strălucitoare.

După câteva secunde în care se obișnuie cu lumina, deschise ușa larg și păși înăuntru.

Hugh se opri în spatele ei.

— E magnific.

Vorbea pe un ton moale, plin de încântare. Lila privi afară, văzând totul prin ochii lui, văzându-și proprietatea cu ochi noi.

— Da, este, recunosc atât pentru ea, cât și pentru el.

Grădinile fuseseră multă vreme un rai pentru sora ei, dar, odată cu trecerea în neființă a contelui, deveniseră un sanctuar... locul în care sora ei dispărea. Deveniseră, de asemenea, locul pe care Lila îl evita de multă vreme.

— Nu arată ca fiind un loc din Londra, nu? șopti.

El clătină din cap, mut, transfigurat.

Acolo unde ar fi trebuit să fie pietre sau pietriș, era, în schimb, o întindere de iarbă verde ca smaraldul. Tufe luxuriante de porumbar se aliniau pe ambele părți ale aleii până la capătul terenului. Copăceii cu scoarța închisă la culoare erau deja înfloriți în toată splendoarea.

Lila închise ușa în urma lor, izolându-i pe amândoi de tot restul lumii. Cu mâinile strânse la spate, se sprijini de gard, privind în sus.

— De la Peterloo încoace, am disprețuit orice e verde și orice mi-a adus în minte amintiri de la țară. A fost mult mai ușor să stau înăuntru ziua și să ies noaptea, în timp ce restul lumii doarme. Doar ca să conștientizez acum seama cât de întunecat a fost să trăiesc în mijlocul umbrelor, șopti. Nu mai vreau să lucrez înăuntru. Nu mai vreau să fiu izolată. Nu mai vreau să mă fac prizonieră în Londra pentru că mi-e frică de amintiri care aparțin altui loc. Căldura din ochii lui îi gâdila pielea, și ochii ei îl găsiră. Aș vrea să lucrez cu tine în lumina soarelui.

Pentru că, atunci când Hugh era acolo, orice părea posibil.

El rămase nemișcat.

— Lila...

Ea ridică o mână tremurândă pentru a-l reduce la tăcere, căci avea nevoie să spună cuvintele.

— Și vreau să fiu cu tine în seara asta. La marchiza de Prendergast.

*

Voia să meargă la balul mascat al marchizei de Prendergast.

Cu el.

El nu fusese niciodată foarte priceput la cuvinte. În mahalale, cuvintele fuseseră un bun fără prea mare valoare.

Chiar dacă ar fi fost posesorul fiecărui cuvânt de pe lume, în acel moment, n-ar fi fost în stare să spună nimic.

Cu toată frica pe care o căra după ea, ar fi fost în stare să înfrunte mulțimea... pentru el.

Pentru Hugh, care nu era nicicum demn.

— Nu știu ce să spun, zise răgușit.

Ochii ei străluciră.

— Nu-i nimic de spus. Nu te întreb. Te anunț.

El izbucni în râs, un râs proaspăt și sincer, care îl făcea să se simtă atât de bine. Hugh coborî privirea către ea.

— Ah, îți place să poruncești?

Zâmbetul ei deveni mai larg.

— Întotdeauna.

Întotdeauna, ceea ce implica să fie împreună pe veci, un lucru imposibil.

El n-avea niciun drept să accepte darul oferit de Lila.

Niciun drept.

„Spune-i! Spune-i totul!”

Ca să își poată retrage oferta și ca adevărul să stea între ei. Nu o voia acolo... nu pentru el.

Și, cu toate astea, ea era singura persoană pe care ar fi vrut-o lângă el, nu doar pentru blestematul de bal mascat, ci pentru... tot.

Hugh îi prinse mâinile și i le puse pe piept, aproape de locul unde îi bătea inima. Bătea pentru ea. Nu exista nimeni în afară de ea și nu avea să mai existe.

Trăsăturile ei se îmblânziră, și buzele i se depărtară puțin, distrăgându-i atenția. Dar venise timpul. De fapt, timpul trecuse de mult.

— Dă-mi mâinile, zise moale, forțându-se să se concentreze asupra cuvintelor, ceea ce necesita un efort fizic.

— Cum?

Se uită la ea nedumerit.

— Întărirea brațelor este prima parte a antrenamentului pe care ar trebui să îl înveți și să li-l predai clienților tăi.

Ea se încruntă.

— Ne batem?

— Te învăț pe tine cum să te bați, o corectă, ridicându-i mâinile. Când înveți, când îți folosești mâinile pentru prima dată, unii boxeri sunt de părere că e bine să le învelești. Nu face asta. Nu înainte să îți obișnuiești mâinile și pumnii.

Desfăcându-și nasturii hainei, Hugh se eliberă de echipament și îl aruncă pe iarbă.

Lila îl imită.

— O să facem asta aici? Acum?

Li se termina timpul. Înainte să plece, avea de gând să o vadă pregătită să lupte și să se apere cum trebuia.

— Nu există nici un alt loc unde să facem asta. Nu acum, nu cu el făcând parte din aristocrație și pe punctul de a pleca. Acum, nu te poți aștepta să știi din ce parte vei fi atacată. Era prima lecție pe care o învățase Hugh ca băiat pe stradă. Acesta este motivul pentru care trebuie să îți antrenezi fiecare reacție în așa fel încât să devină intuitivă. Pentru ca în mijlocul luptei să faci uz de abilitatea de care ai nevoie ca să te eliberezi sau ca să...

„Ucizi, să schilodești, să faci rău.”

Degetele Lilei se odihniră pe mâneca lui.

— Nu trebuie să facem asta, Hugh.

Era generoasă chiar și acum. Refuza lecțiile pe care i le oferise doar pentru că știa exact ce simțea el pentru ideea de luptă.

Nu fusese niciodată demn de ea.

— În primul rând, continuă el de parcă ea nu i-ar fi cerut să se oprească, trebuie să știi care sunt cele mai vulnerabile părți la o lovitură, ca să-ți poți slăbi adversarul: Ochii. Nasul. Urechile. Vintrea. Și, în afară de astea, mai sunt câteva zone. Simți cum i se strânge stomacul, dar se forță să continue în ciuda senzației de greață. Cel mai letal loc în care poți lovi o persoană este baza craniului. Gâtul. La greutatea ta, dacă ar fi ca un bărbat să te ținuiască, e foarte probabil să ajungi într-un unghi ciudat. În toiul unui atac, asta te-ar aduce într-o stare de panică. Care ar fi cele mai sigure două locuri în care să lovești?

Hugh își atinse lateralul gâtului.

— Aici. Apoi își mută degetele către mijlocul gâtului. Locurile acestea sunt vulnerabile. Dacă ar fi atacate, ar putea ucide un bărbat. Venise timpul. Îți mai amintești pozițiile?

Cât timp trecuse de când ea îl căutase prima dată până în ziua când se strecurase în apartamentul lui... Putea la fel de bine să fi trecut o viață.

— Îmi amintesc, zise ea, așezându-și corpul în poziția Mendoza.

Hugh descrie un cerc strâns în jurul ei, evaluându-i poziția și unghiul brațelor.

— Arată-mi pumnul!

În ciuda timpului care trecuse și în ciuda duratei scurte a lecției lor, ea reuși totuși să-și țină încheieturile într-un unghi perfect, cu pumnul strâns corect.

Și, chiar dacă ura bătaile, nu putu simți altceva decât mândrie când o văzu atât de bine pregătită.

Hugh ridică brațul.

— Acum, lovește-mă!

Ea ezită. Apoi îl lovi.

Hugh se mișcă în afara razei ei de acțiune, desenând cercuri în jurul ei.

— Ești prea rapid, zise ea, schimbându-și poziția mâinilor.

— Aliniază-ți încheietura cubrațul, o instrui. Asta o să

te împiedice să îți îndoi brațul și să îl rupi accidental. Pentru că în, mijlocul unei lupte, oponentul tău nu o să încetinească doar pentru că tu ai nevoie de asta.

Lila îl atacă din nou, dându-i o lovitură impresionantă de dreapta, urmată de o lovitură cu mâna stângă.

Una din loviturile ei ricoșă din brațul lui.

Ea icni și se opri.

— Ți-am făcut rău.

— Nu, nu mi-ai făcut, o asigură în timp ce ea îi atinse mâneca, simțindu-i mușchii.

Aceștia se încordară sub atingerea ei, și ceva se schimbă în aerul dintre ei. Pieptul lui Hugh se mișca rapid, iar respirația lui întretăiată nu avea nimic de-a face cu efortul depus înainte, ci era provocată doar de atingerea ei tandră.

Hugh se aplecă asupra ei.

Lila îl privi pe sub gene.

— Când am început, eram aproape sigură că o să mă săruți, Excelență, șopti.

— Da, prefer să te sărut. Prefera asta oricărui lucru. Era un dar mai mare chiar decât aerul pe care îl respira. Ridicându-se pe vârfuri, ea își lipi buzele de ale lui.

Hugh luă și primi în același timp. Îi supse și îi linse buzele, savurând și dezmiardându-le forma carnoasă.

Geamătul Lilei își făcu loc între ei, gâdilându-i buzele, iar el se desfătă cu dovada de netăgăduit a dorinței ei.

De undeva din spatele lor, se auzi un clic ușor, dar suficient încât să îl facă pe Hugh să aibă un acces de logică în mijlocul dorinței.

Înjurând, își retrase capul, întrerupând sărutul exact în clipa în care ușa se deschise larg.

Hugh se mai confruntase cu pericolul, în toate formele sale, și cu tot felul de oameni. Însă niciunul dintre ei nu îl privise vreodată cu aceeași promisiune a durerii și a morții cu care îl privea acest străin bine îmbrăcat din fața lui.

Fratele mai mare, deci.

Era singurul lucru care ar fi avut sens – și era ceva ce ar fi trebuit să se întâmple de mult. Ținând cont de bârfele

și de speculațiile repetate ale înaltei societăți în legătură cu vizitele zilnice ale lui Hugh la locuința Lilei March, unica surpriză era faptul că durase atât de mult ca acest bărbat să se întoarcă la Londra.

— H-h-Henry!

Lila îl strigă cu o voce tremurândă, care ar fi putut fi confundată cu frica dacă nu ai fi remarcat poziția intimă dintre corpul ei și cel al lui Hugh. Sau roșeața obrazilor ei.

Fratele ei – Henry – miji ochii în timp ce îi cerceta cu o privire clară, hotărâtă, la fel de inteligentă ca a surorii lui, înregistrând tot ce vedea.

Hugh se îndepărtă de Lila și își duse mâinile la spate.

— Ce se întâmplă aici?

Contele mușca din fiecare silabă.

— Ne batem, îngăimă ea.

Hugh închise ochii pentru o fracțiune de secundă, însă nu înainte de a vedea sprâncenele contelui, arcuite a mirare.

„Of, la naiba!”

Lila îngăimă iar:

— Ce... hmm... ce fac Clara și copilul?

Aparent, nu fusese lucrul pe care ar fi trebuit să îl spună.

Contele își reveni. Se împletici către ea.

— Ce face Clara? Vocea bărbatului urcă un decibel, dar rămase încă destul de controlată, dovedind că era un om cu un grad remarcabil de control. Ce face Galvin? Doamne, Dumnezeule, Lila, a trebuit să îi las în urmă ca să vin după tine.

Ea își lăsa mâinile pe lângă corp.

— Nu am nevoie să mă controlezi.

— Chiar nu ai nevoie? Contele aruncă o privire înghețată înspre Hugh, înainte să își reîndrepte atenția către Lila. Unde naiba e Sylvia?

— Sylvia nu e dădaca mea.

— Nu, dar e destul de clar că ai avea nevoie de una, o repezi el.

Hugh făcu un pas către Lila.

— Ai grijă, zise într-o șoaptă mățăsoasă. Celălalt bărbat avea dreptul să se simtă furios, dar Hugh n-avea cum să îi permită să își întoarcă furia asupra Lilei.

Contele se încruntă.

— Mă ameninți?

— Dacă nu îți măsoari cuvintele când vorbești cu sora ta, atunci, da, te ameninț.

Obrajii lui Lord Waterson începură să capete culoare.

Dregându-și vocea, Lila păși între ei.

— De ce să nu începem cu prezentările? Fratele său deschise gura, însă Lila deja începuse prezentările. Henry, ți-l prezint pe Hugh, ducele de Wingate. Hugh, Excelență, vi-l prezint pe fratele meu.

Nici Hugh, nici celălalt bărbat nu păreau dornici să se complice cu amabilități.

Fiecare bărbat avea o limită dincolo de care exploda. Se părea că fratele Lilei o atinsese.

— Chiar crezi că mă preocupă niște blestемate de prezentări? tună fratele Lilei.

Lila tresări.

— Știu că arată rău...

— Arată rău? *Arată* rău? repetă contele.

Făcu un gest larg către jacheta lui Hugh, abandonată pe iarbă.

— Vă asigur că nu făceam nimic nepotrivit. Minciuna ieși ușor de pe buzele lui Hugh, și, judecând după privirea cu care îl străfulgera contele, acesta era destul de înțelept să recunoască o minciună, chiar și una atât de bine livrată.

— Chiar așa? Să fiu iertat dacă nu reușesc să cred că acest gentleman este o persoană onorabilă.

Ca un curent, ceva din acea acuzație trimise fiori de neliniște de-a lungul șirei spinării lui Hugh.

Lila izbucni.

— Nu ți-e rușine, Henry? Hugh nu a fost decât onorabil. Mi-a dăruit din timpul lui fără să ceară nimic în schimb, și nu îți voi permite să îl jignești.

Pieptul i se mișca într-un ritm alarmant din cauza felului în care îi sărise în apărare.

O apărare de care Hugh nu era demn.

Ace de rușine îl împungeau în burtă.

Pe deasupra capului surorii lui, contele se uita încruntat la Hugh.

„Știe.”

Bineînțeles că nu știa. Bineînțeles că nu avea cum. Izolat în casa de la țară, cum ar fi putut să afle cele mai întunecate secrete din trecutul lui Hugh.

— Atunci, ce caută aici, Lila?

— Hugh, Excelența Sa, a fost destul de amabil încât să îmi ofere niște instrucțiuni.

Nobilul cu părul grizonant se legăna pe călcâie.

— Instrucțiuni.

Oare Lila nu putea să își dea seama de tensiunea ce creștea în fratele său? Nu era de bun augur. Hugh simțise uneori o tensiune la cote mai mici chiar și în ajunul unor lupte.

Lila inspiră adânc.

— L-am căutat pe Excelența Sa pentru a-i cere să îmi ofere niște lecții de luptă.

Contele rămase absolut nemișcat.

— Poftim?

Găsindu-și vocea, Lila se grăbi să adune carnețelele pe care le scosese și îi înmână unul dintre ele fratelui său.

— Ar trebui să plec, șopti Hugh.

Fratele Lilei îl ținui cu degetul.

— Nu te duci niciunde. Contele dădu prima pagină. Făcu o pauză. *Combattre la Société*. Își ridică privirea. Ce dracu' e asta?

Lila se încruntă.

— I-am cerut lui Hugh să mă ajute.

— Vrei să îți deschizi o arenă de box?

Lila clipi.

— Nu e o arenă de box.

Își ridică mâinile implorând înțelegerea fratelui său.

— Atunci, ce e? întrebă fratele.

Căutându-și cuvintele, Lila se uită către Hugh. Era o cerere de ajutor în ochii ei. Încă nu era capabilă să

Înțeleagă că un bărbat ca Waterson n-ar fi fost niciodată capabil să accepte ca sora lui să aibă contact cu o asemenea lume, una atât de îndepărtată de lumea opulentă în care se născuse. Cu toate acestea, Hugh încercă să îi vină în ajutor:

— Sora dumneavoastră a venit la mine cu ideea de a construi un loc unde femeile și bărbații ar putea merge să deprindă aptitudinile necesare pentru supraviețuire. Nu e o arenă de box. Nu e nici măcar un studio de box, ci mai degrabă... Și, în acel moment, înțelese care era intenția ei. Va fi un loc în care oamenii care sunt mânați de nevoie să vină să învețe arta autoapărării.

Era ceva ce nu se mai făcuse în lumea luptelor și era o utilizare a sportului care lui Hugh nu îi trecuse niciodată prin cap. O artă a luptei generată nu de agresiune, ci mai degrabă de nevoia cuiva de a se proteja.

Lila îl privi cu atâta emoție strălucind în ochii ei, încât Hugh se simți încălzit din cap până în picioare. În adâncimea ochilor ei întunecați pluteau lacrimi în timp ce îi mulțumi cu un mic semn din cap.

— Mulțumesc, șopti.

Hugh își atinse pieptul cu o mână.

Bărbatul mai în vârstă, încă aplecat asupra carnețelului, era singurul care nu era impresionat. Închise deodată carnețelul Lilei.

— Nu.

— Asta e ceea ce ai de spus? Nu? Nu-i permise să scoată niciun cuvânt. Doamne, ești un ipocrit. Îți sprijini soția, dar, dacă eu și Sylvia îndrăznim să facem ceva care iese din tiparele statutului nostru, începi să ne dai ordine și să ne interzici lucruri de parcă am fi copii.

— Chiar crezi că aș putea să te sprijin în dorința de a avea de-a face... cu așa ceva?

— Da. Lila își ridică bărbia. Cred că ar trebui.

— Vrei să te ocupi de un sport brutal. Contește înaintea, oprindu-se la un pas de Lila. Același sport care l-a ucis pe cumnatul tău?

Acuzația aduse paloarea pe chipul Lilei.

— Eforturile și intențiile ei sunt onorabile, șopti Hugh.

Al naibii să fie dacă avea să îl lase pe contele pompos să îi fure visurile de sub picioare.

— Și tu? Contele îl străfulgeră cu privirea. Știi tu atât de multe despre ce înseamnă să fii onorabil? Povestește-mi! Întinse mâna și scoase din manta o foaie de hârtie, pe care o flutură în fața lui Hugh. Chiar știi tot ce e de știut despre Excelența Sa, Lila?

„O, Doamne!”

Lui Hugh i se strânse stomacul.

Contele știa.

Se vedea în căutătura întunecată care îl străfulgera.

Palmele lui Hugh se acoperiră de sudoare, și nu își dorise niciodată la fel de mult ca acum să îi placă mănușile de piele purtate de înalta societate.

— Știu tot ce am nevoie să știu despre el, zise Lila cu o încredere pe care Hugh nu o merita. Cu o fermitate pe care nu ar fi avut-o dacă ar fi descoperit adevărul.

— Lila, zise Hugh cu o voce abia auzită. Eu am...

— Oare știi că, pe lângă timpul său ca luptător – un luptător care a omorât oameni în ring –, a servit în Armata Regelui? Partenerii lui au fost destul de amabili încât să mă lumineze cu privire la trecutul ducelui.

Bineînțeles că Bragger făcuse asta. Era o trădare pe care Hugh o merita. Lila negă, iar ochii lui Hugh rămaseră închiși pentru un moment. Nu era capabil să vadă momentul în care lumina și căldura din ea urmau să moară.

— Nu știam. Își plimbă uimită privirea de la Hugh la fratele ei. Nu... nu am nevoie să știu nimic altceva.

Nu avea nevoie să știe nimic sau nu voia să știe nimic?

Hugh bănuia că era mai degrabă a doua variantă. Într-o fracțiune de secundă, toată afecțiunea pe care o simțise pentru el urma să moară, fiind înlocuită de disprețul pe care îl merita, dar pe care nu voia să îl vadă. Nu din partea ei. Nu din partea acestei femei.

— Lila, pot...

„Explica.” Gâtul lui Hugh funcționează cu dificultate.

Ochii ei îl rugau să-i explice.

Doar că nu putea. Iar furia care ardea în ochii contelui îi spunea că și el știa acest lucru.

— Ți-a spus că a fost în regimentul de cavalerie, Lila? Lila păli.

Știa pentru ce era responsabil acel regiment.

Strângându-și mâinile în pumni, Hugh se forță să rămână nemișcat pe măsură ce privirea ei îl găsi – șocul, neîncrederea și agonia din ea veneau ca o lovitură fizică după alta, una mai puternică decât anterioara.

Atunci când contele vorbi din nou, o făcu cu un ton tandru, dovedind că nu era un ticălos fără inimă, ci mai degrabă un om care căuta să își protejeze sora mai presus de orice altceva.

— I-ai povestit restul, duce?

Henry îi adresa întrebarea direct lui Hugh, nu Lilei.

Așa cum trebuia să fie.

Iar el trebuia să fie cel care să îi povestească.

— Hugh?

Numele lui se rostogoli de pe buzele ei ca o întrebare, o întrebare disperată care căuta un adevăr total diferit de cel implicat de întrebările de rău augur ale fratelui ei.

Doar că el se convinsese că nu urma să aibă niciodată acest moment în care ea să îl confrunte în legătură cu acest lucru. Că avea să fie plecat cu mult înainte ca ea să deslușească adevărul despre ziua în care se aflaseră în tabere diferite, pe un câmp de luptă.

Fiecare mușchi din corpul lui se încordă. Și, laș cum era, Hugh nu putea să se îndure să se uite la ea. În loc de asta, își fixă privirea pe un punct aflat chiar deasupra buclilor ei dese și castanii.

— Am fost acolo. Regretul, rușinea și jalea îl înecară, și trebui să înghită de câteva ori ca să își poată continua mărturisirea. După ce... am fugit din Societatea de Lupte, m-am înrolat în armată, am servit luptând împotriva trupelor lui Boney și, când m-am întors, am fost staționat la Manchester... Am fost la Peterloo. Doar că nici asta nu era tocmai corect. Am fost unul dintre soldații de la Peterloo.

Lila se clătină și se prinse de o bilă de fier din apropiere pentru a se echilibra.

— O, *Doamne!*

Cui îi scăpaseră aceste cuvinte? Erau ale lui sau ale ei? Poate ale amândurora.

Ce simțea acum? Era mult mai rău decât anticipase el că se poate simți o durere. Pentru că acum știa. Ea știa cu certitudine cine era el. Monstrul pe care fusese atât de hotărâtă să nu îl vadă. Nu bărbatul onorabil cu un crez și curaj care insistase ea că ar fi.

Hugh își trecu ambele mâini prin păr, trăgând delicat de rădăcini și bucurându-se de durerea ascuțită. Urând faptul că nu fusese niciodată bărbatul pe care ea îl crezuse a fi.

— Ce trebuie să știi despre soldați, zise răgușit, este că suntem condiționați să urmăm ordine, să facem așa cum ni se comandă. Dacă pui întrebări, poți ajunge să fii căsăpit în mijlocul luptei. Vocea i se frânse, și tuși pentru a-și drege glasul. Nimic n-a avut sens în ziua aceea. Până și eu, care fusesem antrenat pentru luptă, mi-am dat seama de asta.

Lila se holba la el cu o privire rănită.

Totul îl durea. Fiecare mușchi, fiecare organ, fiecare bucată din el.

— Nu am știut cum să îți spun, reuși să îngaime până la urmă, cu voce goală. Îmi... îmi pare rău.

Ridică o mână către ea, iar ea îi privi degetele de parcă i-ar fi aparținut unui străin. De parcă n-ar fi putut înțelege nimic din el tot.

Iar el cunoștea sentimentul acesta. Pentru că nu mai știa unde însemna sus, jos sau la mijloc.

Lila mușcă din carnea tremurândă a buzei de jos.

Și era prea mult.

— Iartă-mă, spuse Hugh cu glas aspru. Îmi pare... Te rog, iartă-mă! Îmi pare foarte, foarte rău.

Și, de parcă însuși copoi iadului ar fi fost pe urmele lui, se întoarse și... fugi.

Capitolul 28

Lilei îi țiuiau urechile, acoperindu-i bătaile rapide ale inimii.

Hugh fusese acolo.

Fusese la Peterloo.

Nu, mai rău decât atât, mai mult decât atât, fusese unul dintre soldați.

Reprezenta tot ce îi provocase teamă în acea dimineață, tot ce îi apărea în coșmaruri începând cu acel moment.

Lila se îmbrățișă strâns, încercând să navigheze prin ceața groasă a confuziei care îi stăpânea creierul. În toți anii aceștia, fiecare soldat, fiecare voluntar prezent în ziua aceea reprezentase incarnarea diavolului trimis pe lume pentru a le face rău nevinovaților.

Ea se ascunsese din cauza felului în care ei dăduseră foc lumii și fusese bântuită de fantomele care se ridicau din cenușa aceea, în mintea ei, toți luaseră forme de monștri. Toți, împreună, unul și același, toți bărbații în uniformă imposibil de separat unul de celălalt. Erau bestii subumane, și îl ura pe fiecare dintre ei cu o intensitate de care se temea că într-o zi ar putea-o consuma.

Doar ca să afle că nu erau toți la fel. Exista un bărbat din tabăra celor mulți pe care ajunsese să îl cunoască, de care ajunsese să îi pese, pe care ajunsese să îl iubească.

Iar acum, respirând sacadat, nu putea să vadă nimic dincolo de groaza și de durerea din ochii lui Hugh.

Pentru că el nu era ca soldații violenți de pe acel câmp. Un om care renunțase la lupte și care își imaginase o lume fără cruzime nu ar fi niciodată capabil să își ridice baioneta asupra bărbaților, femeilor și copiilor inocenți.

Decât dacă nu cumva ceea ce făcuse și văzuse și vina pe care o purta...

Nimic nu avea sens. Nimic din ce se întâmpla.

Apăsându-și tâmplele cu fermitate, Lila încercă să își facă ordine în minte printre dezvăluirile fratelui său și fuga

lui Hugh.

Dincolo de șoc, apăru gândul că Hugh s-ar fi putut afla acolo în acea zi de august... dar nu mai era bărbatul care fusese. Orice ar fi făcut în ziua aceea – sau orice nu ar fi făcut fusese la fel de afectat ca Lila și ca toți ceilalți supraviețuitori de la Peterloo.

Pentru că nu putea pune la îndoială emoția adâncă pe care i-o văzuse în ochi.

„Asta trebuie să fi fost motivul pentru care a plecat atât de în grabă atunci când i-am împărtășit amintirile mele de la Peterloo.”

Și din același motiv trebuie să fi fost de acord și să o ajute, deși viziunea ei mergea împotriva tuturor principiilor lui legate de violență.

Bineînțeles.

Acum, totul avea sens. Nu fusese, așa cum bănuise la început, mila cea care îl făcuse să accepte să o ajute. Nu, fusese mai degrabă vina.

— Lila.

Îi luă o secundă să înregistreze vocea baritonală care i se adresa.

Fără să clipească, privi în direcția fratelui său mai mare. Henry, cel care fusese mereu mânat de cele mai bune intenții și care o iubea cu disperare. Cu destulă disperare încât să își lase soția și copilul nou-născut ca să vină la Londra pentru a se asigura că Lilei îi era bine – și care tocmai îl alungase pe unicul bărbat pe care Lila avea să îl iubească vreodată.

— Ce ai făcut? șopti.

Nedumerirea adânci ridurile de pe fruntea înaltă a lui Henry.

— Ce vrei să spui? Întrebă el, cu vocea îngreunată de confuzie. Sunt sigur că ai auzit... acest luptător...

— Nu e un luptător. Era singurul mod în care lumea îl vedea pe Hugh și singurul în care Hugh nu voia să fie văzut.

— E greu să demonstrezi asta, dat fiind că a admis el însuși că vă luptați când am ajuns, zise hotărât. Oricum ar fi, omul ăsta e *nemilos*. A săvârșit lucruri oribile. Conform

celor spuse de partenerii săi...

— Partenerii lui doresc să îl pedepsească pentru că nu a fost de acord să se implice în...

Își lipi buzele cu fermitate. Nu dorea să îi trădeze încrederea lui Hugh, nici măcar pentru a-i lua apărarea.

Fratele ei miji ochii.

— Să fie de acord cu ce?

— Nu contează.

Li se împotrivise, se pusese împotriva a ceea ce căutau, iar în cele din urmă îl trădaseră. Nu, nu fuseseră niciodată demni de loialitatea lui Hugh. Poate că îl salvaseră, poate că îi oferiseră un loc de muncă, însă un om nu ar fi trebuit să își vândă sufletul ca să beneficieze de asemenea mici gesturi de bunătate.

Bunătatea ar trebui să fie oferită necondiționat, fără sfori de care să poți trage pentru a obține favoruri atunci când ai nevoie de ele.

— Trecutul lui nu contează pentru mine.

Făcuse tot ce fusese nevoit să facă pentru a putea supraviețui.

— Doar nu vrei să îmi spui că ești de acord cu... tot ce ai aflat, Lila? Întrebă fratele său pe un ton tânguitor.

— Ba da, sunt, șopti ea. Pentru că îl iubesc.

Fratele său se împletici câțiva pași în spate, și ea se simți de parcă l-ar fi împușcat când îi văzu expresia de șoc.

Lila se strânse și mai tare în brațe.

— Îl iubesc și nu contează pentru mine că... a fost acolo. Doar că trebuise să o spună cu voce tare. Să recunoască faptul că trecutul ei și trecutul lui Hugh fuseseră legate în ziua aceea și că nu își dăduse seama de asta până acum. Nu contează că a fost la Peterloo. Contează cine e acum și cine s-a dovedit a fi.

— Un om care ți-a ascuns adevărul despre ziua aceea din Manchester, o întrerupse Henry.

Peterloo avea să fie întotdeauna acolo. Adevărul acela. Ziua aceea.

Dar ar fi contat mai mult să nu îl aibă pe Hugh în viața ei de acum.

— Henry, acest an care a trecut nu a fost unul ușor. Am aflat ce înseamnă suferința, tristețea și vrajba... Ochii i se îndreptară către jacheta pe care Hugh o uitase, din grabă. Atrasă de obiectul acela care o lega de el, Lila păși și ridică haina de pe pământ. Aroma de santal care o învăluia rămase în aerul dimprejur. Ceea ce totuși am învățat este că, în ciuda necazului de care am avut parte, nu știm ce înseamnă să te fi născut fără influență. Nu știm ce înseamnă să fii lipsit de opțiuni. Așa că nu o să-l judec pe Hugh pentru deciziile pe care le-a luat. Și ar fi greșit din partea ta să îl judeci, ținând cont de faptul că nu îl cunoști deloc.

De undeva din spatele grădinii se auziră pași, și își îndreptară amândoi privirea în direcția aceea în același moment. Sora Lilei apăru împleticindu-se.

— Ce se întâmplă? întrebă. Am trecut pe lângă Excelența Sa, pe când pleca.

Inima Lilei se strânse. De ce nu spusese ceva? De ce îi îngăduise să plece?

— Nu a...

Sylvia părea să îl fi văzut abia atunci pe fratele lor.

— Henry! Își înșfăcă și ridică partea din față a rochiei. Clara e...?

— Și bebelușul, și Clara sunt bine.

Cu nedumerirea citindu-i-se în ochi, Sylvia își plimbă privirea între Lila și Henry.

— Ce se întâmplă?

Chiar în acel moment, toate carnetele de notițe la care Lila și Hugh lucraseră zăceau acuzator între Lila și sora ei.

— Spune-i, Lila, zise sobru Henry.

— Ce se întâmplă? ceru Sylvia să afle, în timp ce niciunul din frații săi nu părea dornic să înceapă să vorbească.

— Am de gând să construiesc un loc unde atât bărbații, cât și femeile să poată veni să învețe să lupte, îngăimă Lila, iar, odată cu recunoașterea acestui lucru, simți o greutate ridicându-i-se de pe piept.

Sylvia deschise gura. Buzele i se mișcă de câteva ori, de parcă ar fi încercat să formeze cuvinte.

— Intenționez să fac acest lucru și înțeleg dacă nu ești de acord, înțeleg chiar și că e posibil ca decizia mea să îți provoace durere, dar știu că lucrul acesta trebuie făcut. Sunt o femeie care la un moment dat s-a văzut prinsă, încătușată și ținută de bărbați mai masivi și mai puternici.

Ochii Sylviei se umplură de lacrimi.

Să fi fost din cauza amintirii împărtășite de Lila sau din cauza deciziei acesteia?

— Și cred că lupta nu trebuie folosită pentru a face rău, ci mai degrabă pentru a învăța cum să te aperi. Simți o greutate ridicându-se odată cu recunoașterea a ceea ce avea de gând să facă. Visul ei nu era unul rușinos. Și, în cele din urmă, asumându-și-l, așa cum o sfătuisese Hugh, îl făcu să fie real. Și corect. Îmi pare rău dacă v-am dezamăgit, spuse Lila pe un ton moale, însă am nevoie să fac asta. Pentru mine. Lila ridică de pe jos rodul muncii ei și al lui Hugh din ultimele săptămâni. Vă rog să mă scuzați. Mă duc să mă asigur că lucrurile îmi sunt împachetate.

Acestea fiind spuse, își lăsă fratele și sora să se holbeze în urma ei.

Lila înaintă și nu se opri până nu ajunse la siguranța oferită de camera de oaspeți pe care o ocupase în ultimele trei luni. Își puse carnetele jos și se îndreptă spre dulapul de pin pictat. Deschizând ușile duble, își trase valiza aflată pe fundul dulapului. Fusesse plimbată din cămin în cămin. Din casa fratelui ei în casa surorii sale.

Și, ca o fată bătrână, destul de aproape de a împlini 30 de ani, își dorea mai mult de la viață decât să coabiteze cu fratele sau cu sora sa.

Pentru prea multă vreme fusese mult prea consumată de ideea de a se ascunde pentru a-și mai putea imagina o viață pentru ea.

Acum, își dădu seama că nu își dorea doar afacerea visurilor sale. Își dorea și familia. Și-l dorea pe Hugh.

Îngenuncheată, Lila împachetă cu tandrețe fiecare carnețel la fundul valizei. Când îl avu în mână pe ultimul,

cel la care Hugh lucrase și pe care ea nu avusese timp să îl răsfoiască, se opri. Așezată pe podea, deschise micul carnet și începu să îl răsfoiască.

Citi fiecare cuvânt scris de mâna lui Hugh până când îi înțepeni gâtul și soarele după-amiezii fu înlocuit de întuneric. Ajunsese la sfârșitul carnețelului. O bucățică de hârtie îi zbură din poală.

Încruntându-se, Lila puse mâna pe foaie. După ce o despătură, începu să citească.

Lila, ți-am pus sub semnul întrebării ideea hazardată din momentul în care ai avut încredere să mi-o împărtășești. Am urât absolut totul legat de ea. Acum, îmi dau seama că nu aveam habar ce presupunea. Nu înțelesesem ce voiai să creezi pentru că, până acum, nu a existat nimic similar. Dar, pe de altă parte, pe lume nu exista nimeni ca tine.

Hugh.

Cu gâtul îngustat de emoție, ea își trecu iubitor degetele peste cuvintele pe care Hugh i le scrisese și intenționase să i le ofere.

Își dorea un viitor cu Hugh, își dorea un cămin alături de el.

Cioc-cioc-cioc.

Lila înțepeni. Era inevitabil. Nu se putea să își fi expus pur și simplu punctul de vedere și asta să fi fost tot. Nici nu fusese corect din partea Lilei să se aștepte la așa ceva.

Îi ascunsese informații surorii ei, știind în tot acest timp care era părerea Sylviei despre lupte. Și, cu toate astea, Lila își desfășurase activitatea sub acoperișul ei.

„Ascunzându-i asta, oare te-ai comportat foarte diferit de Hugh?”

Cioc-cioc-cioc.

Zdruncinată de această ultimă conștientizare, strigă:

— Intră!

Ușa se deschise puțin, apoi tot mai mult, pe măsura

ce sora ei pășea în cameră.

Renunțase pentru prima oară la veșmântul de doliu. Îmbrăcată în haine de casă cu portocaliu și roșu, arăta exact ca pasărea Phoenix care se dovedise a fi, o văduvă tânără înviată din propria cenușă.

Lila ascunse foaia compromițătoare pe care o ținea în mână între paginile carnetelului.

— Sylvia, își întâmpină ea sora.

Dădu drumul ultimului carnetel pe fundul valizei, pe care o închise apoi. Sora ei se agita ținând în mână un jurnal negru.

— Nu te-ai îmbrăcat pentru bal?

Surprinsă, Lila își plecă privirea.

— Mă vrei acolo?

Ochii surorii ei se umplură de lacrimi.

— *Bineînțeles* că te vreau. Își șterse lacrimile, și umbra unui zâmbet apăru în locul lor. Te-ar fi oprit din a mă însoți în seara asta?

Din momentul în care aflate că Sylvia urma să participe la balul mascat organizat de Lady Prendergast, Lila decisese să fie prezentă acolo. Lila reuși să schițeze un zâmbet.

— Nu.

— Bine.

Balansându-și greutatea spre dreapta, Lila dădu să tâșnească în picioare, dar sora ei mai mare îi făcu semn să se așeze la loc; în schimb, Sylvia se așeză lângă ea pe podea.

— Te așteptai să nu înțeleg care îți era... îți este visul? întrebă fără altă introducere.

— M-am temut că nu vei putea vedea dincolo de aparențe.

— Urăsc luptele, replică sora ei cu o strălucire în ochi ce i se potrivea perfect cu ținuta. Fiecare cuvânt ce se rostogolea de pe buzele Sylviei era încărcat de pasiune. Îl urăsc pe domnul Jackson și urăsc boxul. Respiră sacadat. Dar înțeleg ce vrei să faci, și, mai important, înțeleg de ce. Se trase mai aproape de Lila și se lipi de umărul acesteia.

De când îți petreci timpul cu Excelența Sa și de când ai învățat să lupți, pari mai puternică. În feluri în care muzica nu te-a ajutat să fii. Așa că nu am de gând să te împiedic să îți realizezi visul din cauza coșmarurilor mele. O umbră de tristețe apără în ochii Sylviei în timp ce privi spre jurnalul pe care îl ținea în mână. Nu am înțeles niciodată pasiunea lui Norman pentru lupte – până când am înțeles-o.

Îi întinse jurnalul.

Lila își mută privirea de la pielea crăpată și îmbătrânită a jurnalului la fața surorii ei.

Sylvia încuviință din cap.

— Haide, ia-l!

Lila îl luă, îl deschise și începu să citească. În tot acest timp, sora ei îi vorbea.

— A început cu familia lui – „Marchizul?” – și a crescut. Din cauza lor.

Lila rămase absolut nemișcată în timp ce greutatea a ceea ce tocmai citise o lovi în plin. O lacrimă solitară își găsi drum pe obrazul palid al Sylviei, iar sora Lilei prinse picătura și o șterse, îndepărtându-și capul de Lila, se uită la capătul opus al camerei.

— L-am găsit în ziua înmormântării. Absolut din întâmplare. De fapt, în mod normal, nici nu cred că aş fi dat peste el. În dimineața aceea, mă simțeam rău din cauza copilului, și a trebuit să mă retrag, ca să pot vomita. L-am găsit pe marchiz scotocind printre lucrurile lui Norman. Părea înnebunit. Când am dat peste el, s-a oprit și mi-a spus că se străduia să găsească ceva special ce să-i ofere soției lui ca amintire, apoi s-a realăturat priveghiului. După ce au plecat oaspeții, am luat sertarele lui Norman la scotocit, căutând peste tot. Exista un perete secret. Acolo am găsit jurnalul.

Lila citi fiecare cuvânt acuzator. O însemnare a ani întregi de atrocități.

Și o durea sufletul pentru fiecare victimă fără nume menționată în paginile jurnalului. Pentru Hugh. Lila își trecu degetele peste rândurile scrise cu cerneală decolorată. Hugh fusese unul dintre copiii folosiți în lupte pentru

plăcerea marchizului. Apoi conștientiză care erau implicațiile pentru sora ei.

— Oh, Sylvia, șopti, negăsind nimic mai bun de spus. Pe de altă parte, nici tânăra care fusese înainte de Peterloo nu ar fi avut nimic altceva de spus despre asta. Marchizul era cel care conducea Societatea de Luptă.

— Știi despre asta de la Hugh al tău.

Lila aprobă.

— Din momentul în care a ajuns aici, am știut cine e. Am intuit ce voia de la tine și îmi doream să îi pot oferi lucrul de care avea nevoie, dar, cu toate astea, în mod egoist, nu am reușit să mă forțez să fac eu asta.

Gura Lilei se deschise a uimire.

— Ai știut.

— În mod egoist, am păstrat jurnalul pentru că... De data aceasta, lacrimile se descătușaseră, și Sylvia le lăsa să curgă. Scutură din cap, incapabilă să articuleze vreun cuvânt. Sora ei se chinui și în cele din urmă reuși să vorbească. Pentru că, într-un final, toată lumea ar fi știut, și nu era ceva de care să îmi fie frică atât pentru mine, cât mi-ar fi fost pentru Vallen. Sylviei îi scăpă un suspin, pe care îl prinse și îl îngropă repede într-un pumn. Citește în continuare! Nu pot face asta decât dacă tu nu vorbești...

Cu toată scârba stârnită de gândul de a citi în continuare, îi datora surorii ei puterea de a o face, așa că Lila își întoarse atenția asupra jurnalului cumnatului său trecut în neființă. Și nu se putu mișca.

Închise ochii.

— A cunoscut-o la una dintre lupte. A salvat-o. A... A... Sylvia își acoperi fața cu palmele și, după cinci secunde lungi, își lăsa mâinile să îi cadă în poală. A iubit-o, rosti cu voce fermă. Numele ei era... este Valerie. Ea era cea care ne-a urmărit pe mine, pe Vallen și pe mama în dimineața aceea. Mă găsisese de curând, și mi-a vorbit despre trecutul ei cu Norman. Durerea o transfigura. Și-a cerut iertare și mi-a explicat că nu știa nimic despre existența mea.

Marea iubire a vieții Sylviei, soțul devotat pe care sora ei îl jelise, iubise tot timpul pe altcineva. Cu ochii închiși,

Lila strânse brațul peste umărul surorii sale și rămase așa, îmbrățișând-o.

Sylvia își odihni capul peste al Lilei și rămase tăcută pentru mult timp. Primi pur și simplu singurul lucru pe care Lila știa să îl ofere – ajutor tăcut.

— Toți banii noștri au mers către ea. Ca să poată fi îngrijită și ascunsă în așa fel încât tatăl lui Norman să nu o poată găsi ca să îi facă rău. Și așa vrea să o urască. Îmi doresc asta cu disperare. Dar nu pot. Îl urască pe el pentru că m-a făcut să îl iubesc pe baza unor minciuni. Mă urască pe mine pentru că încă îl iubesc.

Aceasta era femeia despre care vorbise Hugh. Sora pierdută a lui Bragger. Valerie nu fusese răpită, ci mai degrabă fugise și rămăsese ascunsă. Trăise cu Norman.

Lila își întoarse atenția către paginile alea blestemate care distruseseră iluzia iubirii dintre Sylvia și Norman.

După care se opri.

Lila citi și reciti următoarele cuvinte.

— Intenționa să scoată la iveală tot ceea ce știa despre Societatea de Luptă, murmură sora ei. Ca să se asigure că acea tânără avea să rămână la adăpost, iar în ziua următoare... Sora ei nu trebui să își ducă acel gând la bun sfârșit. Lila știa exact ce se întâmplase în dimineața următoare: în urma unei lovituri nefericite la cap, Norman murise, iar sora ei devenise văduvă.

Numai că...

— Dacă nu a fost un accident, Lila? întrebă Sylvia, dând glas suspiciunilor Lilei. Dacă marchizul a avut grijă ca propriul său fiu să fie lovit în așa fel încât să moară? Să fie așa ceva... posibil?

Lila se gândi la fiecare lecție pe care i-o dăduse Hugh legată de potențialul fatal al loviturilor. Norman fusese lovit la baza craniului. După spusele lui Hugh, cel mai periculos loc în care putea să fie lovit.

— Ar putea fi marchizul responsabil de moartea fiului său?

Lila se uită către notițele înșirate la ea în poală, către cuvintele acuzatoare scrise de cumnatul său.

— Cred că un om capabil să organizeze ce a organizat marchizul, să se folosească de copii pentru plăcerile perverse ale înaltei societăți este capabil de absolut orice cruzime.

Sora ei aprobă.

— Și eu am ajuns la aceeași concluzie.

Lila știa un singur lucru. În seara aceasta, Hugh urma să pătrundă în casa marchizului în căutarea informațiilor care ar face legătura între acesta și crimele pe care le săvârșise. Numai că nu trebuia să mai caute, pentru că lucrul de care avea nevoie zăcea în poala Lilei.

— Trebuie să mergem la balul mascat.

Ce eveniment potrivit și care se plia perfect pe viața unui om a cărui viață respectabilă nu fusese decât o fațadă. Era un monstru pozând într-un gentilom.

— Pentru Hugh.

Lila aprobă. Merita să primească toate dovezile pe care le descoperise Sylvia, pentru a-și putea liniști, în sfârșit, demonii.

— Dar... ai reușit să-ți găsești o ținută?

— Bineînțeles.

Oricât de respingătoare i se părea ideea de a-și însoți sora, promisese să o facă din momentul în care Sylvia își anunțase intenția de a se prezenta la balul mascat. Cu fiecare lecție pe care i-o predase Hugh, descoperise putere în abilitatea de a se apăra. Și de a-i apăra pe cei pe care îi iubea.

Era timpul să se reîntoarcă în rândul celor vii.

*

După aproape două ore, la braț cu sora ei, Lila privea din capul scărilor către sala aglomerată de bal a marchizei de Prendergast.

Valurile de râsete trădau bucuria și amuzamentul invitaților.

Cu palmele umezite și cu fruntea plină de broboane de transpirație, Lila își aranjă micuțul săculeț pe care îl

adăugase costumului, încercând să scoată la iveală curajul care o făcuse să participe la evenimentul din această seară.

— Dacă preferi să plecăm, strigă Sylvia peste zgomot, putem face asta. Strânse din buze. Dintr-odată, mă simt mai puțin dornică să fiu aici.

Își fixă privirea pe o siluetă deghizată în Cleopatra, aflată în centrul festivităților, la brațul unui rege.

Marchiza.

Și vechiul dezgust ce redeschisese rănilor Sylviei își găsi calea și către Lila, umplându-i venele cu cea mai adâncă și întunecată ură.

Acesta era bărbatul care îi făcuse rău lui Hugh.

Cel care îl folosisese pentru desfătărilor sale perverse.

Lila strânse din buze și, cu gândul la ororile despre care citise recent, simți puterea crescând în ea.

— Trebuie să fiu aici. Vreau să fiu aici.

Și era.

„Hugh.” Trebuia să îl găsească. Însă nu luase în considerație ideea de a se despărți de sora ei.

— Ne vom despărți, zise Sylvia în timp ce începură să coboare scările. Își apropie buzele de urechea Lilei. Trebuie să îl găsim și să îți scoatem ducele de aici. Nu e în siguranță în locul acesta.

— Nici tu nu ești în s...

Sylvia o străfulgeră cu privirea.

— Nu ești singura care poate să își poarte de grijă. Nu sunt atât de slabă pe cât ai crede.

În momentul acela, Lila își dădu seama. Insistase atât de mult să rămână și să aibă grijă de sora și de nepotul său, încât o subestimase pe Sylvia și greșise.

— Nu am vrut să spun că...

— Du-te, îi șopti sora sa și, fără să aștepte să vadă dacă Lila îi urma sfatul, coborî treptele rămase și se pierdu în mulțime.

Lila ezită pentru încă un moment, apoi plecă în căutarea lui Hugh.

Mulțimea roia în jurul ei, încețoșându-i privirea în timp ce trupul îi era acoperit de sudoare.

„Nu te gânde la asta! Concentrează-te asupra lui Hugh! Concentrează-te la a-l găsi...”

De dragul lui, putea să facă orice.

Cu toate astea, în timp ce își plimba privirea peste marea de invitați, simțea că asta era o minciună.

Cineva îi atinse brațul și o făcu să tresară.

Lila grăbi pasul; se ciocni de petrecăreți beți pe măsură ce înainta.

În tot timpul acesta, ochii ei îl căutau pe el. Era mai înalt decât orice bărbat pe care îl cunoscuse, mai bine construit și mai puternic – putea să îl găsească în mulțime.

A se retrage ar fi însemnat o înfrângere.

Însă era prea mult. Orchestra cânta într-un crescendo amețitor. Simțea că pereții se închid peste ea.

Simțind nevoia unei guri de aer, Lila se eliberă din menghina mulțimii și grăbi pașii către cel mai apropiat coridor. Picioarele îi cedară, și se prăbuși lângă perete. Pieptul i se mișcă într-un ritm rapid, și se concentrează asupra respirației.

„Ai crezut că ești în stare să o faci... dar nu ești.”

Ochii îi erau săgetați de lacrimi în timp ce încerca să alunge vocea batjocoritoare care îi răsuna în minte.

— Devine mai ușor pe măsură ce începi să ieși, murmură o voce suavă ce o făcu pe Lila să deschidă ochii.

Trase aer în piept.

Era în fața ei, îmbrăcată într-un costum purpuriu; cu strat după strat de material roșu, se deg hizase într-un trandafir purpuriu.

Annalee luă o înghițitură din paharul de șampanie.

— Annalee, zise Lila cu uimire.

— Lila.

Și gata! Un schimb de două vorbe, numele lor și nimic mai mult, deși împărțiseră atâtea amintiri, atât vesele, cât și dintre cele mai întunecate și mai urâte. Pe de altă parte, ce și-ar putea spune după atâtea ani?

Lila se forță să se ridice.

— Îmi pare rău. Nu mă aște...

Annalee făcu un gest cu paharul.

— Nu te scuza. Nu caut scuze. Tot ce mi-am dorit vreodată de la tine a fost prietenia ta.

Pieptul Lilei se umplu de emoție.

— Nu am știut cum să fiu o prietenă. Abia dacă am știut cum să trec de fiecare zi. Zâmbi cu subînțeles. Cât de mult te admir!

Cât de mult timp o invidiasse!

Un zâmbet amar se desenă pe buzele lui Annalee.

— Nu ai de ce să mă admiri. Mi-am dat seama că pot ori să rămân înăuntru și să las demonii să mă consume, ori să trăiesc scandalos și să provoc viața să mă distrugă.

„Încă o dată.” Aceste trei cuvinte dansară nerostite în tăcere.

— Ești înfloritoare.

Cum putea Annalee să creadă că nu era așa?

Annalee țâțâi, scoțând un chicot ca de om beat, în timp ce ridică paharul ca pentru un toast.

— Asta nu înseamnă să fii înfloritor. Asta înseamnă să trăiești la limita de jos.

Și în timp ce Annalee dădu pe gât o înghițitură zdravănă, Lila observă amănuntele care îi scăpaseră la prima vedere: ochii injectați ai celeilalte femei. Discursul ei puțin bâlbâit.

O voce furioasă se făcu auzită dintr-un coridor apropiat, și Lila îngheță.

— Unde o fi? Trebuie să o ducem acasă în momentul acesta. Se face de răs.

Mama lui Annalee. Prea cuviincioasa vicontesă.

Annalee își duse degetul la buze.

— Iar are vreo întâlnire cu cineva, se lamentă vicontesă. Știu eu sigur. Nu îi e rușine să se comporte în halul ăsta acasă la Lady Prendergast?

— Șșșttt, porunci vicontele. O s-o găsim și apoi o să...

Niciuna din ele două nu scoase un sunet înainte ca perechea să se îndepărteze și vocile să se estompeze.

Lui Annalee îi scăpă un râset scurt și răgușit. Se simțea în el o ușoară disperare, dacă nu chiar un strop de nebunie.

— Cu cât respect vorbesc despre marchiză. Femeia asta care se dedă unor plăceri mai perverse chiar decât ale mele.

Lila se întrebă la ce se referea prietena ei.

— Așa că nu s-ar gândi niciodată că până și eu, fiica lor nerușinată, cred despre marchiză că e o ființă josnică și lipsită de scrupule. Buzele i se curbară în timp ce ea se pregăti să mai ia o gură de băutură. Iertare, am uitat de legăturile voastre de familie.

Lila alungă scuzele cu o fluturare a mâinii. Cu o viață în urmă, i-ar fi împărtășit femeii din fața ei ceea ce aflase. Poate că ar putea regăsi acea lejeritate. Cândva.

Annalee arăta de parcă ar fi vrut să mai spună ceva.

— Ar cam trebui să plec, zise încet.

— La fel.

Cu toate astea, Lila nu se putea mișca.

Annalee îi meritase prietenia. Reuniunea aceasta ar fi trebuit să se întâmple cu mult timp în urmă. Timpul trecuse, însă nu era prea târziu.

— Aș vrea să te revăd, îngăimă Lila.

Gura prietenei ei tremură.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Dădu să plece, apoi se opri. Ah, și, Lila?

Lila își privi întrebătoare prietena.

— Ai grijă! Marchiza este extrem de nemiloasă. Te-am presat în speranța că vei apărea aici, ca să te pot avertiza. E capabilă de extrem de mult rău.

Și, cu această amenințare de rău augur, Annalee se îndepărtă.

„E capabilă de foarte mult rău.”

Luând în considerație implicarea marchizului în Societatea de Luptă și în uciderea fiului său, întreaga familie a lui Norman părea lipsită de scrupule.

Lila îngheță. Avertismentul prietenei ei o ținui locului.

„Imposibil.”

Inima începu să-i gonească nebunește.

Dar de ce să fie imposibil? Nu petrecuse chiar ea ultimele luni vorbind despre abilitățile și forța femeilor?

În tot acest timp, presupusese pur și simplu că Lord Prendergast era cel responsabil pentru moartea fiului său. Și pentru nefericirea lui Hugh.

— M-am înșelat, șopti.

Și ea, și Sylvia se înșelaseră.

Nu marchizul era de vină.

Ci marchiza.

Plecă în căutarea lui Hugh, însuflețită de un nou scop.

Capitolul 29

Acesta era iadul lui.

Numai că se afla în mijlocul unui coșmar de care nu fusese conștient până acum.

Stând pe marginea ringului de dans din casa marchizei de Prendergast, într-o mare de oaspeți mascați răspândiți prin încăperea iluminată, Hugh se simți transportat într-o altă epocă, în fața altei mulțimi.

Una formată din nobilimea mascată ce stătea pe margini, strigând urale fetelor și băieților înghesuiți în mijlocul arenei luxoase.

Și ca într-o ultimă întorsătură ironică a destinului, viața lui Hugh ajunsese cumva să descrie un cerc complet, aducându-l acum, din nou, în mijlocul nobilimii mascate. Numai că, de data aceasta, se găsea în postura unui lord ascuns de bucata de satin de pe față.

Fiecare colț al spațiului era umplut de culorile vibrante ale ținutelor excesiv aranjate. Până și servitorii care duceau platouri erau înveșmântați în robe aurii și purtau coroane aurite, care se asortau perfect cu tăvile de culoarea aurului, pline cu pahare de vin spumant, pe care le duceau deasupra capului.

Era o paradă de prost gust a opulenței și a grandomaniei ce putea să întoarcă pe dos stomacul cuiva din afară. De jur-împrejur, femei și bărbați valsau și se fuduleau, îmbătându-se cu propria frivolitate.

Pe scurt, nu era nici mai mult, nici mai puțin decât exact genul de eveniment la care Hugh s-ar fi așteptat din partea cuiva care se ocupase de Societatea de Luptă.

Cu un pahar de șampanie în mână, Hugh se uita insistent la silueta înaltă și slabă din mijlocul sălii de bal. Cu fața acoperită, Hugh putu să îi distingă câteva dintre trăsături. Nu știa exact la ce se așteptase. Un moment imediat de recunoaștere. Un semn, un marcaj pe fața bărbatului care să ateste faptul că fusese conducătorul Societății de Luptă.

În schimb, acesta se plimba braț la braț cu o femeie minionă, mai tânără cam cu douăzeci de ani, părându-i la fel de străin ca oricare alt bărbat văzut în seara aceasta.

Exact atunci, oaspetele pe care îl întâmpină Prendergast se mișcă și marchiza se uită în direcția lui.

Și, pentru o secundă, Hugh avu impresia că bărbatul îl văzuse stând acolo și privind-l. Înțelegând faptul că Hugh avea de gând să îi cerceteze bârlogul pentru a găsi orice dovadă a fărâdelegilor pe care le săvârșise.

Însă, în următoarea secundă, atenția lui Lord Prendergast se îndreptă către o altă pereche.

O mulțime de bărbați și femei de toate vârstele se adunaseră aici pentru a petrece o seară reușită, gândită cu viclenie astfel încât să pară respectabilă.

Își plimbă privirea prin încăpere, observând detaliile decorului ciudat.

Atunci când partenerii săi îi ceruseră să pătrundă în cuibul acesta de viespi, Hugh nu se gândise la nimic în afară de rezultatul final: acela de a putea face rost de dovezi pentru a-l lega pe Prendergast – și, prin el, pe toți ceilalți responsabili – de Societatea de Luptă.

Atenția lui se îndreptase într-o singură direcție: să facă rost de o invitație, că apoi să cerceteze locul ca un hoț de meserie ce fusese, pentru a găsi ceea ce dorea. Informații pe care Hugh urma să le fure, pentru a fi folosite ca să se facă dreptate.

Hugh nu își permisese să se gândească la faptul că avea să se trezească înconjurat de mulți dintre bărbații

care pe vremuri aruncaseră cu banii, pariind pe el, încurajându-l în luptă sau, mai rău, urlând la el în timp ce îl susțineau pe băiatul pe care el trebuia să îl înfrunte, în timp ce se așteptau să schilodească sau să ucidă ori să fie schilodit și ucis.

Și simțea o amorțeală ciudată în vreme ce își lăsa privirea să zăbovească asupra gentlemenilor cu părul grizonant sau alb. Erau oare aceiași bărbați responsabili pentru iadul în care trăiseră Hugh, Bragger și Maynard? Se bucurau și aici de aceleași plăceri de care se bucuraseră și la Societatea de Luptă?

O femeie voluptuoasă înveșmântată în satin argintiu se apropie. Din spatele măștii cu cioc ascuțit de bufniță, ochii ei transmiteau o invitație pe care o extinse mângâindu-și sânii cu unghiile vopsite.

Recunoscător pentru întâia oară că masca îi putea ascunde dezgustul, Hugh refuză cu o clătinare a capului.

Ușor îmbufnată, făptura senzuală se întoarce instantaneu și își mută atenția înspre un gentleman mai recunoscător și mai agreabil.

Grijile pe care și le făcuse în privința invadării spațiului personal al marchizului fuseseră neîntemeiate. Prendergast și oaspeții săi erau așa amețiți de băuturi și de plăceri, încât Hugh ar fi putut să percheziționeze fiecare persoană prezentă, și toată lumea ar fi luat gestul lui drept o mângâiere scandalos de îndrăzneță.

Lăsându-și paharul pe tava unui servitor din apropiere, Hugh porni în căutarea biroului marchizului.

Cu abilitatea de a se strecura ce îl salvase și în ring, și în armată, Hugh își croi drum de-a lungul laturii camerei și se îndreptă spre holuri. Larma deveni tot mai distantă în vreme ce el se afunda în adâncurile casei marchizului, până când zgomotul mulțimii se stinse.

Privind cu atenție holurile goale, Hugh încercă să se păzească de domni și de doamne sau de cupluri aflate în căutarea plăcerii.

Partea bună era că majoritatea servitorilor păreau să fie ocupați cu oaspeții. În mod metodic, Hugh deschise ușile

una după alta. Balamalele bine unse îl ajutau să continue căutarea fără zgomot. Deschise ultima uşă de pe coridor şi îngheţă.

Lambriurile grele de mahon se potriveau perfect cu masa de lucru din mijlocul camerei.

Biroul lui Prendergast.

Inima îi bubuia. Să fi fost entuziasm? Să fi fost teama că nu avea să găsească nimic din ceea ce căuta? O umbră de triumf că ar putea în sfârşit găsi răspunsuri la probleme din trecut?

Hugh înţepeni. Simţi înainte să audă.

Şi apoi veni sunetul.

Din holul din faţă se auzi o duşumea scârţâind lung, anunţând prezenţa vizitatorului înainte ca el să îl poată vedea. Paşii siguri ai unei singure persoane, nu ai unei perechi de îndrăgostiţi furişându-se în căutarea plăcerilor de o noapte.

Fusesse urmărit.

Hugh păşi în tăcere în biroul lui Prendergast. Se lipi de perete în partea dreaptă a intrării, clipind încet pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul. Rămase absolut nemişcat.

Auzul său de soldat antrenat înregistră mişcarea mai rapidă şi mai neatentă a paşilor care se apropiau.

După care se opriră exact în faţa uşii biroului lui Prendergast.

„La naiba! La naiba!”

Hugh aşteptă, dorindu-şi ca intrusul să dispară.

Străinul însă roti mânerul uşii şi intră.

Bărbatul mai mic de statură se întoarse, privind prin încăpere... până când ochii lui îi întâlniră pe ai lui Hugh.

Străinul deschise gura ca pentru a striga.

Mormăind o înjurătură, Hugh întinse o mână pentru a-i înăbuşi ţipătul, îl prinse ușor de gât şi îl lipi de perete.

Un toc ascuţit apăru de nicăieri, lovindu-l pe Hugh în genunchiul drept.

În timp ce cădea lat pe podea, un strigăt îi scăpă printre dinţii încleşaţi.

Atacatorul lui Hugh îl lovi în plexul solar, lăsându-l

pentru un moment fără aer, cu stele dansându-i în fața ochilor.

— Hugh?

Când i se limpezi privirea, văzu o pereche de ochi căprui care îl priveau cu groază.

„Lila.” Era aici. Doi ochi căprui foarte familiari. Purta pantalonii de care îi făcuse el rost la scurt timp după ce se cunoscuseră, la care asortase o cămașă, iar părul des și ondulat îi era împletit și ascuns sub o pălărie fixată bine pe cap.

Cum de era aici?

— Ai venit.

Ea aprobă din cap.

— Da, am venit.

Înfruntase mulțimea ca să ajungă aici...

Și, dintr-odată, toate îi veniră în minte. Întoarcerea fratelui ei. „Peterloo.”

Iar inima lui Hugh bătu puternic în piept din cu totul alte motive. Când o văzu privindu-l cu ochii aceia plini de speranță, țâșni în picioare.

— Observ că va trebui să renunțăm la porecla ta.

O intuise bine.

Scuturând din cap ca pentru a reveni la realitate, Lila își duse un pumn la gură.

— Oh, Doamne, te-am rănit.

— Da, chiar m-ai rănit. Îi făcu cu ochiul într-o încercare de a fi amuzant. Ai avut un profesor bun.

Lumina lunii pline pătrundea suficient pentru ca el să o poată vedea străfulgerându-l cu privirea.

— Nu e de glumă. Te-am rănit.

— Sunt bine, Lila, încercă să o liniștească. Am îndurat eu lucruri mai rele.

„Mult mai rele.”

Atâta doar că asta se dovedi a fi replica greșit spusă. Pentru că, între ei, tocmai înviaseră toate acele amintiri întunecate. Cele pe care fratele Lilei le forțase să iasă la lumina zilei.

Totuși, ca să fie corect, Hugh recunoștea că îi era

dator cu adevărul cu mult înainte de asta. Nu ar fi trebuit să fie nevoie de intervenția fratelui ei, îngrijorat pe bună dreptate.

— Ce cauți aici? o întrebă cu voce joasă, dându-și seama că, scotocind prin biroul marchizului, amândoi flirtau cu diferite forme de pericol, dintre care cea mai puțin importantă era ruinarea reputației ei.

Cel mai mare dintre riscuri rămânea să își piardă viața – dacă cineva le-ar fi descoperit intențiile.

Venise după el?

Cât de mult și-ar fi dorit ca răspunsul să fie „da”...

— Trebuia să te văd, îi șopti ea, dând viață acelui vis al lui. Aruncând o privire furișă către ușă, Lila își luă geanta și scoase din ea un carnețel negru. Nu trebuie să mai scotocești. Toate informațiile de care ai nevoie sunt scrise aici. Sora mea l-a găsit printre lucrurile soțului ei mort.

Fără să spună nimic, Hugh acceptă jurnalul.

— Nu ai avut dreptate însă. Nu marchizul e vinovat de existența Societății de Luptă. Îi vorbea cu o grabă frenetică, și, în timp ce deschidea jurnalul, Hugh trebuia să se concentreze pentru a putea ține pasul cu tot ce îi spunea ea. E soția lui, marchiza. Ea este cea responsabilă pentru moartea propriului fiu, deoarece cumnatul meu nu era de acord cu ce se întâmplă și intenționa să o dea pe mâna justiției. Există o femeie pe care el... Un val de durere îi schimonosi trăsăturile. Pe care el o iubea. O femeie care nu este sora mea, ci una pe nume Valerie.

Hugh rămase nemișcat când greutatea acelei dezvăluiri îl lovi.

Trase aer în piept.

— Sora lui Bragger?

Lila încuviință din cap.

— E în viață. Sora mea a întâlnit-o.

Hugh se temea că avea să se înece sub greutatea emoției stârnite de tot ce aflase, a faptului că Lila se afla acum aici.

— Ai venit ca să îmi împărtășești toate astea, zise el cu uimire.

Lila ținuse piept mulțimii pe care o evitase atâția ani... pentru el.

Doar că nu neapărat ca să îl vadă. Ci mai degrabă ca să se asigure că Hugh avea să fie capabil să facă ce era necesar. El avea acum toate informațiile pe care le căutase.

Nu, de fapt, Lila era tot ce căutase.

Văzând că Hugh încă nu spunea nimic, Lila îi zise pe tonul ei cel mai sumbru:

— Partenerii tăi pot să creadă că le-ai negat dreptul la răzbunare, însă ai în posesie un alt lucru pe care li-l poți oferi... un dar cu mult mai valoros.

Reuniunea între Bragger și sora mult iubită pe care o pierduse. Care nu fusese totuși atât de pierdută, în cele din urmă.

— Înțeleg.

Acesta era motivul pentru care venise.

Hugh închise carnețelul și privi pielea îmbătrânită a copertei.

— Mă așteptam să fii mai entuziasmat.

Toată bucuria pe care o simțise când o văzuse acolo pe Lila... Tot ce își dorea era să poată să se bucure așa cum se cuvenea de informațiile de care ea reușise să le facă rost... însă până și ideea de dreptate i se părea goală... fără Lila în viața lui.

— Sunt recunoscător pentru ceea ce mi-ai oferit, reuși în cele din urmă să îngaime.

Ea se încruntă ușor, și rămaseră așa, uitându-se unul la celălalt.

— Ai plecat.

Hugh nu se prefăcu a nu înțelege despre ce vorbea.

— Nu mi s-a părut că avea rost să mai rămân, răspunse prostește.

Ochii ei expresivi se umplură de durere.

— Eu nu eram un motiv destul de bun ca să rămâi?

Inima lui își găsi o cadență normală, pentru că apoi să plece iar la galop. Acuzația pe care i-o adusese îi dădea de înțeles că ea fusese dornică să îl vadă. Dar asta era imposibil...

— Am văzut cum te uita la mine, Lila. E exact felul în care mă privesc și eu. În fiecare dimineață a fiecărei zile.

Ea se trase mai aproape.

— Ai luat parte la cele întâmplare la Peterloo? Îl întrebă cu sinceritatea caracteristică.

Hugh închise ochii strâns auzind numele, auzindu-i întrebarea venită parcă din cele mai adânci coșmaruri ale sale.

„Vă rog, vă implor, domnule, ajutați-mă!”

Și încercase. Martor îi era Dumnezeu că încercase. Dar dăduse greș și numai prin faptul că se aflase acolo. Bărbații, femeile și copiii fără nume. Și acum, femeia căreia îi cunoștea numele. Nume care ajunsese să însemne pentru el mai mult decât propria viață.

— Am fost acolo.

— Nu asta te-am întrebat, replică ea chiar înainte că ultima lui silabă să îi fi plecat de pe buze.

Își ascunseseră unul altuia destule până acum. Nu mai voia ca spațiul dintre ei să fie plin de jumătăți de adevăr.

— Fusesem poziționați departe de câmp. Când L'Estrage ne-a chemat pentru a trece la atac, am galopat peste câmpuri la fel ca restul regimentului. Îi simțea ochii ațintiți asupra lui. Nu ne-a luat mult până să ne dăm seama că ne era imposibil să ne mișcăm. Sau că cei care erau atacați erau nevinovați. Hugh strânse și mai tare jurnalul. Am încercat să ajut. Îl durea pieptul doar pentru că trebuia să repovestească ziua aceea pe care o ura. Peste tot pe unde ajungeam călare, nevinovații fugeau din fața unui soldat, doar ca să cadă pradă altuia. Însă inițial am plecat la atac la început, sublinie, simțind că ea trebuia să audă lucrul acesta. Și am fost prezent acolo. Hugh oftă. După ce s-au mai liniștit apele, am plecat. Mi-am lăsat armăsarul. Și am plecat de la Manchester la Londra cu nimic altceva decât uniformă și ranița. Când am ajuns aici, am început din nou să cerșesc.

— Iar Bragger și Maynard te-au găsit, își dădu ea seama. E unul dintre motivele pentru care le ești atât de loial.

Exact. Reuși să aprobe din cap, incapabil să mai povestească altceva. Pentru că, sincer, nu mai era mare lucru de spus.

Degete moi îi acoperiră mâna, făcându-l să tresară. Degetele ei osoase, atât de moi și de delicate, păreau atingerea mântuirii.

— Ești mult mai mult decât ziua aceea, Hugh McCade. Însemni mult mai mult decât vei putea vreodată să recunoști. Și te iubesc. Și nu te voi învinovăți niciodată că ai fost acolo.

Își simți urechile bâzâind, în timp ce se întorcea la o singură frază.

— Mă iubești?

Lilei îi scăpă un hohot de râs.

— Bineînțeles că te iubesc, tăntălăule. Te iubesc din ziua în care mi-ai pus un trabuc în mână și ai început să mă ajuți să îmi înving coșmarurile.

Hugh se simți plin de o bucurie amețitoare și deplină.

— Te iubesc, zise și el. Cu mâna liberă îi mângâie obrazul. Te iubesc de când ți-ai lipit fața de geamul arenei de box și ai refuzat să accepți „nu” ca răspuns. Nu mai e nimeni ca tine pe lume.

Hugh asaltă gura Lilei și, desfăcându-i buzele, își strecură limba înăuntru.

Ajunsesese acasă..

Prin ceața groasă a dorinței, auzi pași repezi și ușori.

Hugh o împinse pe Lila în spatele lui exact în momentul în care ușa se deschise.

„Oh, la naiba!”

Marchiza de Prendergast păși înăuntru. Își purta masca și capa și afișa același zâmbet cu care își întâmpinase invitații. Oricine ar fi putut-o crede o lady amabilă.

— Savage... bastard împuțit!

Marchiza vorbea cu voce răgușită. O voce familiară care îi bântuia trecutul. „Omoară-l, bastard împuțit!” Hugh simțea cum i se strânge carnea. Marchiza închise ușa și o încuie. Surpriza i se citi pe față pentru un moment atunci

când dădu cu ochii de Lila.

— Bună seara, Lady Lila. Ce plăcere neașteptată să te găsesc aici... adică la balul organizat de mine. Nu în biroul soțului meu. Of, of! Nu mă așteptam să te aventurezi aici. Și nici nu ar fi trebuit să o faci.

Hugh simți încordarea din trupul Lilei, însă, atunci când aceasta vorbi, o făcu pe un ton calm și egal, ceea ce îl făcu pe Hugh să simtă că se îndrăgostea din nou de ea.

— Bună seara, milady. Găsesc lucrurile încă destul de copleșitoare, și Excelența Sa a fost destul de amabil încât să mă conducă undeva departe de mulțime.

Doamne, cât o iubea! Avea o minte ascuțită și o forță a spiritului care ar fi făcut de rușine orice alt bărbat sau altă femeie.

— Cât de amabil din partea lui, spuse marchiza pe un ton sec. Își încrucișă brațele. Ce eveniment fericit că ai venit aici cu jurnalul fiului meu!

Ochii Lilei coborâră spre carnetul pe care degetele lui Hugh îl țineau în mod acuzator. Îl văzu scuturând ușor din cap, îndemnând-o să păstreze tăcerea.

Pentru că, în ciuda răului pe care Lila îl văzuse pe acel câmp, încă era mult prea inocentă ca să fie vreodată pregătită să lupte cu profunzimile răutății de care era capabilă Lady Prendergast.

— L-am adus aici pentru dumneavoastră, se bâlbâi.

Marchiza miji ochii.

Hugh se dădu la o parte - o secundă prea târziu.

Lady Prendergast scoase un pistol din costumul pe care îl purta și le zâmbi cu răceală.

— Partea convenabilă la un bal mascat este că e un eveniment extrem de zgomotos. Atâția oaspeți. Atâția servitori ocupați. Atâta confuzie.

Suficiente avantaje pentru o lady care ar fi vrut să comită o crimă pe proprietatea ei.

— Sunteți în multe feluri, dar nu neglijentă, spuse Hugh, ridicându-și încet palmele până la față, astfel încât marchiza să i le poată vedea. O să vă fie destul de greu să explicați...

— Ce anume să explic? interveni marchiza cu calm. Că sora March cea nebună l-a atacat pe Savage, mercenarul, în care oricum nimeni din înalta societate nu avea încredere? Și că ar fi trebuit să îmi dau seama și să intervin? Hmm. Prea târziu. Sincronizarea este totul.

— Tot sincronizarea perfectă a fost de vină pentru că ați văzut cum fiul vă era omorât?

Corpul femeii cărunte se arcui asemenea unui șarpe gata de atac.

— Lila, o avertiză Hugh din colțul gurii.

Probabil nu îl auzise, pentru că se îndreptă cu mult curaj către marchiză.

— Știu ce i-ați făcut lui Norman.

„Oh, Doamne!”

Era o rugăciune.

Totuși, în trecut, rugăciunile se dovediseră a fi inutile – și păreau a fi la fel și de data aceasta.

— Nu mai face niciun pas, Lady Lila, ordonă Lady Prendergast, mutând pistolul în așa fel încât țeava să fie lipită de mijlocul pieptului Lilei.

De locul unde îi bătea inima.

Corpul lui Hugh era acoperit de o sudoare rece.

Dacă i s-ar întâmpla ceva Lilei, el nu ar supraviețui. Nu și-ar dori să supraviețuiască. Nu exista viață fără ea.

„Oprește-te!”

„Vino-ți în fire!”

Cum de reușise până acum să se concentreze în mijlocul oricărei bătălii și al oricărei lupte? Deoarece, până o întâlnește pe ea, nu îl interesase prea mult dacă el trăia sau murea. Acum, ea conta mai presus de orice.

— Eu sunt cel cu care aveți ceva de împărțit, spuse Hugh încercând să atragă atenția marchizei asupra lui. Familia dumată are legături puternice cu familia March.

Doar că o femeie capabilă să își omoare propriul fiu numai pentru a-și ascunde secretele și înclinările perverse nu era o femeie zdravănă la cap. Nu simțea loialitate pentru nimic altceva decât propriul libertinism.

Cu coada ochiului, Hugh o văzu pe Lila apropiindu-se

tiptil de marchiză.

„Oprește-te! Te rog, oprește-te!” strigă în tăcere, rugând-o să rămână pe loc.

Pe de altă parte, încă de la prima întâlnire, Lila March nu făcuse niciodată ceea ce el și-ar fi dorit sau ar fi așteptat de la ea.

— Ar trebui să vă mulțumesc. Amândurora. Mi-ați adus lucrul pe care îl căutam, spuse Lady Prendergast pe un ton aproape conversațional. M-ați scutit de un drum. Amândoi...

Mânerul ușii se mișcă, și tot sângele se scurse din obraji marchizei.

— Deschideți ușa!

„Connor Steele?”

Ordinul detectivului se auzi înăbușit.

Din spatele măștii, ochii marchizei de Prendergast străluciră în timp ce se plimbau între Lila și Hugh.

— Am zis să deschideți ușa!

De data aceasta, vocea lui Steele pătrunse cu mai multă forță prin ușa grea de stejar.

Ochii lui Hugh rămaseră concentrați la marchiză: femeia era acum pradă încolțită – și nu exista dușman mai periculos decât ăsta.

Și, în cele din urmă, ura se ivi strălucitoare, în timp ce marchiza se decise asupra ultimei victime. Își îndreptă pistolul spre Hugh.

El făcu un pas în față.

Auuuu! Un țipăt izbucni de pe buzele femeii în momentul în care Lila o pocni cu tocul în genunchi, făcându-i piciorul să cedeze. Pistolul zbură din mâinile marchizei, lovi podeaua și se descărcă, într-un nor de fum.

Cu ochii cuprinși de nebulă, marchiza scoase la iveală un pumnal din poalele hainei.

Dintr-un pas, Hugh ajunse deasupra ei. O cuprinse cu un braț, astfel încât antebrațul să-i fie între bărbia și pieptul ei, o înșfăcă iute cu brațul dominant și apăsă ferm.

Femeia deveni dintr-odată moale și căzu la podea.

Hugh păși peste corpul înfrânt și leșinat al marchizei

și o strânse pe Lila în brațe.

— Ești bine? întrebă aspru. Inima lui nu avea să mai bată niciodată într-un ritm normal. De ce ai făcut asta? întrebă rugător, mângâindu-i brațul în căutarea oricărui indiciu că ar fi putut fi rănită. De ce ai *făcut* asta?

— Îmi... îmi pare rău. Se prăbuși în brațele lui, strângându-l cu putere. Îmi pare atât de rău.

— Îți pare rău. Hugh îi mângâie fața. Doamne, dar pentru ce îți ceri iertare?

Lăcrimând încet, Lila își odihnea capul pe pieptul lui. Plângea în sfârșit, după atâta vreme în care nu făcuse decât să încerce să își ascundă lacrimile; acum, simțea că le putea lăsa să curgă în voie, iar asta îl făcu pe Hugh să se agite și mai tare.

— Tu nu îți dorești să faci uz de violență, iar eu...

El gemu și o întrerupse:

— Ascultă-mă, Lila March, zise el pe un ton răgușit. Nu voi ezita nicio clipă, niciodată, să fac orice e nevoie ca să te protejez. Și nu mă voi umple de regrete. Tu ești tot ce contează. Te iubesc.

O trase aproape de el, și rămaseră prinși în îmbrățișare.

Hugh observă ca prin vis că încuietoarea ușii cedase în cele din urmă și Steele reușise să intre. În spatele lui erau sora... și fratele Lilei.

Lady Sylvia fugi plângând să o îmbrățișeze, și, într-o fracțiune de secundă, Lila îi dispăru din brațe în mijlocul celor care îi erau familie.

Iar Hugh se dădu un pas în spate, devenind din nou proscris.

Peste capetele fraților îmbrățișați, Hugh putu să vadă ochii detectivului care priveau către trupul marchizei de Prendergast.

— E încă vie, spuse Hugh pe un ton calm. Toate dovezile de care aveți nevoie pentru a o da pe mâna justiției sunt în acest carnețel, îi mărturisi detectivului.

Se terminase.

Capitolul 30

Lila devenise expertă la a se furișa.

Așa că, la miezul nopții, când nobilii dormeau în sfârșit și servitorii se retrăseseră pentru câteva ore de somn, se furișă pe ușa servitorilor din casa pe care nu o cunoștea.

Cu gluga pe față, se strecură pe lângă pereții impresionanți.

Pe sub spațiul de sub ușă se întrezărea lumina lumânării. Puse mâna pe mâner, dar apoi se opri.

În ultimii doi ani, făcuse tot felul de lucruri îndrăznețe: îi ceruse unei foste curtezane lecții de muzică. Se furișase în mahala pentru a-i cere lecții unuia dintre cei mai buni luptători ai Londrei. Se dusese în locuința acelui luptător.

Dar acum... era diferit.

Sau măcar se simțea diferit.

„Nu e. E același bărbat, iar tu ești aceeași femeie...”

Dar asigurările din mintea ei n-o ajutau.

— Ai de gând să intri, iubirea mea? Sau intenționezi să rămâi în fața ușii până la răsărit?

Ea icni, iar exclamația ei răsună pe holurile goale. În grabă, deschise ușa.

Hugh se schimbase din costumul de tâlhar pe care îl purtase în urmă cu câteva ore și era îmbrăcat cu o cămașă albă. Nu avea haină. Iar Lila admiră priveliștea. Așa și-l imagina mereu în mintea ei. Își dădu jos gluga și se sprijini de ușă.

— De unde ai știut că eu sunt?

Hugh își ridică un braț deasupra capului și se lăsă pe spate în fotoliul său.

— Recunosc ritmul pașilor tăi.

Lila înclină din cap.

— Imposibil.

— Mergi mai apăsător pe vârfuri.

— Chiar așa?

— Chiar așa.

Deci nu reușise să-l ia prin surprindere.

— Bănuiesc că familia ta nu știe că ești aici, nu?

— Bănuiești corect. Deși, după ce fusese scoasă din casa marchizului, fusese sigură că frații ei aveau să stea de pază la ușa sa, de parcă ea ar fi redevenit acea Lila March care avea nevoie de protecție. Se depărtă de ușă și își desfăcu mantia. Trebuie să recunosc, sunt dezamăgită de dumneavoastră, Excelență.

Hugh rânji.

— Excelență, deci?

— Acesta este titlul tău, sublinie ea.

— Da, este. Ce spuneai?

Când se apropie de partea opusă a biroului, se opri.

— Spuneam că sunt nemulțumită.

Hugh își coborî brațele.

— Parcă... dezamăgită?

Lila se sprijini de birou.

— Acum, sunt în ambele feluri.

Hugh se calmă.

— Iartă-mă. Continuă!

Nu părea să regrete ceva.

Lila se aplecă.

— Nu ai venit. Te-am așteptat și... nu ai venit. Se ridică. Așa că trebuie să mă ocup singură de situație.

Hugh se ridică încet, în toată splendoarea lui.

— Deci asta sunt eu... o situație?

— Ah, d... da. Vocea îi tremură, și începu să meargă în jurul biroului. Încercă să își găsească vorbele trecând peste dorința sufocantă pe care o simțea. Am venit să te cer în căsătorie.

Asta îl făcu pe Hugh să se ridice brusc.

Lila își dresе glasul.

— Știu că e ieșit din tipare și te asigur că m-am gândit îndelung la asta înainte de seara acesta, dar am ajuns la concluzia că nici eu nu sunt chiar convențională. Strâmbă din nas. Chiar deloc. Prin urmare, mi s-a părut normal să vin, din moment ce tu nu ai făcut-o. Și să-ți spun cât de mult te iubesc și cât îmi doresc o viață alături de tine,

adăugă cu înflăcărare.

Hugh deschise gura.

— Bineînțeles, pe drum, am avut destul timp să mă gândesc că s-ar putea să nu fii de acord cu căsătoria. Lila miji ochii. Hugh... Zâmbea? Probabil i se părea, din cauza umbrelor care dansau pe chipul lui. Din pricina celorlalte... visuri ale mele.

— Am vrut să vin, murmură el.

Lila clipi ușor.

— Ai vrut...

— Am vrut.

Hugh începu iar să se miște.

— Și... ce voiai să faci când veneai? Întrebă, cu răsuflarea întretăiată.

Hugh se opri și se sprijini pe marginea biroului, apoi se întinse după ea. O trase între picioarele lui.

— Voiam să-ți spun cât de mult te iubesc.

— D... da?

Hugh o sărută pe bărbie, iar Lila închise ochii.

— Da. Se ridică și începu să o sărute pe gât și mai jos. Apoi voiam să mă așez – se puse în genunchi, iar Lila scăpă un mic icnet – și să te rog să fii ducesa mea.

Lila zâmbi.

— Chiar așa?

Își trecu degetele prin părul lui și îi înălță capul astfel încât să se uite la ea.

Hugh zâmbi larg.

— Da. Dar am avut ceva de făcut.

De asta nu venise. Ceea ce avea sens. Trebuse să discute cu Connor Steele, ca apoi marchiza să poată fi dusă de acolo și arestată. Avea motive serioase pentru care nu venise.

Hugh se ridică.

— Tu erai problema de care trebuia să mă ocup.

Lila chicoti.

— Asta sunt, Excelență? O problemă?

Hugh se uită la ea cu seriozitate.

— E o parte importantă din tine. Una dintre multele pe

care le iubesc.

Inima Lilei îi tresăltă în piept în vreme ce ea îi permise lui Hugh să o strângă iar în brațe și să îi acapareze buzele într-un sărut domol, pasional. Înainte ca el să-i dea drumul.

Trecu pe lângă ea și luă o foaie, pe care i-o înmână.

— Ce e...? Începu să citească.

Își ridică privirea spre el, incapabilă să vorbească.

— Te-aș fi susținut în orice vis pe care l-ai fi avut – pentru cine ești: o femeie curajoasă, puternică și cu principii. Până în seara asta, nu am înțeles cu adevărat ce vrei să faci. Groaza îi întunecă privirea. Când am văzut-o... cu arma aceea îndreptată spre pieptul tău, am murit de o mie de ori. Și aș fi preferat să mor decât să trăiesc fără tine. Dar apoi, am înțeles viziunea ta... și vreau să o duci la îndeplinire.

Lilei i se împăienjeniră ochii de lacrimi, și ea se chinui să descifreze cuvintele.

— M-am ocupat de actele necesare ca proprietatea să devină a ta. Știu că ai propriile fonduri – se clătină ușor, acel gest adorabil care arăta că era neliniștit –, dar m-am gândit că, dacă ai proprietatea aceasta, vei putea să le folosești pentru... *Au!*

Lila se aruncă în brațele lui, și căzură amândoi întinși pe birou.

Hârtiile se împrăștiară pe podea.

— Asta înseamnă că...

— Îmi place la nebunie, spuse ea și îl sărută. Te iubesc, adăugă.

— Și eu te iubesc, Lila March.

Hugh zâmbi. Era un zâmbet cald, care îi scotea în evidență gropițele din obraji și îi făcea ochii să lucească. Ea îi mângâie iubitoare buzele cu degetul arătător. Cât de diferit era zâmbetul acela de cel din ziua în care se cunoscuseră! Cât de diferit era și al ei! Pentru mult timp, amândoi fuseseră prizonieri ai trecutului. Dar împreună găsiseră o cale de scăpare.

Lila chicoti fericită, îl luă în brațe și îl sărută încă o dată.

Erau liberi.

Sfârșit